

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КЛАЙВ КЪСЛЪР & ДЖАК ДЮ БРУЛ

ДОСИЕТАТА "ОРЕГОН"

Човешки хищници плякосват моретата.
Жертвите им са безпомощни. Но Хуан Кабрило не е...

**ДЖАК ДЮ БРУЛ, КЛАЙВ
КЪСЛЪР
ДОСИЕТАТА „ОРЕГОН“**

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Клайв Къслър („Бяла смърт“) се завръща с нов роман с приключения и интриги с непобедимия герой на бурните морета Хуан Кабрило...

Хуан Кабрило и разнородният му екипаж на борда на тайния шпионски кораб „Орегон“ водят изключително опасен живот — работят за интересите на висши държавни служители от Запада. Но най-новият им клиент е от Далечния изток и иска от Кабрило необикновена помощ. Клиентът е представител на консорциум от японски корабоплавателни магнати, чието богатство е застрашено от жестоки пирати, които обикалят водите на Азия. Обикновено морските им атаки се ограничават с малки кораби и чуждестранни яхти — лесни мишени в открития океан. Сега обаче започват да изчезват грамадни търговски кораби. Кабрило подозира, че пиратите са се обединили, за да превземат големи плавателни съдове. Когато обаче „Орегон“ се сблъсква с врага, става ясно, че зад алчните пирати се крие смъртоносен международен заговор — план за смърт и заробване, който Хуан Кабрило ще взриви...

1

Старият служебен реактивен „Дасолт Фолкън“ плавно се спусна от небето и кацна на международното летище в Сунан, на дванадесет мили северно от Пхенян. Изтребителят МИГ, който неотлъчно ги придружаваше от мига, когато самолетът навлезе във въздушното пространство на Северна Корея, се отдели. Двойните конуси от пламък, излизаци от двигателите му, пронизаха нощния мрак. Самолетът се приближи до открита бетонна площадка в отсрещната страна на летището и още преди колелата му да престанат да се въртят, беше обграден от взвод въоръжени до зъби войници. Автоматите им АК-47 бяха готови и за най-малката провокация. Всичко това стана въпреки факта, че пътниците на борда бяха официално поканени видни личности и важни клиенти на живеещата почти в изолация комунистическа държава.

Няколко минути след като бръмченето на моторите утихна, вратата за пътниците изскърца и се отвори. Двамата бойци, застанали най-близо до нея, се размърдаха в неспокойно очакване. Стълбата се спусна и на прага се изправи мъж в маслинозелена униформа и с фуражка. Чертите му бяха сурови и безпощадни. Имаше черни очи и крив нос. Кожата му беше с цвета на слаб чай. Той прокара пръст по гъстите си черни мустаци, погледна безучастно войниците и с леки стъпки слезе от самолета. Последваха го двама мъже с продълговати лица с остри черти. Единият носеше традиционната широка роба от Близкия изток и чалма, другият беше облечен в скъп костюм.

Трима севернокорейски военни излязоха от строя и се приближиха до тях. Офицерът с най-висок ранг поздрави официално пристигналите и зачака преводачът да преведе думите му на арабски.

— Генерал Ким Дон Ир ви поздравява с добре дошли в Корейската народнодемократична република, полковник Хурани, и се надява, че пътуването ви от Дамаск е било приятно.

Полковник Хазни Хурани, заместник-началник на сирийските стратегически ракетни сили, се поклони.

— Благодаря на генерала, че ни посреща лично в този късен час. Кажете му, че полетът ни наистина беше приятен, тъй като прелетяхме над Афганистан и изхвърлихме съдържанието на тоалетната на самолета върху американските окупатори.

Щом чуха превода, корейците се разсмяха. Хурани продължи, говореше директно на преводача:

— Възхищавам се на умението, с което използвате езика ни, но мисля, че работата ни ще мине по-гладко, ако говорим на английски. — И мина на английски. — Генерал Ким, разбрах, че и двамата говорим езика на нашия общ враг.

Генералът примига.

— Да, мисля, че е предимство пред империалистите да познавам начина им на живот по-добре, отколкото те знаят моя. Говоря и японски — добави той, опитваше се да го смае.

— И малко иврит — побърза да каже Хурани, включваше се в играта на хвалене.

— Изглежда, и двамата сме отдадени на страните си и на каузата ни.

— Унищожаването на Америка.

— Унищожаването на Америка — като ехо повтори генерал Ким, по напрегнатия вторачен поглед на арабина усещаше, че и в неговите гърди гори същият огън.

— Те прекалено дълго налагат влиянието си във всички краища на света. Постепенно задушават земното кълбо, като първо изпращат войници, а после разлагат народите със своя упадък.

— Американците са разположили войски и на вашите граници, и на моите, но се страхуват да нападнат страната ми, защото знаят, че възмездието ни ще е светкавично и окончателно.

— Скоро ще се страхуват и от нашето възмездие. — Хурани се усмихна. — Разбира се, с вашата помощ.

Ким също се усмихна. Двамата, макар и от различни краища на планетата, бяха сродни души и фанатично мразеха всичко, което идва от Запада. Бяха възпитани в тази омраза, моделирани и формирани от годините системно обучение. Нямаше значение, че единият изповядва изопачена представа на благородна религия, а другият изкривена вяра в непогрешимостта на държавата. Резултатите бяха еднакви. Те виждаха красота в жестокостта и намираха вдъхновение в хаоса.

— Уредили сме транспорт за делегацията ви до военноморската база „Мунч“ в околностите на Вонсан на източното крайбрежие — каза генерал Ким. — Пилотите ви ще се нуждаят ли от настаняване в Пхенянь?

— Много сте великодушен, генерал е. — Хурани отново подръпна мустаците си. — Но самолетът трябва да се върне в Дамаск колкото е възможно по-скоро. Единият пилот спа през повечето време дотук, така че ще може да управлява до Сирия. Ако можете да уредите презареждане, бих искал самолетът да излети незабавно.

— Както желаете. — Генерал Ким каза нещо на подчинения си и той предаде заповедта на командира на охранителния взвод. Двата помощници на Хурани приключиха с разтоварването на багажа. Пристигна цистерна с гориво и работниците започнаха да размотават маркуча.

Колата, произведена в Китай, бе навъртяла поне триста хиляди километра. Седалките бяха хлътнали и почти погълнаха слабия севернокорейски генерал. Тапицерията миришеше на цигари и кисело зеле. Шосето, свързващо Пхенянь с Вонсан, беше едно от най-хубавите в страната, но въпреки това колата с мъка вземаше остриите завои над стръмните дълбоки дефилета. Почти нямаше мантинели, а фаровете на колата светеха малко по-силно от мъждукащи фенерчета. Пътуването щеше да е невъзможно, ако не беше хладният блясък на луната.

— Преди две години — каза Ким, когато се изкачиха високо в планината, която минаваше като гръбнак по дължината на страната, — дадохме разрешение на една компания от Юга да организира тук туристически екскурзии. Някои смятат тази планина за страшна. Настояхме да направят пътища, железопътни линии, ресторанти и хотели и дори да построят пристанище за екскурзионните си кораби. Известно време имаше много пътници, но компанията трябваше да взема по петстотин долара на човек, за да възвърне инвестициите си. Броят на търсещите носталгия се оказа малък и бизнесът бързо западна, особено след като поставихме пазачи по маршрутите и тормозехме туристите по всевъзможни начини. И те престанаха да идват, но продължават да плащат милиарда щатски долари, който гарантираха на правителството.

Думите му предизвикаха усмивката на полковник Хурани, единствения сириец, който говореше английски.

— Най-хубавото е, че сега хотелът им е превърнат в казарма — продължи Ким — и че пристанището им е пълно с наши военни кораби.

Хурани се изсмя на глас.

След два часа колата най-после започна да се спуска, прекоси крайбрежната равнина, зави на север от Вонсан и стигна до оградата по външния периметър на военноморската база „Мунч“.

Пазачите козируваха и отвориха портите. Автомобилът бавно влезе в базата и мина покрай няколко големи халета. До кея имаше четири лъскави патрулни моторници. Кораб клас „Дестройър“ беше закотвен в широкия само една квадратна миля пристан. Спирала бял пушек се извиваше от комина му. Шофьорът заобиколи един портален кран и спря пред товарен кораб, дълъг стотина метра.

— „Звездата на Азия“ — каза генерал Ким.

Полковник Хурани си погледна часовника. Беше един след полунощ.

— Кога ще отплаваме?

— Приливът тук, в залива Янхунг, е слаб, така че може да отплавате по всяко време. Корабът е натоварен и зареден с гориво и хранителни продукти.

Хурани се обърна към единия от хората си и заговори на арабски.

— Какво ще кажеш? — Изслуша дългия отговор и после погледна генерала. — Асад Мухамад е нашият технически експерт по ракетите „Нодонг-1“. Иска да ги види, преди да потеглим.

Изречението на Ким не се промени, но беше ясно, че идеята да се забавят не му харесва.

— Може да направите огледа по време на пътуването. Уверявам ви, че всичките десет ракети, които купи вашата страна, са на борда.

— За съжаление Асад не се чувства добре в морето. Така че предпочита да види ракетите сега, защото по всяка вероятност ще прекара пътуването в каютата си.

— Странно, че такъв човек е избран да придружава ракетите до Сирия — хладно отбеляза Ким.

Хурани присви очи. Правителството на страната му плащаше сто и петдесет милиона крайно необходими долари за стратегически ракети със среден обхват и Ким нямаше право да се съмнява в него.

— Той е тук, защото знае всичко за ракетите. Работил е с иранците, когато са купили „Нодонг“ от вас. За жалост страда от морска болест. Така че ще провери десетте ракети сега и ще заминем на разсъмване.

Генерал Ким имаше заповеди да стои със сирийците, докато корабът им не отплава, и беше казал на съпругата си, че ще се върне в Пхенян сутринта, но ако останеше с гостите, щеше да загуби няколко часа с новата си любовница.

— Добре, полковник. Ще уведомя началника на пристанището, че „Звездата на Азия“ ще отплава чак на зазоряване. Хайде да се качим на борда. Ще ви покажа каютите, за да се настаните, а след това господин Мухамад ще инспектира новите ви играчки.

Шофьорът отвори вратата. Ким понечи да слезе, но полковник Хурани сложи ръка на лакътя му и каза:

— Благодаря, генерал е.

Усмивката на Ким беше искрена. Въпреки културните различия и вродената си подозрителност, плюс потайността, обграждаща мисията, той почувства, че харесва полковника.

— Няма за какво.

Тримата сирийци имаха самостоятелни каюти, но само минута след като им ги показаха, се срещнаха в тази на полковник Хурани. Асад Мухамад донесе куфарче и седна на леглото. Хурани се настани зад бюрото под единия илюминатор. Най-възрастният от тримата, професор Валид Халиди, се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си. А после Хурани направи нещо много странно. Докосна ъгълчето на окото си и поклати глава, след това посочи ухото си и кимна. Полковникът показа осветителното тяло на тавана и евтината месингова лампа на бюрото и попита:

— Колко дълго мислиш, че ще продължи проверката, Асад?

Асад Мухамад беше извадил миниатюрен касетофон от джоба на самото си и сега го включи. Разнесе се дигитално промененият глас на Хурани, единствения член на екипа, който знаеше английски.

— Мисля, че не повече от няколко часа. Най-много време ще отнеме махането на капаците за наблюдение. Проверката на веригите е лесна.

Хурани също извади касетофон от вътрешния джоб на самото си, сложи го на бюрото и го включи веднага щом Асад свърши да говори.

След малко Валид Халиди добави и своя касетофон към измамата. След като и трите касетофона, от които звучаха променени варианти на гласа на Хурани, заработиха, тримата „сирийци“ безшумно се преместиха в ъгъла на каютата.

— Има само две подслушвателни устройства — прошепна Макс Ханли. — Корейците наистина вярват на сирийските си клиенти.

Хуан Кабрило, председател на Корпорацията и капитан на търговския кораб „Орегон“, отлепи фалшивите си мустаци. Кожата отдолу беше по-светла от пластове крем с цвета на слънчев загар, който беше използвал, за да я направи по-тъмна.

— Напомнете ми да кажа на Кевин от Работилницата за вълшебства, че лепилото му не струва.

Извади шишенце от въпросното лепило и намаза мустаците.

— Адски беше смешен, докато се опитваше да ги задържиш да не паднат — отбеляза Хали Казим, трето поколение американец от ливански произход, наскоро назначен за директор по безопасността, охраната и наблюдението на „Орегон“. Той беше единственият член на екипа, който не се нуждаеше от грим, за да мине за човек от Близкия изток. Проблемът беше, че не говореше достатъчно арабски дори да си поръча храна в ресторант.

— Радвай се, че корейците оставиха преводача на летището — каза Кабрило. — Така обърка краткия монолог, който уж беше научил наизуст, че го издекламира като стихотворение, докато пътувахме с колата. Предложението ти за проверка на ракетите прозвуча по-скоро протоколно, отколкото научно.

— Съжалявам, шефе — отвърна Казим. — Хич ме няма в езиците.

— То пък в какво ли те има — подразни го Хуан Кабрило.

— Как сме с времето? — попита Макс Ханли, президент на Корпорацията и отговарящ за операциите на кораба, особено за лъскавите му магнитохидродинамични двигатели. Кабрило преговаряше за договорите, които приемаше Корпорацията, и съставяше голяма част от плановете им, а Макс се грижеше „Орегон“ и екипажът му да са готови за задачата. Въпреки че бяха наемници, членовете на екипажа на „Орегон“ поддържаха в организацията си корпоративна структура. Освен че беше главен инженер на кораба,

Ханли ръководеше ежедневната администрация и беше директор на компанията по човешките ресурси.

Сега, с широки дрехи и с чалма, той изглеждаше малко по-висок, отколкото беше всъщност. Кафявите му очи постоянно бяха нащрек; орделите коси на червеникавия му череп бяха кестеняви. Ханли беше с Хуан от деня на основаването на Корпорацията и Кабрило смяташе, че ако не е заместникът му, отдавна да е зарязал бизнеса.

— Трябва да предположим, че Гундерсон Дребосъка е излял веднага щом е могъл. Вероятно вече е в Сеул — рече Хуан. — Еди Зенг разполагаше с две седмици да заеме позиция, затова ако в момента не е до този кораб в подводницата, няма да успее. Ще изплава на повърхността едва когато потеглим, а тогава ще е късно да се откажем. Тъй като корейците не споменаха, че са заловили миниподводница в пристанището, може да допуснем, че е готов.

— Какво ще правим, след като поставим устройството?

— Ще имаме петнадесет минути да се срещнем с Еди и да изчезнем.

— Кофти — мрачно отбеляза Хали.

Погледът на Кабрило стана суров.

— Повече за тях, отколкото за нас.

Този договор, като повечето, които се съгласяваше да сключи Корпорацията, беше стигнал до тях по тайни канали от правителството на Съединените щати. Корпорацията беше реализираща печалба компания, но мъжете и жените, служещи на „Орегон“, бяха предимно бивши американски военни и приемаха задачи в полза на Съединените щати и техните съюзници — или поне не вредяха на интересите на Америка.

Тъй като краят на войната срещу тероризма не се виждаше, за екипа, събран от Хуан Кабрило, имаше неспирен поток от поръчки. Те бяха специалисти по тайни операции и действията без ограничения на Женевската конвенция или контрол от страна на Конгреса. Разбира се, не можеше да се каже, че членовете на екипа са шайка кръвожадни пирати, които не взимат пленници. Всички бяха изключително съвестни в работата си, но им беше пределно ясно, че през ХХІ век очертанията на конфликта са се размили.

И тази мисия беше идеален пример.

Северна Корея имаше право да продаде десет едностепенни тактически ракети на Сирия и Съединените щати с нежелание бяха позволили продажбата да се състои. Разузнавачите обаче бяха преценили, че истинският полковник Хазни Хурани планира отклоняването на „Звездата на Азия“, за да може две ракети „Нодонг“ и мобилни ракетни установки да бъдат разтоварени в Сомалия и препродадени на Ал Кайда, които по-късно да ги изстрелят по мишени в Саудитска Арабия, известните свещени градове Мека и Медина, с цел да свалят от власт саудитското кралско семейство. Пък и Хурани, изглежда, действаше с мълчаливото одобрение на сирийското правителство, въпреки че това не можеше да се докаже.

Съединените щати можеха да изпратят боен кораб да пресрещне „Звездата на Азия“ в Сомалия, но капитанът му щеше да настоява, че са се отклонили за ремонт, и десетте ракети пак щяха да стигнат до Дамаск. По-добрият избор беше да потопят „Звездата“ по пътя, но ако истината се разбере, щеше да се вдигне голям международен шум и да последва мълниеносно възмездие от страна на терористичните клетки, контролирани от Дамаск. Лангстън Овърхолт, високопоставено длъжностно лице в ЦРУ, измисли най-хубавия вариант — да се възползват от услугите на Корпорацията.

Овърхолт даде на Кабрило четири седмици, за да планира как да реши проблема тихомълком и с минимален риск от разкриване. Хуан интуитивно почувства, че най-добрият начин да попречи на ракетите да стигнат до купувачите, независимо дали са незаконни, или не, е да не им позволи да напускат границите на Северна Корея.

Щом „Орегон“ зае позиция край залива Янгхунг, Кабрило, Ханли и Хали Казим се отправиха към военновъздушната база Баграм в покрайнините на Кабул, Афганистан, с „Дасолт Фолкън“ като на полковник Хурани.

Агентите на ЦРУ в Дамаск потвърдиха часа на полета на Хурани до Пхенянг и АУАКС преведе служебния самолет през половината свят. Щом навлезе в афганистанското въздушно пространство, от Баграм излетя бомбардировач стелт „Ф–22 Рапър“. Минута по-късно самолетът „Фолкън“ на Корпорацията се отправи на юг, далеч от сирийците. Съединените щати контролираха всички радарни съоръжения, които следяха какво ще се случи. Не биваше да има доказателства за подмяната.

В едната от няколкото зони, където нямаше радарно покритие, Гундерсон Дребосъка, главният пилот на Корпорацията, започна да завива обратно и да се връща на север. Само че този път „Дасолт Фолкън“ не беше сам. Към него се присъедини бомбардировач Б–2 стелт от военновъздушната база „Уайтман“ в Мисури. Тъй като бомбардировачът беше по-голям от фолкъна и неуловим за радарите, Дребосъка летеше на петнайсет метра над крилото му. Никой базиран на земята радар не можеше да засече Б–2 и така самолетът на Корпорацията остана невидим, докато се приближаваха до самолета на Хурани.

Сирийският фолкън се движеше на максималната височина — дванайсет хиляди метра. Рапгърът можеше да го свали лесно, но подбирането на подходящия момент беше от изключително важно значение. Когато Б–2 беше само на половин миля зад самолета на Хурани, рапгърът изстреля две ракети AIM–120C AMRAAM.

Ако сирийският самолет имаше предупредителен радар, ракетите нямаше да се появят изневиделица. Но по-старият, произведен във Франция самолет нямаше такава система, така че двете ракети го поразиха без никакво предупреждение и той се превърна в огнено кълбо. Пилотът на Б–2 се отдалечи от фолкъна на Гундерсон Дребосъка. На тази височина всеки на земята, който видеше припламналото за момент огнено кълбо, щеше да го помисли за падаща звезда. А всеки, наблюдаващ радарен екран, щеше да забележи, че сирийският самолет за миг изчезва и се появява отново половин миля по-нататък на запад, като продължава по маршрута си. Най-много някой да предположи, че в системата е възникнала някаква неизправност... ако изобщо се замисли за случилото се.

И сега, след като Кабрило, Ханли и Казим благополучно бяха стъпили на борда на „Звездата на Азия“, им оставаше само да поставят бомбата, да избегнат разкриване, докато слязат от кораба, да се срещнат с Еди Зенг в миниподводницата, да се измъкнат незабелязано от най-добре охраняваното пристанище в Северна Корея и да стигнат до „Орегон“, преди някой да разбере, че на борда на „Звездата“ е станал саботаж.

Денят не беше типичен за членовете на Корпорацията, но не беше и чак толкова необикновен.

2

Крясък събуди Виктория Болинджър.

И също така спаси живота ѝ.

Тори беше останала единствената жена на борда на научноизследователския кораб „Авалон“ на Кралското географско дружество, след като преди седмица съквартирантката ѝ беше закарана в болница в Япония заради остър апендицит. Фактът, че каютата беше изцяло на нейно разположение, също допринесе за спасението ѝ.

Плаваха от един месец — участваха в международна кампания да се състави пълна карта на теченията в Японско море. Районът беше малко изследван, защото Япония и Корея ожесточено бранеха риболовните си права и смятаха, че всяко сътрудничество може да ги изложи на риск.

За разлика от съквартирантката си, която беше донесла куфари, пълни с дрехи и лични вещи, Тори живееше почти спартански на кораба. С изключение на завивките на леглото, джинсите ѝ за смяна и няколко тениски, сега каютата беше празна.

Крясъкът долетя от коридора. Крещеше мъж. В агония. След миг Тори чу изстрели от автоматични оръжия и още писъци.

Всички на „Авалон“ бяха предупредени, че в Японско море върлуват пирати. През последните два месеца бяха отвлели четири кораба и бяха натоварили хората на спасителните лодки. Само петнадесет от сто седемдесет и двама бяха оцелели. Предишния ден имаше съобщение, че още един товарен кораб е изчезнал безследно. Поради заплахата от пирати на мостика имаше шкаф с оръжия, но двете ловджийски пушки и единственият пистолет не можеха да се сравнят с автоматите, покосяващи учените и моряците.

Инстинктът за самосъхранение на Виктория се задейства и тя скочи от леглото. Загуби две секунди в безсмислен избор. Нямахме къде да отиде. Пиратите бяха в коридора и стреляха в каютите. Щяха да я убият в мига, в който отвореше вратата. Не можеше да избяга и нямаше какво да използва като оръжие.

Светлината на пълната луна, проникваща през илюминатора, озаряваше празното легло срещу нея и ѝ подсказа идея. Тя грабна одеялата и чаршафите и ги напъха под рамката, след това извади дрехите си от шкафа и остави вратата отворена, както вечно правеше съквартирантката ѝ. Нямаше време да вземе тоалетните си принадлежности от банята. Вмъкна се под леглото, притисна се до стената и придърпа дрехите пред себе си.

Паниката замъгли съзнанието ѝ. От сините ѝ очи потекоха сълзи. Тя сподави риданието си... и в същия миг вратата на каютата се отвори. Лъч на фенерче проряза мрака и освети първо леглото на Джуди, после нейното, и се спря за секунда на двете празни шкафчета.

Виждаше краката на пирата. Беше с черни кубинки, черните му панталони бяха напъхани в тях. Пиратът отиде до малката баня, освети я с фенерчето, дръпна завесата и провери зад нея. Или не видя сапуна, шампоана и балсама за коса на Тори, или реши, че не са важни. Излезе и тресна вратата, очевидно убеден, че в каютата няма никого.

Виктория лежеше примряла. Най-послед стрелбата в коридора утихна. На кораба имаше тридесет души. Повечето спяха в каютите си, защото нощем машинното отделение работеше на автопилот, само двама дежуреха на мостика. Каятата ѝ беше една от последните в коридора и тя беше сигурна, че пиратите са приключили с екипажа.

С приятелите ѝ.

Но ако искаше да се измъкне жива, не можеше да си позволи да мисли за тях. За колко време щяха да вземат плячката от „Авалон“? На борда нямаше много ценни неща. Скъпата апаратура и научните уреди бяха твърде обемисти. Подводните сонди не струваха нищо за хората извън научната общност. Имаше телевизори и компютри, но те едва ли си заслужаваха труда.

Въпреки това Тори прецени, че ще им трябва поне половин час, за да претърсят дългия четирийсет метра кораб, преди да отворят изпускателните клапани и да го пратят на дъното. Започна да отброява минутите по светещите точки на мъжкия ролекс, който носеше на китката си — позволи си да се вгълби в миниатюрната галактика от фосфоресциращи петънца, за да не изпадне в паника.

Само след петнадесет минути усети промяна в движението на „Авалон“. Нощта беше спокойна и корабът плаваше, като леко се поклащаше — обикновено успокояващо движение, което я

приспиваше всяка вечер. Сега обаче люлеенето на „Авалон“ се промени, сякаш бе станал по-тежък.

Пиратите бяха отворили изпускателните клапани и го потапяха. Виктория се опита да намери логика в действията им, но безуспешно. Не беше възможно да са претърсили кораба толкова бързо. Защо напуснаха „Авалон“, без дори да го ограбят?

Не можеше да чака повече. Измъкна се изпод леглото и хукна към илюминатора. На хоризонта се виждаше нисък остров... но после разбра, че е огромен кораб. До него имаше друг, по-малък. Двата сякаш всеки момент щяха да се сблъскат, но това може би беше илюзия, дължаща се на лунната светлина. На преден план различи очертанията на кърмата и дирята на голяма надуваема лодка. Бръмченето на извънбордовия ѝ мотор заглъхваше — тя се отдалечаваше от нападнатия океанографски кораб. Виктория си представи пиратите на нея и се ядоса.

Изскочи от каютата. В коридора нямаше трупове, но подът беше осеян с гилзи и във въздуха се носеше неприятна миризма на нещо химично. Тори се опита да не гледа кръвта, разплискана по стените. Знаеше, че в спасителната лодка „Зодиак“ до носа има костюми за оцеляване, затова не я беше грижа, че е само по тениска. Босите ѝ крака шляпаха по металния под, тя тичаше, притиснала ръка до гърдите си, за да не подскочат.

Качи се по стълбите за главната палуба. Между нея и изхода имаше труп. Тя изхлипа. Мъжът лежеше по корем. Лъскавата хлъзгава кръв беше намокрила тъмната му риза и се процеждаше по палубата. Беше вторият машинист, жизнерадостният Джорди, чиито закачки беше започнала да насърчава. Сърце не ѝ даде да го докосне. Локвата кръв ѝ каза всичко, което беше необходимо да знае. Тори долепи гръб до студената стена и мина покрай трупа. Стигна до края на коридора и погледна през прозорчето на люка дали някой не е останал на тъмната предна палуба. Не забеляза нищо и предпазливо натисна дръжката. Тя обаче не помръдна. Тори натисна по-силно, но без резултат.

Успя да запази спокойствие: напомни си, че от надстройката има още четири изхода и просто трябва да разбие стъклото на мостика, ако вратите там също са заключени. Все пак първо провери другите врати на главната палуба и се качи на мостика чак после. Знаеше, че ще се измъкне, но докато се приближаваше към вратата за командната

палуба, я обзе страх. Въпреки че бяха избили целия екипаж, пиратите бяха отделили време да запечатат кораба като ковчег. Не биха оставили такъв очевиден път за бягство. Дългите ѝ пръсти потрепераха, когато докосна дръжката... и тя се превъртя.

Тори бутна тежката стоманена врата, но тя не се отвори. Дори не изскърца. Нямаше прозорци или илюминатори, през които да се провере. Беше хваната в капан. Хвърли се върху вратата и я заудря с рамо, заболя я. След това закрепя, отново заблъска вратата, накрая се свлече на пода. Разрида се и закри очите си с ръце. Черните ѝ коси паднаха около лицето.

Корабът изведнъж се люшна и осветлението угасна. Водата, нахлуваща в ниските отделения на трюма, беше намерила друго място, което да запълни. Тори потрепери. Все още беше жива и ако предотвратеше потъването на „Авалон“, щеше да има време да измисли как да се измъкне. Беше видяла в една от работилниците кислороден. Ако успееше да стигне дотам, щеше да изреже дупка и да избяга.

Изпълни я енергия като в първите секунди на отчаяние, когато чу крясъка. Беше убедена, че е бил доктор Халвърсън, добродушният океанограф с изтънчени обноски, вече към седемдесетте. Тя скочи и хукна обратно по пътя, по който беше дошла. Мина покрай жилищните помещения на екипажа и стигна до стълбите, спускащи се към машинното отделение. Когато слезе на най-долната площадка, усети полъх на студен въздух. Звукът на изпълващата трюмовете вода беше като бучене на водопад.

Спря в малкото преддверие с херметически затварящ се люк, водещ към машинното отделение, и пипна метала. Беше топъл от дизеловите двигатели. Но когато спусна ръката си по-надолу, усети, че стоманата е студена. Не беше влизала в машинното отделение и не познаваше разположението, но въпреки това трябваше да опита.

— Е, да почваме. — Гласът ѝ потрепери, докато отваряше люка.

Водата бликна около босите ѝ крака и за секунди стигна до коленете ѝ. Към пода на добре осветеното машинно отделение водеха стъпала без перила. Зад плетеницата от тръби гигантските мотори, всеки колкото микробус, вече бяха до половината под вода.

Тори тръгна надолу и ахна, когато водата стигна до гърдите ѝ. Не беше ледена, но тя се разтрепери. На най-долното стъпало се наложи

да се надигне на пръсти, та главата ѝ да е на повърхността. Продължи напред: искаше да открие мястото, откъдето водата проникваше в кораба.

„Авалон“ продължаваше да потъва, като леко се поклащаше, което не позволяваше на Тори да определи откъде точно нахлува водата. Тя трескаво търсеше с крака, после заплува, но без резултат. Не можеше да направи нищо. Дори да откриеше изпускателните клапани, нямаше представа как функционират.

Светлините примигнаха и отслабнаха. Време беше да се измъкна от този мрачен лабиринт. Заплува с плавни и отмерени движения към преддверието. Стъпи на пода. Водата беше до кръста ѝ. Успя да затвори люка и се замоли „Авалон“ да не потъне, докато не мине някой кораб.

Трепереше от студ. Качи се на втората палуба и влезе в каютата си. Избърса се с хавлията, завърза на опашка дългите си до раменете коси и облече най-дебелите си дрехи. Въздухът ѝ се струваше леден. Не беше забелязала, но някъде в машинното отделение си беше порязала устата. Избърса кръвта. В нормални обстоятелства чертите ѝ бяха привлекателни, особено в съчетание с поразително сините ѝ очи. Но докато гледаше отражението си в огледалото над мивката сега, видя изтерзания вид на жена, която водят към гилотината.

Обърна се към илюминатора. Луната и млечният ѝ блясък вече не се виждаха, лодката на пиратите и големите кораби също. Нощта беше станала абсолютно тъмна, но Тори не беше в състояние да отмести поглед от единствения прозорец към външния свят.

Може би ако имаше нещо, с което да се намаже, щеше да успее да се измъкне. Прозорците в трапезарията горе бяха малко по-големи. Заслужаваше си да опита. Тя понечи да се обърне, но в същия миг нещо премина навън. Тори се вгледа внимателно, очите ѝ се насълзиха.

Стори ѝ се, че го видя отново, само на два-три метра. Птица ли беше? Движеше се като птица, но Тори не беше сигурна. И после неочаквано нещото се появи застрашително пред нея, изпълни целия илюминатор. Тя изпищя и се дръпна. През прозореца я гледаше голяма сива риба с широко отворена уста. Хрилете ѝ помръдваха. Грамадният морски костур я наблюдава с жълтите си очи още миг, привлечен от светлината в каютата, после размаха опашка и отплува в дълбините.

От каютата си Тори не можеше да види, че палубата на научноизследователския кораб „Авалон“ вече е наводнена. Вълните се плискаха в кърмата и товарните люкове на носа. След няколко минути водата щеше да се покачи до мостика и да залее целия кораб. В морето щеше да остане да стърчи само кранът — като кокалеста ръка, протегната за спасение. Малко по-късно океанът щеше да се затвори над единствения комин и „Авалон“ щеше да започне да потъва към морското дъно — на две мили дълбочина.

3

Когато двамата севернокорейски агенти от безмилостната държавна агенция за сигурност дойдоха да вземат сирийските клиенти, двама от тях четяха Корана, а третият преглеждаше документацията на ракетите „Нодонг“. Единият агент направи знак на тримата да го последват и pistolетът в кобура под мишницата му се видя. Кабрило и Хали Казим прибраха кораните, а Ханли пхна чертежите в куфарчето и щракна ключалките.

Тръгнаха. „Звездата на Азия“, регистриран в Панама товарен кораб, бе превърнат в контейнеровоз. Въпреки че беше изхабен на външен вид, вътрешните пространства бяха добре поддържани и отвесните херметични прегради блестяха от прясна боя. Корабът изглеждаше безлюден, ако не се брояха двамата агенти, които придружаваха купувачите.

Малката група стигна до люк на главната палуба и единият агент го отвори. Влязоха в тъмна стоманена пещера: миришеше на трюмна вода и стар метал. Мъжът запали лампите и флуоресцентният блясък освети десетте ракети „Нодонг“, поставени в специални гнезда. Бяха завити с дебели мушамы. Всяка ракета беше дълга осемнайсет метра и тежеше петнадесет тона, когато е заредена с течено гориво. Направена по модела на култовата руска „Скъд-Д“, „Нодонг“ можеше да пренесе един тон полезен товар на шестстотин мили.

Макар че бяха завити, ракетите не бяха изгубили застрашителното си, смъртоносно излъчване в тъмния трюм на товарния кораб. И мисълта какво се планира за две от тях засили решителността на членовете на Корпорацията.

Слязоха по металните стъпала. Макс Ханли, под прикритието на експерт по ракетите, смело пристъпи към първата и махна на агентите да смъкнат мушамата.

Генерал Ким дойде точно когато Макс беше свалил капака на първата ракета и се беше навел над отвора с уред за анализиране на електрическите вериги.

— Виждам, че изгаряте от нетърпение да разгледате новите си оръжия.

— Страхотни са — отвърна Кабрило. Не можа да измисли какво друго да каже.

— Нашите експерти много подобриха стария съветски дизайн и направиха бойните глави по-мощни.

— Кои две ще бъдат разтоварени в Сомалия?

Севернокореецът повтори въпроса на единия агент и той посочи две ракети в задната част на трюма.

— Онези двете под червената мушама. Поради примитивните съоръжения, които са на разположение в Могадишу, бойните глави вече са монтирани. Горивото може да бъде заредено от резервоарите в предния трюм, за да спазим крайния срок на изстрелване, при условие че не добавите твърде скоро корозивната смес. Три дни в Сомалия би трябвало да са достатъчни.

— Мисля, че един ден ще е по-безопасно — възрази Хуан. Знаеше, че думите на Ким са проверка на знанията му за ракетите. Зареждането на течното гориво три дни преди изстрелването щеше да причини разлагането на тънките алуминиеви резервоари на ракетата и по всяка вероятност да взриви „Звездата на Азия“.

— О, три дни ли казах? Простете. Повече от един ден би било наистина опасно. — В извинението на Ким нямаше нито топлина, нито сърдечност.

Дълбоко в себе си Кабрило се надяваше, че генералът ще е на борда, когато ракетите експлодират. Макс Ханли го повика да види нещо в електронния мозък на „Нодонг“. Хали Казим застана до другото му рамо. Няколко минути тримата мълчаливо гледаха плетеницата от жици. И както очакваха, чуха, че Ким нетърпеливо пристъпва от крак на крак.

— Нещо не е наред ли? — измърмори накрая.

— Не, всичко е точно — отвърна Хуан, без да се обръща.

Продължиха да се преструват още няколко минути. От време на време Макс се консултираше за някой детайл с чертежите, но с изключение на това и тримата стояха неподвижно като статуи.

— Необходима ли е такава щателна проверка, полковник Хурани? — със зле прикрито безразличие попита Ким.

Кабрило прокара пръст по фалшивите си мустаци, за да се увери, че са на мястото си, и се обърна.

— Съжалявам, генерале. Господин Мухамад и професор Хамиди са много взискателни, но след като се уверят, че първата ракета е в изправност, ще действат по-бързо с останалите.

Ким си погледна часовника.

— Ще се възползвам от възможността и ще прегледам някои документи в капитанската каюта. Намерете ме, когато приключите с инспекцията. Тези хора ще останат с вас в случай, че се нуждаете от нещо.

Хуан сдържа усмивката си.

— Както желаете, генерал Ким.

След десетина минути тримата членове на Корпорацията се приближиха до втората ракета. Двамата агенти бяха седнали на стъпалата за трюма. Единият пушеше цигара след цигара, а другият наблюдаваше арабите, без да мига. И двамата държаха саката си разкопчани, за да могат да извадят оръжията си по-бързо. Ким може и да се беше отегчил от процедурата, но двамата тайни агенти бяха нащрек.

За срещата с Еди Зенг нямаше определен час. Ако всичко вървеше според плана, той щеше да е докарал подводницата до кърмата на „Звездата“, за да може сложният пасивен сонар да засече звука, когато те тримата скочат във водата. Хуан смяташе, че ограничението във времето се дължи на желанието му да отдалечи „Орегон“ колкото е възможно повече в международни води преди разсъмване.

Дотогава оставаха три часа. Хуан пресметна времето, необходимо да влязат в миниподводницата и да избягат от залива Янгхунг. И да стигнат до „Орегон“. Оттам вече всичко щеше да зависи от магнитохидродинамичните двигатели на кораба, на които Кабрило имаше пълно доверие. Технологията на използване на свободни електрони, извлечени от морската вода, за задвижване на плавателния съд, все още беше в експериментален етап, но през двете години, откакто приемаха поръчки, сложната система на криоохладени магнити, зареждащи с тяга помпите на четирите пулсиращи водни двигателя, не го беше разочаровала.

Време беше. Стомахът на Хуан леко го присви, но не точно от страх, а от напрежение, породено от стария му враг Закона на Мърфи. Беше се превърнал почти в религия за него. Кабрило беше превъзходен тактик и стратег, както и майстор на планирането, но също така умееше да разпознава и капризите на шанса — пречка, която не можеше напълно да преодолее. Дотук операцията беше минала без засечка, но това само увеличаваше вероятността, че нещо може да се обърка.

Хуан не се съмняваше, че могат да продължат с измамата, докато корабът стигне до Сомалия, откъдето лесно щяха да избягат. Това обаче би означавало провал, другия му стар неприятел, който мразеше повече и от прочутите предписания на Мърфи. От друга страна, знаеше, че щом са поели опасната отговорност, връщане няма. Ако зарът паднеше лошо, с Макс и Хари бяха обречени. Ако обаче късметът им се усмихнеше, след няколко часа в сметката на Корпорацията на Каймановите острови щяха да се появят десет милиона долара от черната каса на Чичо Сам.

Хуан почука по часовника си, каквато беше уговорката им, и изведнъж безпокойството му се изпари. Той започна да действа на автопилот: разчиташе най-вече на уменията, придобити в Корпуса на офицерите от запаса, затвърдени в тренировъчната база на ЦРУ във Вирджиния и усъвършенствани по време на петнадесет години оперативна работа.

Хали леко се премести, за да попречи на агентите да видят как Ханли и Макс щракват няколко тайни ключалки на куфарчето. Кабрило се обърна, видя, че пристрастеният към никотина пазач го гледа, направи универсалния знак, че иска цигара, и тръгна към него. Севернокореецът извади от сакото си почти празен пакет.

Скрит от погледите на агентите, Макс Ханли извади бомбата от двойното дъно на куфарчето. Взривното устройство беше по-малко от кутийка за компактен диск, чудо на миниатюризацията, заредено с детониращата сила на противопехотна мина.

Когато до стълбището останаха пет крачки, пушачът стана и слезе на пода. Кабрило погледна другия, който седеше до партньора си. По дяволите Законите на Мърфи. Взе си цигара и се наведе към пазача, за да му я запали с безценната си запалка „Зипо“.

Дръпна, задържа за секунда пушека в устата си и се закашля, сякаш тютюнът беше по-силен, отколкото бе очаквал. Агентът се ухили и се обърна към партньора си, явно да подхвърли някоя остроумна забележка.

И не видя, че пристъпът на кашлица е позволил на Кабрило да превие тяло като натегната пружина.

Хуан вложи в удара всеки грам сила на тялото си с ръст метър осемдесет и два. Юмрукът му се заби в челюстта на пазача и го простря на пода, сякаш го застреля. Кабрило се надяваше, че рефлексите на втория пазач ще са лоши, че севернокореецът ще разбере какво става най-малко след две секунди.

Но той вече беше на най-горното стъпало на стълбището и посягаше да извади пистолета си. Хуан се хвърли към него и протегна ръце към краката му. Дулото на автоматичното оръжие се показа от кобура в мига, когато Кабрило го хвана за глезените. Падна тежко на стоманените стъпала и срязва брадичката си на някакъв ръб, но все пак успя да повали корееца. Пистолетът изтрака на горната площадка.

Кабрило се надигна. От брадичката му течеше кръв. Пазачът пълзеше към пистолета, а дори един-единствен изстрел щеше да предупреди Ким и корабът щеше да се напълни с армия охранители. Макс Ханли вече беше изтичал до ракетата, предназначена да взриви свещения град Мека. Трябваше да постави бомбата близо до бойната глава, за да предизвика контролирана детонация. Хали Казим извади кама, скрита в подвързията на Корана, и затича към стълбите. Знаеше, че схватката ще свърши, преди да стигне до шефа си, но въпреки това трябваше да опита.

Кабрило пробва да забие лакът в слабините на корееца, докато той се дърпаше нагоре по стъпалата, но гъвкавият пазач се изви и той не го уцели. Дясната му ръка се вцепени от лакътя надолу, когато я удари в пода. Хуан изруга и успя да сграбчи дясната китка на пазача точно преди пръстите му да стиснат пистолета. Макар че беше по-висок и по-силен, беше в неудобно положение. Кореецът пак посягаше към оръжието.

Хали вече беше на десетина крачки от стъпалата. Кореецът се хвърли към пистолета. Хуан успя да го удари в слепоочието и за миг го зашемети. Пазачът разтърси глава, ритна го в десния крак и го запрати към перилата. На фона на учестеното дишане на биещите се изпука

счупена кост. Кореецът беше сигурен, че сириецът е довършен, и отново посегна към оръжието. Хуан обаче беше нащрек и щом пазачът сграбчи дулото на пистолета, хвана китката му и блъсна ръката му в пода. На третия удар оръжието изхвърча от пръстите му и изтропа надолу по стъпалата. Хали го грабна и удари корееца по главата с дръжката. Очите на агента се подбелиха и той изгуби съзнание.

— Как си, шефе? — попита Казим и помогна на Кабрило да стане.

Макс изкачи стъпалата със скоростта на човек на половината на годините му.

— После ще питаш. Бомбата тиктака. Имаме петнадесет минути.

Тримата познаваха всички видове кораби и без да сгрешат, побягнаха към главната палуба. Спряха само за миг да се уверят, че там няма пазачи. След миг видяха разрушителя в средата на залива. Монтираните на кулите му стомилиметрови оръдия бяха насочени към пристанището. Тримата се втурнаха към перилата и се хвърлиха в морето.

Водата беше студена и имаше вкуса на супа от керосин. Макс се изплю и изхлузи робата през главата си. Отдолу беше по бански и тесен термоелек. Хуан събу ботушите си, но остави униформата. Беше израснал край прибоя на Южна Калифорния и се чувстваше удобно както във водата, така и на сушата. Хали, най-младият от щурмовия екип, съблече самото си и изрита туристическите си обувки — те веднага потънаха в черната вода. Безшумно заплуваха към витлото на кораба и се гмурнаха под извития корпус, за да не ги забележат отгоре.

Скоростта и безшумното им придвижване бяха добре пресметнати. Еди можеше да задържи десетметровата „Дискавър 1000“ под водата, но влизането отнемаше много време дори при най-благоприятните обстоятелства. Така че Кабрило беше наредил Еди да изплува. Щяха да са на открито за не повече от тридесет секунди и въртящото се витло на „Звездата на Азия“ щеше и да ги прикрие, и да заглуши издйническите звуци.

Чакаха само минута. После изпод кърмата на „Звездата на Азия“ изригнаха мехури. Тримата заплуваха още преди плоският нос на миниподводницата да започне да пори вълните. Хали стигна до нея пръв. Люкът изсвистя и се отвори и Хали се хвърли в тъмната вътрешност на подводницата, Макс и Хуан го последваха и затвориха

люка. Действаха пипнешком, тъй като единствената светлина в „Дискавъри“ идваше от слабия блясък на електрониката в кабината отпред.

Кабрило натисна един бутон на напречната преграда и включи две червени лампи. Подводницата не беше направена да се потапя на по-дълбоко от трийсет метра и можеше да работи само двадесет и четири часа, без да презарежда и да сменя филтрите за въглероден двуокис. За тази акция седалките за осем души бяха махнати, за да се направи място за акумулаторите и разните други уреди, свързани с увити като змийско гнездо проводници. Щайги с филтри и провизии за Еди Зенг бяха натрупани на всяко свободно пространство. Сред хаоса от празни кутии от храна се извисяваше химическата тоалетна. Въздухът беше натежал от влага и миришеше неприятно.

Еди беше сам в подводницата, откакто го бяха спуснали от „Орегон“ преди петнадесет дни. Пристанището гъмжеше от подводни подслушвателни станции и редовно се проверяваше за активни сонари, затова той беше потопил „Дискавъри“ по време на един отлив и я беше оставил на дрейф с прилива, като включваше електрическите мотори под прикритието на някой влизащ кораб или патрулен катер. Нямаше друг начин да вкара подводницата във военноморската база, без да го забележат.

В екипажа на „Орегон“ имаше и други подводничари, но като директор на „Брегови операции“, Еди не им позволи да поемат риска. Той също беше ветеран от ЦРУ, макар че Хуан не го познаваше, докато служеха там. Хуан беше прекарал по-голямата част от кариерата си в Близкия изток, а Еди беше прикрепен към американското посолство в Пекин и ръководеше няколко успешни шпионски мрежи. Промените след терористичните атентати на 11 септември 2001 година го прехвърлиха на бюро в САЩ. Зенг все още жадуваше за „зъбите на занаята“, както ги наричаше, така че се присъедини към Корпорацията и бързо се утвърди като незаменим член.

Кабрило се промъкна над акумулаторите и се плъзна на мястото на помощник-лоцмана вдясно от Еди. Черната коса на Еди беше провиснала, защото отдавна не беше мита, и слабото му лице беше брадясало. Емоционалното и физическото напрежение през изминалите две седмици беше замъглило обикновено ясните му очи.

— Здравей, шефе — ухили се той. Нищо не можеше да отслаби чара и сговорчивостта му. — Добре дошъл на борда.

— Благодаря — отвърна Хуан. Подводницата вече се беше спуснала на десет метра. — Часовникът тиктака, така че дай да се измъкваме от пристанището и увеличи скоростта. Имаме четиринадесет минути.

Моторите на „Дискавъри“ засилиха оборотите и витлото разпени водата. Не можеха да направят нищо с шума. Просто трябваше да се отдалечат колкото е възможно повече от „Звездата на Азия“.

Кабрило наблюдаваше сонара. Само минута, след като започнаха да се отдалечават от обречения кораб, уредът засече обект.

— Мърфи надига грозната си глава.

— Какво видя? — Ханли се наведе над рамото му.

Компютърът анализира акустичния сигнал и Кабрило прочете мрачните факти.

— Патрулен катер клас „Синпо“. Дванадесет души екипаж. Въоръжени с две 37-милиметрови картучници и установки за дълбочинни бомби. Максималната скорост е четиридесет възела и вече достига двадесет и идва към нас.

— Това е рутинна обиколка — каза Еди. — Правят го, откакто влязох в пристанището. На всеки два часа патрулен катер обикаля доковете. Мисля, че търсят моряци, които се опитват да напуснат кораба.

— Ако поддържат този курс, ще минат точно над нас.

— Тези катери имат ли сонар? — попита Макс.

Кабрило отново провери в компютъра.

— Не пише.

— Какво да направя? — Гласът на Еди бе спокоен и професионален. — Да продължа да бягам или да се спусна на дъното и да ги оставя да минат?

Хуан си погледна часовника. Бяха изминали малко повече от четвърт миля. Намираха се твърде близо.

— Продължавай. Ако ни чуят или видят дирята ни, ще трябва да намалят и да обърнат, за да се опитат да ни намерят. Нуждаем се само от пет минути.

След миг четиримата в подводницата чуха боботене: катерът пореше вълните. Звукът гневно се усили, катерът се приближаваше.

Мина над тях и се отдалечи. Те чакаха, затаили дъх, сякаш безкрайно. Кабрило не откъсваше очи от екрана на сонара.

— Обръщат — отбеляза след секунда. — Връщат се да погледнат още веднъж. Хали, провери дали предават нещо по радиостанцията.

Казим оглавяваше комуникационното отделение на „Орегон“ и боравеше с радиопредавателите умело като пианист.

Комуникационният център на „Орегон“ беше модерен и сканираше и записваше хиляда честоти в секунда. Имаше и езикова програма, която превеждаше така, че операторът да може да поддържа разговор почти в реално време и да заблуди повечето слушатели. Електрониката на „Дискавъри“ обаче беше недостатъчна и щяха да извадят късмет, ако засекат някоя емисия, а тъй като не знаеха корейски, нямаше да разберат дали патрулният катер иска разрешение да хвърли дълбочинни бомби, или коментира времето.

— Не стигам доникъде — обади се Казим след минута.

Севернокорейският патрулен катер отново мина над подводницата. След малко чуха, че се връща пак.

— Движат се редом с нас — каза Еди.

Мощният сонар засече два плисъка, твърде тихи, за да са дълбочинни бомби. Хуан веднага разбра какво ще се случи.

— Дръжте се!

Гранатите бяха имитация на съветските РГД-5 и въпреки че съдържаша само стотина грама силен експлозив, водата усилваше взривната им мощ. Избухнаха почти едновременно на няколко метра зад „Дискавъри“. Подводницата се разтресе и подскочи и Хали Казим падна върху наредените акумулатори. Мътното дъно изведнъж се появи пред големия полиакрилен екран и Еди се помъчи да издигне нос. Ушите им кънтяха и никой не чу кога пуснаха във водата вторите две гранати. Те избухнаха над подводницата и я блъснаха в тинята точно когато Еди успя да я уравни. Около „Дискавъри“ се вдигнаха талази утайка и намалиха видимостта до нула. От скъсаните кабели се пръснаха искри и ги заслепиха.

Еди бързо намали тягата, за да даде възможност на Макс да оправи връзката. Инженерът стисна миниатюрно фенерче между зъбите си и почна работа веднага, но явно не можеше да отстрани повредата бързо. През илюминаторите се видяха проблясъци на електричество, зловещо сияние от дълбините.

— Засякоха ни — каза Хали. — И сега предават нещо. Съобщението е кратко, но мисля, че играта свърши.

— Какво става, Макс? — попита Кабрило спокойно, сякаш се интересуваше кога ще е готово кафето.

— Само секунда.

— Чува ли се нещо от брега, Хали?

— Не. Тъпите военни сигурно се чудят дали да докладват нагоре по веригата.

— Готово — извика Макс. — Еди, включвай.

Зенг натисна един бутон и екраните светнаха.

— Добре, Еди, аварийно положение. Изкарай ни на повърхността.

— Патрулният катер е точно над нас, шефе.

Кабрило се ухили гадно.

— Отиде ни застраховката — измърмори Зенг и изхвърли баласт от резервоарите със сгъстен въздух на „Дискавъри“.

Малката подводница сякаш се изстреля от дъното. Еди наблюдаваше измервателните уреди за дълбочината и броеше. Когато докладва, че над „Дискавъри“ остават само два метра вода, четиримата инстинктивно се свиха на седалките.

Стоманеният корпус се тресна в севернокорейския катер с оглушително стържене. Подводницата беше няколко тона по-лека, но рязкото ѝ издигане наклони катера и той загреба вода с десния борд. Един бидон с гориво се търкулна и премаза крака на единия член на екипажа. Хуан се пресегна през Еди и натисна бутона за аварийно потапяне, преди да се покажат на повърхността.

Високоскоростните помпи напълниха резервоарите за по-малко от петнадесет секунди и „Дискавъри“ потъна като камък.

— Това ще им създаде работа поне за няколко минути — отбеляза Макс.

— Точно толкова ни трябва. Сложете си слушалките и затегнете коланите.

Всички си сложиха плътни слушалки и ги включиха в електронния уред, специално инсталиран за мисията. Произведеното от „Саунд Ансърс“ експериментално неутрализиращо звука устройство приемаше звуковите вълни, изчисляваше честота и амплитудата им и отвърщаше с противоположен звук, като премахваше

деветдесет и девет процента от децибелите. След като бъдеха усъвършенствани и миниатюризирани, тези устройства щяха да се използват за производството на безшумни прахосмукачки и да сложат край на мъчителното безпокойство да слушаш зъболекарската бормашина.

На борда на „Звездата на Азия“ едрият севернокорейски агент, изпратен да пази сирийците, се свести и изгуби ценни секунди, за да види в какво състояние е партньорът му. На главата му имаше подутина от удара с пистолета. Все още беше в безсъзнание. Агентът знаеше задълженията си. Изскочи от трюма и се разкрещя с всички сили, без да обръща внимание на болката в главата, изтича на главната палуба, провери стайте в коридора зад мостика и стигна до каютата на капитана. За миг се замисли дали да почука, но онова, което трябваше да докладва, беше прекалено важно, за да губи време. Нахлу вътре и чу, че генерал Ким говори по телефона.

— И после какво ще направиш с моя малък лотос? — Ким подскочи, когато вратата се тресна в стената на каютата, и изрева: — Какво искаш ти бе?

— Генерале — задъхано отвърна агентът. — Сирийците ни нападнаха. Не ги видях в трюма. Мисля, че се опитват да избягат.

— Да избягат? Защо? — Още докато задаваше въпросите, Ким изведнъж осъзна отговора, прекъсна връзката с любовницата си и набра диспечера на брега.

После се обърна към агента. — Не са сирийци, а американски саботьори. Претърси трюма за бомба.

Най-после по телефона се чу глас. Ким знаеше, че дори да умре, американците ще платят за коварството си.

— Говори генерал Ким от борда на „Звездата на Азия“...

Броячът на бомбата, която Макс беше поставил в трюма, стигна до нулата.

Взривът разкъса ракетата, в която беше скрита бомбата, и миг по-късно предизвика вторична експлозия на бойната глава. Налягането в трюма се увеличи и тежките люкове изхвърчаха в нощното небе, сякаш изригна вулкан. Тоновите ракетно гориво в носа на кораба се

взривиха и старите плоскости на корпуса на „Звездата“ се разцепиха по шевовете като обелки на портокал.

Корабът се разпадна.

Двеста метра от бетонния док се разхвърчаха на парчета и се пръснаха в радиус няколко мили. Двата огромни товарни крана на пристана се сгромолясаха във водата, прозорците на пристанищните сгради се строшиха. А после тръгна ударната вълна. Складовете на почти четиристотин метра бяха изравнени със земята, а намиращите се по-далеч бяха оголени от обшивките си и само стоманените им рамки останаха да стърчат като скелети. Ударната вълна помете горните два метра вода от залива и я вдигна в стена, която се разби в закотвения разрушител, счупи му кила и го преобърна. Всичко стана толкова бързо, че никой от пристанищната охрана нямаше време да реагира.

Огненото кълбо се издигна на триста метра и нощта се превърна в ден. Заваля дъжд от ракетно гориво, във военновъздушната база лумнаха пожари. Секции от корпуса на „Звездата на Азия“ полетяха като шрапнели из базата, рушаха постройките и трошаха превозните средства.

Взривната вълна изтръгна патрулния катер от морето и го запрати по повърхността на залива, търкаляше го като дърво по планински склон. С всяко преобръщане от него се откъсваха все повече части. Първо паднаха двете картечници, после се разпадна и малката каюта и по вълните остана да се носи само корпусът.

Звукозаглушителят си свърши работата, но ударната вълна все още отекваше в „Дискавъри“ като камбанен звън. Подводницата се разтресе, стрелна се напред, после силно отскочи назад. Предпазните колани на четиримата мъже вътре се опънаха. Взривът беше толкова оглушителен, че щеше да им спуска тъпанчетата, ако не бяха пуснатите в слушалките им контрачестоти.

Кабрило трябваше да крещи с всички сили, за да разбере как са хората му. Еди и Хали бяха невредими, но Макс си беше ударил главата. Нямаше кръв обаче и не бе загубил съзнание. Известно време щеше да го боли глава, но след няколко дни цицината щеше да спадне.

— Хайде, Еди, заведи ни у дома.

Миниподводницата бързо се измъкна от пристанището.

На две мили от брега радарът засече хеликоптери, отпратили се към Вонсан. Летяха твърде високо и бързо, за да обстрелват

подводници. По всяка вероятност бяха спасителни и караха медицински екипи към разрушената база.

Като всички останали морски нации в света, Северна Корея имаше дванадесет мили териториални води по крайбрежието на океана. За по-безопасно Хуан Кабрило беше насрочил срещата на двадесет мили в открито море. Пътуването продължи почти три часа по-дълго от планираното — „Дискавъри“ трябваше да остане под водата до разсъмване в случай, че севернокорейците изпратят въздушно разузнаване.

Най-после стигнаха до мястото на срещата и издигнаха подводницата. Боядисаната в червено долна част на корпуса на „Орегон“ застрашително се извиси над нея. Хуан с гордост забеляза, че корпусът е изчистен и изглежда като нов, като в деня, когато беше купил кораба. За да използва огромната мощ на авангардните си двигатели, „Орегон“ имаше специален дизайн, усъвършенстван за високоскоростните европейски експресни фериботи. Заостреният нос му позволяваше да пори водата с нечувана бързина. Стабилността му се поддържаше от няколко сгъваеми перки, подводни крила, с които можеше спокойно да плава с четиридесет възела. Ако скоростта беше по-малка, крилата оставяха твърде голяма дيريا. Прибираха се до корпуса и членовете на екипажа трябваше да затягат предпазните колани, сякаш пътуваха в хидроплан.

Еди взе едно устройство с размерите и формата на дистанционно управление, насочи го към „Орегон“ и натисна единствения бутон.

Двойните врати с ширина дваисет и пет метра се отвориха. Във водата блесна ярка светлина от вътрешността на кораба. Еди намали тягата, регулира баласта и спря „Дискавъри“ под отвора. От „Орегон“ скочиха двама водолази и прикрепиха кабели към носа и кърмата. Миниподводницата и по-голямата ѝ сестра „Номад 1000“, също скрита на борда на кораба, можеха да влизат право в сърповидния басейн, но маневрата беше рискована и се използваше само в спешни случаи.

Единият водолаз се приближи до илюминатора, махна на Еди и Хуан, после прокара ръка по гърлото си. Еди изключи моторите. След секунда подводницата се заклати и плавно започна да се издига в пълния с вода басейн. Когато се показаха на повърхността, Зенг отвори клапаните, за да източат резервоарите за баласт.

Лекарката на „Орегон“ Джулия Хъксли стоеше до басейна заедно с двама санитаря. Кабрило вдигна палец в знак на успех и безпокойството, изписано на лицето ѝ, се превърна в усмивка. Хъксли се беше присъединила към Корпорацията след кариера в армията, приключила с четиригодишна работа като главен лекар във военноморската база в Сан Диего. Тялото ѝ беше приятно закръглено, без да е пълно. Черната ѝ коса почти винаги беше вързана на опашка и единственият грим, който използваше, беше да подчертае нежните си черни очи.

Кранът вдигна подводницата, нагласи я на мястото ѝ и един работник се покатери по нея и отвори люка. Чуха го как ахна.

— Ами ти стой затворен тука две седмици — извика Еди и се надигна от седалката. Вече беше смъкнал ципа на работния си комбинезон, държеше да се изкъпе веднага — за пръв път от петнадесет дни. Гърдите и коремът му бяха толкова измършавели, че се виждаха жилките на мускулите. Телосложението му беше почти като на прочутия Брус Лий — Еди всъщност също бе овладял някои източни бойни техники.

Хуан остави хората си да излязат преди него и веднага щом вдъхна свежия чист въздух, извика един моряк.

— Затвори вратите и се свържи с Ерик в командната зала. Да определи курс на изток и да се движи с два десетина възела. След като няма заплаха, не е нужно да привличаме внимание, като плаваме бързо.

Ерик Стоун беше операторът на контролния център, най-добрият на кораба и единственият, когото Кабрило искаше на щурвала по време на решителни операции.

— Слушам, сър.

Вратите се затвориха, помпите се включиха, за да източат водата от сърповидния басейн, и работниците сложиха решетките над отвора. Техниците вече оглеждаха пораженията от сблъсъка на „Дискавъри“ с патрулния катер, други се заеха да я почистят.

Щом Хуан слезе по стълбата, Джулия Хъксли каза:

— Чухме експлозия, така че не е необходимо да питам как мина.

— Не изглеждаш много доволна — отбеляза той и почна да съблича униформената куртка на полковник Хурани.

— Скучно ми е, шефе. Освен няколко изкълчени глезена от месеци никаква работа.

Кабрило се усмихна.

— Това не е ли идеалното за един лекар?

— За пациентите да, но за лекаря е ужасна скука.

— Стига, Джулия. До няколко дни, най-много седмица, ще си навлечем предостатъчно неприятности.

Хуан скоро щеше да съжалява за думите си. Само след деветдесет и шест часа доктор Джулия Хъксли щеше да има наистина предостатъчно работа.

4

— Влез — извика Кабрило в отговор на силното почукване на вратата на каютата.

„Орегон“ се намираше на безопасно разстояние от опустошената военна база, но не и от севернокорейските изтребители. Според засечените комуникации обаче изглеждаше малко вероятно някой от тях да ги пресрещне, преди корабът да излезе от обсега им. Хуан си беше позволил да седи един час в месинговата вана с джакузи в банята и сега привършваше с обличането. Не обичаше формалностите на борда на кораба и си беше сложил памучни панталони и разкопчана на врата риза.

За разлика от маскировката на полковник Хурани и въпреки испанското му име и произход, очите му бяха сини, а щръкналата му коса беше светлоруса. Чертите му бяха по-скоро английски, отколкото латиноамерикански. Имаше аристократичен нос и уста, вечно усмихната на някаква шега, която знаеше само той. Кабрило притежаваше и твърдост, придобита през годините на сблъсъци с опасността. Прикриваше я умело, но хората, които го виждаха за пръв път, съзираха нещо едва доловимо, което незабавно внушаваше уважение.

Линда Рос, новоназначеният вицепрезидент по операциите на Корпорацията, отвори вратата. Притискаше до гърдите си голям тефтер. Тя също беше ветеран от флота и бе работила като военен разузнавач на борда на крайцер, а след това в Пентагона. Беше слаба, стройна и атлетична, държеше се вежливо, говореше тихо и имаше остър като бръснач ум. Когато Ричард Труит, предишният вицепрезидент на Корпорацията, неочаквано подаде оставка след аферата „Свещеният камък“, Кабрило и Ханли решиха, че тя е единствената, която може да го замести.

Линда застана на прага да изчака, защото видя, че Хуан тъкмо намества изкуствения си десен крак, спуска крачола на панталона си и обува италиански мокасини. Тя знаеше за протезата му, но винаги се

стъписваше, като я видеше. Кабрило обаче не изглеждаше притеснен, че кракът му под коляното липсва.

Той заговори, без да вдига глава:

— Единият кореец на „Звездата на Азия“ блъсна крака ми в перилата и пластмасата се напука. Остана много изненадан, когато продължих да се бия въпреки счупения си пищял, както си мислеше.

— Току-що потвърди севернокорейската пропаганда.

— В смисъл?

— Че ние, американците, сме само работи на нашето империалистическо правителство.

Двамата се разсмяха.

— Е, какво става тук, откакто заминахме за Афганистан? — попита той.

— Спомняш ли си Хироши Кацуи?

Кабрило се замисли за миг.

— Хиро? Господи, не съм се сещал за него, откакто завършихме Калифорнийския университет. Баща му беше първият милиардер, с когото се запознах. Голям корабен магнат. Хиро беше единственият в университета с ламборгини. Но признавам, че богатството не заслепи съзнанието му. Той беше абсолютен реалист и безразсъдно щедър.

— Кацуи се обърна към нас по някои въпроси като представител на консорциум на собственици на кораби в тези води. От десетина месеца Японско и Южнокитайско море гъмжат от пирати.

— Този проблем обикновено е ограничен в крайбрежните води и пролива Малака — прекъсна я Хуан.

— Там местни жители с малки лодки нападат яхти или се качват на товарни кораби и бягат с всичко, което могат да отнесат — съгласи се Линда. — Това бандитство струва един милиард долара годишно и непрекъснато се увеличава. Но в Малайзия и Индонезия има само разбойници, които обират възрастни жени в тъмни улички, в сравнение със случващото се на север.

Кабрило отиде до бюрото си отвори една инкрустирана кутия. Извади кубинска пура от тънки тютюневи листа и я запали със запалка „Дънхил“ от злато и оникс.

— Съобщението на твоя приятел Хиро прозвуча по-скоро като лошите стари времена, когато мафията отвлечаше камиони от летище „Кенеди“. Пиратите са добре въоръжени и обучени и силно

мотивирани. Освен това са адски жестоки. Четири кораба са изчезнали. Няма следа от екипажите. Последният е танкерът „Тоя Мару“, собственост на приятеля ти. Няколко други са нападнати със значителна — бих добавила — излишна загуба на живот, тъй като няма доказателства някой от екипажа да е оказал съпротива.

— Какво взимат пиратите?

— Понякога заплатите на кораба.

Беше обичайна практика товарните кораби да носят достатъчно пари в брой, за да платят на екипажа в края на пътуването, в случай че някои членове не пожелаят да продължат по-нататък, и Кабрило реши, че става дума за петнадесет-двадесет хиляди долара.

— Друг път взимат товарни контейнери и ги прехвърлят на своите плавателни съдове, които според повърхностните описания вероятно са риболовни траулери с монтирани кранове. И както споменах, от време на време изчезват цели кораби.

Хуан се замисли, гледаше как димът на пурата се разсейва под тавана от тиково дърво.

— И Хиро и консорциумът му искат да сложим край на пиратството?

Линда погледна тефтера си.

— Точните му думи са: „Накарайте ги да платят като нападател, изправен пред защитниците на «Рейдърс».“

Кабрило се усмихна, като си спомни за любовта на Хиро към американския футбол и особено към „Рейдърс“, когато играеха в Лос Анджелис. После усмивката му помръкна. Структурата на Корпорацията бе такава, че всеки член на екипажа беше собственик. Процентът се определяше от ранга и стажа. Неочакваното оттегляне на Ричард Труит беше отворило празнина в паричните им резерви. Моментът не можеше да е по-лош, защото Корпорацията беше инвестирала голяма сума в сделка с недвижими имоти в Рио де Жанейро, а печалбата щеше да дойде чак след два месеца. Хуан можеше да се откаже от сделката, но очакваните приходи бяха твърде големи, за да ги пренебрегне. Наскоро приключената задача за Лангстън Овърхолт щеше да покрие възнаградението на Ричард, но на Кабрило нямаше да му останат достатъчно пари за вноските за „Орегон“, за застраховките на хората си и за всички други безбройни разходи, които всяка компания има месечно. Фактът, че действаша на

границата на закона, не означаваше, че могат да избегнат финансовата реалност в капиталистическия свят.

— Какво предлагат?

Рос отново погледна бележника си.

— Сто хиляди седмично за минимум осем седмици и максимум шестнадесет плюс един милион долара за всеки пиратски кораб, който унищожим.

Хуан се намръщи. Парите щяха да стигнат да платят разходите си, но го притесни мисълта, че ако се съгласи, ще бъде ангажиран два месеца и няма да може да поеме някоя по-доходна задача. По този начин обаче щеше да спечели време, преди да плати бразилската вноски, и след като я дадеше, Корпорацията отново щеше да бъде на червено. Да не говорим, че мразеше пиратството и изгаряше от желание да помогне да се сложи край на тази напаст в морето.

От докладите, които беше прочел, знаеше, че съвременните пирати съвсем не приличат на безразсъдните авантюристи от миналото. Вече нямаше брадати капитани с черни превръзки на окото и папагали на рамото. Днешните корсари, поне действащите в пролива Малака, обикновено бяха бедни рибари, въоръжени, с каквото могат да откънат. Нападаха нощем и изчезваха бързо, като натоварваха всичко, което могат да носят. Имаше и убийства, но съвсем не в мащаб, какъвто описваше Линда Рос.

Кабрило винаги се беше страхувал, че един ден ще се появи водач, който ще организира пиратите, така както Лъки Лучано бе създал Престъпния синдикат и бе превърнал шайка бандити в добре смазана машина. Дошъл ли беше този ден?

Дали на сцената не беше излязъл гений, убедил другите, че като ги организира, ще удвоят и утроят печалбата си и ще издигнат пиратството до висотата на смъртоносен терористичен акт? Това със сигурност не беше немислимо. Хуан се запита дали всъщност двете неща не са свързани. В годините след 11 септември на много места по света финансирането на терористите беше пресъхнало. Може би групировки като Ал Кайда се бяха насочили към корсарство и други незаконни начинания, за да напълнят отново касите си за война.

Тази мисъл го накара да вземе решение. Вярно беше, че екипът му изпълняваше множество тайни мисии за американското правителство. Операцията в частния сектор щеше да облагодетелства

интересите на САЩ и да спаси Чичо Сам от плащането на цялата сметка. Хуан погледна вицепрезидента по оперативната дейност и попита:

— Казаха ли ти колко пиратски кораба подозират, че действат там?

— Няма категорични цифри, но смятат, че са най-малко четири модифицирани траулера, ако се съди по разстоянията и часа на атаките.

Хуан изчисли, че това ще им донесе четири милиона долара. Сумата беше голяма, но той много добре знаеше колко бързо ще я погълне Корпорацията. Ако „Дискавъри“ беше повредена, нова подводница би им струвала два милиона долара. Кабрило помисли още малко и каза:

— Свържи се с Хироши и му кажи, че ще приемем поръчката при две условия. Първото е, че премията за всеки потопен кораб ще е два милиона и ще си запазим правото да развалим договора по наша преценка с един ден предупреждение. — Една-единствена ракета кораб — кораб от установката на „Орегон“ струваше приблизително един милион. — След това се обади на Овърхолт в Лангли, обясни му какво се готвим да правим и му кажи, че ще изпратя подробен доклад след два дни.

— А Еди Зенг?

Бяха му обещали две седмици почивка заради същия период, който беше издържал затворен в миниподводницата.

Кабрило включи плазмения монитор на бюрото си, отвори няколко прозореца, намери местоположението на „Орегон“ и изчисли разстоянията и пробегата на хеликоптера „Робинсън R-44“, скрит в таен хангар под люка на задната палуба.

— Утре по някое време може да го закараме до Сеул. Оттам ще се качи на пътнически самолет.

— Не това е проблемът. Казал е на Джулия, че не иска да заминава.

Хуан не се изненада.

— Да, може да пратиш някого на почивка, но не можеш да го накараш да се отпусне.

— Обезпокоена съм, че Еди работи прекалено много. Преживял е истински ад, откакто го изолирахме за две седмици.

Като председател, Хуан Кабрило беше единственият член на Корпорацията, който знаеше всички подробности в досиетата на екипажа. Запита се дали няма да наруши поверителна тайна, ако каже на Линда, че в ЦРУ Еди Зенг два месеца бе действал под прикритие, първо като тайвански предател, изгарящ от желание да продаде информация на червените китайци, че Тайван разполага войски по бреговете на пролива Формоза, а после като контрашпионин с крайната цел да разобличи групата китайски генерали, купили информацията му. Беше се справил блестящо със задачите и четирима от най-добрите китайски военни командири бяха прехвърлени в затънтен пост в пустинята Гоби, а правителството прахоса милиони, за да строи укрепления срещу нападение, което така и не се състоя. Това беше последната му мисия, преди да го прехвърлят във Вашингтон. Реши да не разправя на Линда тази история и каза само:

— Щом Еди иска да остане, няма да споря с него.

— Добре.

— Хиро съобщава ли подробности за атаките?

— В съобщението му пише, че ще ги даде, ако поемем задачата.

— Веднага щом пристигнат, кажи на Марк Мърфи и Ерик Стоун да разработят компютърен модел къде е най-вероятно пиратите да нанесат следващия си удар. Нека измислят история за прикритие така, че да изглеждаме съблазнителна мишена.

Младият Мърфи беше специалистът по оръжията на „Орегон“ и упорит изследовател, който безпогрешно разпознаваше повтарящи се схеми.

Линда си записа всичко.

— Нещо друго?

— Засега това е достатъчно. Щом Марк и Ерик определят мястото, ще потеглим.

Линда излезе, а Кабрило почна доклада за Лангстън Овърхолт — искаше да приключи с досадното писане по-бързо. Когато свърши — пурата също свършваше, — го кодира в програма, мощна като използваните от Агенцията за национална сигурност, и го изпрати по електронната поща на стария си приятел в централата на ЦРУ. И въпреки че обядът в главната трапезария вече беше поднесен, реши да се разходи из кораба.

Магнитохидродинамичните двигатели в блестящото от чистота машинно отделение тихо бръмчаха, командвани от високотехнологичния оперативен център над мостика. На почти всички стени бяха монтирани плазмени екрани. Хуан обиколи и многобройните бойници, Работилницата за вълшебства, оръжейния склад, хангара и разкошните жилищни помещения за екипажа, поздравяваше всички. Отби се в камбуза от неръждаема стомана — беше наел екип от готвачи, които приготвяха ястия в най-изисканите ресторанти в Ню Йорк и Париж. Надникна в минералната баня, салона с гимнастическите уреди и обичаната от всички сауна. Докосна единия от четирите черни суперкомпютъра „Сън/Майкросистем“ и сякаш усети мощта му. Знаеше, че за тях и за операторите им няма нерешим проблем.

Отлично познаваше всеки детайл, всеки сантиметър от жиците, кабелите и тръбите, разположението на палубите и дори цветовата схема на интериора. „Орегон“ беше неговата крепост и убежище.

Изпита най-голяма гордост, когато излезе на палубата. Отвън „Орегон“ показваше какво го прави най-великия шпионски кораб в историята. Руснаците нямаха фантазия и маскираха шпионските си кораби като риболовни траулери, еднакви и стереотипни. Американската флота използваше неоткриваеми подводници за шпионските си операции — невъзможен избор за онова, което вършеха Кабрило и екипът му. Не, Корпорацията се нуждаеше от анонимност и в никакъв случай не трябваше да става за смях.

Поради тази причина отвън „Орегон“ приличаше на развалина, отпредила се към склад за отпадъци.

Хуан се качи на мостика с асансьора от оперативния център, намиращ се точно под главната палуба, и огледа кораба. „Орегон“ беше дълъг сто и седемдесет метра, широк двайсет и три и имаше брутна товароподемност 11 585 тона. Надстройката му се намираше малко по-назад от средата. На нос: бяха монтирани три товарни крана, а на кърмата — два. Бяха ръждясали останки, от които висяха прокъсани въжета, но два от тях наистина работеха. Палубата бе комбинация от изподраскани плоскости, боядисани в различни цветове. Перилата бяха огънати застрашително на някои места и няколко от товарните люкове изглеждаха изкорубени. От бидоните покрай предната страна на кабината на щурвала беше изтекло машинно масло: образуваше

лепкава локва. Наоколо бяха разхвърляни ръждясали машини — всичко от счупени лебедки до велосипед без гуми. Кабрило огледа външната страна на корпуса и видя петна ръжда под всички шпигати и стоманени листове, заварени така, че да прикрият пукнатините. Основният цвят на корпуса беше тъмнозелен, но тук-там имаше кафяви, черни и тъмносини петна.

Той отдаде обичайната чест на иранското национално знаме на пилона на кърмата и се втренчи в мостика. Някога лакираното дърво беше издраскано и осеяно с изгаряния от загасени цигари. Прозорците бяха изцапани с равни количества мръсотия и сол, а командните табла бяха покрити с прах. Месингът на телеграфа беше толкова потъмнял, че изглеждаше черен. Стрелката на единия индикатор липсваше. Части от електрониката, например навигационните уреди, бяха стари и подходящи за музейни експонати. В помещението зад мостика бяха разхвърляни лошо сгънати карти, радиостанцията беше абсолютен боклук.

В жилищните помещения за екипажа в надстройката също цареше хаос. Нито едно легло в каютите не беше оправено и в мръсния камбуз нямаше две еднакви чинии, да не говорим за приборите. Хуан особено се гордееше с капитанската каюта. Цялата вонеше на евтини цигари и беше украсена с показващи лош вкус картини на клоуни с тъжни лица и насълзени печални очи. В бюрото имаше бутилка южноамериканско уиски, разрежено със сироп от ипекакуана, и две не измити чаши. Банята беше по-мръсна и от тоалетна в Тексас.

Предназначението на всичките тези детайли беше да насърчи инспекторите, пристанищните власти и лоцманите да слязат колкото е възможно по-бързо от „Орегон“ и да задават по-малко въпроси. Рекордът за най-кратък престой държеше един митничар от Кейптаун, който отказа дори да стъпи на клатещия се подвижен мост. С помощта на компютрите, щурвала и телеграфа можеше да маневрират „Орегон“ и да задвижват двигателите му. Това беше за заблуда на лоцманите по пристанищата и на онези, които насочваха товарния кораб през Панамския канал, но всъщност „Орегон“ се управляваше от дигитална работна станция в обзаведения по последната дума на техниката оперативен център.

Привидно разнебитеното му състояние му позволяваше да влезе във всяко пристанище на света, без да привлече внимание. Властите

бързо го пропускаха като поредния товарен кораб, който бавно ръждясва, докато океанската търговия се насочва към контейнеровози. Всеки запознат с корабите можеше да каже, че собствениците му са отписали плавателния съд и вече не си правят труда да подменят износената техника, нито дори да го преобоядисат. А когато се наложеше, екипажът придобиваше същия занемарен вид като кораба.

Макс Ханли се качи с асансьора от оперативния център и се приближи до него. Беше измил грима от лицето си и бе облякъл работен гащеризон. Очевидно идваше направо от банята, за да провери двигателите. Вятърът рошеше редките му кестеняви коси.

— За Труит ли мислиш? — попита Макс. Хуан не говореше много за оттеглянето на съдружника си.

Кабрило се обърна с гръб към морето и опря лакти на перилата. Присви очи срещу яркия блясък на вълните.

— Обикалях кораба. Много съм доволен от онова, което свършихме.

— Но?

— Но „Орегон“ е само средство за постигане на целите. Дик знаеше това и няколко години и аз го вярвах. Мисля, че и ти също.

— И сега се съмняваш в това и в Дик, защото той си взе парите и напусна.

— Отначало и аз смятах така, но сега се улавям, че се съмнявам и в себе си, и в нашата мисия.

Макс напълни лулата си и я запали, като закри с шепи кибритената клечка от вятъра.

— Ще ти кажа какво мисля, че става. Работим вече от няколко години и трупаме пари от всяка задача. Всички знаехме, че ни очаква богатство, но с напускането на Дик ние двамата с теб трябва да проверим колко е голямо. Той взе четиридесет и пет милиона долара, освободени от данъци. Аз имам повечко, а ти си натрупал повече и от мен. Трудно е да пренебрегнеш толкова много пари, когато се излагаш на опасност заради идеала и възнаграждението.

— Голямо възнаграждение все пак.

— Прав си. Нека обаче попитам нещо. Когато работеше за ЦРУ и променяше посоката на развитието на нещата на места като Аман и Никарагуа, не го ли правеше за мизерна заплата и държавна пенсия?

— Да — откровено призна Кабрило. — Бих го правил и безплатно обаче.

— Тогава защо се чувстваш виновен, като печелиш добри пари сега и вършиш същото, но имаш властта да отказваш несигурни операции? Не можеше да го правиш, докато работеше за Лангли, или когато в Петия пръстен на Пентагона стане напечено. Казват ти скачай — и рипваш в мръсотията.

В най-външния пръстен на Министерството на отбраната се намираха висшите военни и техните цивилни наставници.

Хуан отвори уста да отговори, но Макс продължи:

— Знаеш, че имаме достатъчно пари, за да си купим някой остров и да се радваме на живота, но знаеш и колко много рискуваме всеки ден. С теб непрекъснато излагаме живота си на опасност. Такива сме си. Само че сега и двамата знаем, че животът ни струва повече, отколкото сме мислили.

— А нашата мисия?

— Необходимо ли е да питаш? Ние сме последната линия на отбраната. Приемаме задачи, които би трябвало да свършат агентите на Лангли, но те не искат да си цапат ръчичките. Свалиха ръкавиците още през първата година на двадесет и първи век и сега ние сме железният юмрук.

Кабрило се подсмихна.

— Откога стана такъв поет?

Ханли се ухили така, сякаш го бяха хванали да прави нещо нередно.

— Просто ми хрумна. Но ако питаш мен, звучи страшно внушително. — Отново стана сериозен. — Виж, Хуан, това, което правим, е важно, и поне аз няма да се чувствам виновен, че сме забогатели. Печалбата не е срамна, срамен е провалът. А що се отнася до съмненията ти в Дик Труит, може да ги забравиш. Той вложи в Корпорацията много пот и кръв. Беше тук от началото и твърдо вярваше, като теб и мен, но достигна предела на силите си. Писна му. Напусна не заради парите, а защото послуша вътрешния си глас, който му каза, че времето му с нас е изтекло. Но бъди сигурен, че Дик не се е отказал от борбата. Няма да се изненадам, ако е вложил парите в охранителна компания или разузнавателна организация. Обзалагам се, че...

И млъкна, защото забеляза искрата в очите на Кабрило и кривата, почти пиратска усмивка, трептяща на устните му. Както обикновено, Хуан Кабрило беше една крачка пред президента на Корпорацията и само го изпитваше, за да разбере какво мисли за напускането на Труит. Кабрило нито за миг не се съмняваше в мисията, нито в себе си, но периодът беше критично важен за Корпорацията и той искаше да се увери, че Ханли стои сто процента зад целите им. Хуан беше заложил капан с преструването си на несигурен и Макс се беше хванал. Тъкмо затова никой не играеше покер с председателя.

— Много си хитър — ухили се Макс.

В същия миг от ватерлинията на „Орегон“ се чу пронизително свистене и двамата надникнаха над перилата. Специалните резервоари по външната страна на корпуса се изпълваха с морска вода и балансираха кораба, за да изглежда така, сякаш трюмовете са пълни. Хуан погледна разпенената диря и забеляза промяна в курса — дългата бяла ивица леко извиваше на изток.

— Мърфи и Стоун явно са намерили мястото, където ще се правим на жертвен агнец — отбеляза Макс и погледна стария си джобен часовник.

Кабрило се замисли за страховития арсенал на борда на „Орегон“ и за мъжете и жените, обучени да боравят с оръжията.

— Жертвен тигър, приятелю, жертвен тигър.

На следващия ден „Орегон“ стигна до мястото, където според изчисленията на Марк Мърфи и Ерик Стоун щеше да е най-вероятно да привлекат пиратите. Хироши Кацуи се беше съгласил с условията на Кабрило. „Нужен е пират, за да хване пират. Успех“ — каза той и съобщи всичко, което консорциумът му знаеше за нападенията. Мърфи и Стоун анализираха информацията и намериха в атаките пренебрегвани досега прилики. Съпоставиха климатичните условия, фазите на луната, размера на корабите, товарителниците, броя на членовете на екипажа и десетина други фактора, за да открият в Японско море място, където беше най-вероятно пиратите да нападнат „Орегон“.

За кораба и товара беше създадена легенда, подкрепена в различни бази данни в случай, че пиратите избираха целите си по този

начин. „Орегон“ уж прекарваше дървен материал и електроника от Пусан до Нигата, Япония, но привлекателното на борда му беше присъствието на един пътник, ексцентричен американец, който пишеше романи, докато обикаляше света с товарни кораби.

Ричард Хилдебранд наистина съществуваше и любовта му да работи в морето беше обилно документирана в медиите. В момента той пишеше следващия си бестселър на борда на един супертанкер, пътуващ от Ротердам за Персийския залив. Корпорацията се съмняваше дали пиратите ще проверят тази подробност. Благодарение на хонорарите си и от книгите си, и от Холивуд, Хилдебранд беше един от най-богатите писатели на света и привлекателна жертва за отвличане. Въпреки че пиратите все още не бяха опитвали такова нещо, Мърфи, Стоун и Хуан бяха на мнение, че похищението на Хилдебранд може да е логичната ескалация в престъпната дейност на бандитите.

За да не рискуват с откуп за заложника, Мърфи и Стоун бяха записали по-многоброен екипаж — 57 души, голям за стандартите на модерната търговия. Корабът щеше да е съблазнителна мишена и поради съответната сума за заплати в сейфа.

Палитрата на залеза от червени, розови и пурпурни багри беше по-зрелищна дори от пепелта, изхвърляна във въздуха от изригващ вулкан далеч на север на полуостров Камчатка. Кървавочервената луна хвърляше зловещи отблясъци върху спокойното море, звездите бяха избледнели до светли точки. Членовете на екипажа бяха на бойните станции. Джулия Хъксли и екипът ѝ бяха готови в лазарета да лекуват всичко от охлузване до огнестрелни рани. Оръжията на кораба бяха заредени и чакаха в тайните си скривалища. Подобно на германските подводници от Първата световна война, плоскостите от двете страни на „Орегон“ можеха да се спускат: зад тях имаше 120-милиметрови оръдия като на танковете „Ейбрамс М-1А1“. На борда имаше и три 20-милиметрови контролирани с радар многоцевни картечници „Гатлинг“. Всяка изстрелваше по три хиляди куршума в минута. „Гатлинг“ беше предимно противоракетна система и можеше да сваля самолети. Канонадата срещу ватерлинията на всеки небронирован кораб би пробивала достатъчно дупки, за да го изпрати на дъното.

„Орегон“ имаше и скрити картечници с термални и инфрачервени мерници, контролирани с дистанционно управление от

стрелците в оперативния център. Единият от предните люкове можеше да изстреля четири ракети „Екзосет“, „Летяща риба“, кораб — кораб, а в друг трюм бяха скрити произведени в Русия ракети „Круз“ за атаки на сушата. Въпреки че беше подготвил почвата Корпорацията да се сдобие с американски военен хардуер, Лангстън Овърхолт от ЦРУ беше отказал да им осигури ракети и бе принудил Хуан да търси другаде. Овърхолт беше наложил вето и върху торпедата „Марк-48ADCAP“. Никоя друга държава на света не ги използваше, затова лесно можеше да бъдат проследени до Съединените щати. Торпедата в двете тръби на носа бяха купени с твърда валута от същия корумпиран руски адмирал, който беше осигурил ракетите „Круз“ и ги беше снабдил със сертификати за краен потребител на френските „Екзосет“.

Когато Кабрило влезе в оперативния център, приближаваше полунощ. Той огледа хората си на червеникавия блясък на бойните светлини и синкавото сияние на екраните.

Марк Мърфи и Ерик Стоун седяха пред работните си станции най-близо до предната преграда. Стоун беше дошъл в Корпорацията от флота, а Мърфи не беше служил в армията: младият гений беше получил докторска степен на двадесет години и преди да се присъедини към Корпорацията, беше работил в частната индустрия, където бе проектирал оръжия и оръжейни системи. Отначало Хуан се съмняваше в него и се опасяваше, че му липсва кураж и издръжливост, за да стане наемник. Всъщност се страхуваше, че Мърфи може да се окаже психопат, склонен към убийства, но изследванията и психологическият профил показаха, че Мърфи ще стане отговорен военен, ако хората около него са на същото високо интелектуално ниво. Хуан назначаваше само най-добрите и най-умните и Мърфи идеално се вместише в тази категория, макар че никой не споделяше страстта му към пънк рока и карането на скейтборд.

Хали Казим следеше комуникациите, а Линда Рос наблюдаваше екраните на радара и сонара. До задната стена на оперативния център се намираха станциите за дистанционно управление на оръдията и уредите за контрол и координация на пожарите и пораженията. Останалите членове на екипажа също бяха на местата си. Някои бяха огнеборци, облечени, за да гасят пожари, други да се сражават като войници, а трети се грижеха оръдията да имат достатъчно муниции. Еди Зенг отговаряше за тактиката на бойците на борда, в случая за

отблъскването на пиратското нашествие. Макс — говореше с Ерик по комуникационната връзка от машинното отделение — докладва, че двигателните системи на кораба са в готовност.

Всички бяха на работните си станции, защото Линда беше съобщила, че обектът на тридесет мили от „Орегон“ внезапно е променил курса си и се е отправил към тях. В света на морските операции номерът беше способността да постигнеш максимален ефект с минимални усилия. Отклонението с един-два градуса добавяше стотици мили към пътуването и струваше скъпо. Освен ако не беше възникнало аварийно положение, а ако се съдеше по мълчанието на радиостанциите, случаят не беше такъв, приближаващият се плавателен съд беше намислил нещо. И тъй като беше предупреден какво да очаква, екипажът на „Орегон“ знаеше какво предстои.

Кабрило зае мястото си на контролния пункт в средата на помещението и огледа високотехнологичната апаратура. Често си мислеше, че когато бе проектирал оперативния център, несъзнателно се беше повлиял от мостика на стария телевизионен сериал „Стар Трек“ — изцяло, до големия монитор с плосък екран над главите на Стоун и Мърфи. Но не оръжията, сензорите и компютрите правеха „Орегон“ такъв страховит противник, а хората в командната зала и онези, които ги поддържаха навсякъде в кораба. Това беше най-забележителното постижение на Хуан — набирането на най-добрия екип, който имаше удоволствието да познава, а не стоманата, електрониката и оръжията.

— Какво е положението? — подвикна той и се обърна към екраните на компютрите до стола си — мястото на Кърк, както го наричаше Мърфи.

— Обектът е ориентиран на нула–седемнадесет градуса и се приближава с двадесет възела. Разстоянието е двадесет и една мили — отвърна Линда Рос, без да отмества очи от екрана. Всички бяха облечени в черни бойни дрехи и на коланите им бяха закачени пистолети „ЗИГ Зауер“.

— Преценка?

— Приблизителни размери двайсет метра, едно витло. Движеше се с четири възела, сякаш се влачеше безцелно, преди да се насочи към нас. Прилича на риболовните траулери, които използват пиратите.

— Нещо по радиостанциите, Хали?

— Нищо от мишената. Чувам обичайното бърбене на два товарни кораба извън обсега ни.

Кабрило се свърза с хангара на „Орегон“.

— Пилотът и хеликоптерът „Робинсън“ да са готови за излитане след пет минути — каза и натисна канала за целия кораб. — Говори председателят. Имаме мишена, която приближава към нас. Вероятно е пиратски плавателен съд. Хората на борда едва ли стоят много високо в хранителната верига, затова ни трябва пленници, а не трупове, ако ще обезглавяваме групировката. Не поемайте излишен риск, но ако трябва да избирате дали да ги убиете, или да ги заловите, опитайте се да ги хванете живи. Успех на всички.

Погледът му отново обходи помещението. На лицата на хората около него не беше изписан нито мрачен фатализъм, нито блясък на оптимизъм. Следващият ход принадлежеше на пиратите и екипажът хладнокръвно го чакаше.

— Командният пункт, намалете скоростта на осем възела. Нека станем прекалено примамливи, за да ни пренебрегнат, но подгответе помпите за баласт в случай, че се наложи да олекнем и да бягаме.

— Слушам.

— Разстояние?

— Десет мили — отривисто отвърна Линда, после изведнъж възкликна: — По дяволите...

— Какво става?

— Мамка му. Засечен от сонара съд точно под нас, на дълбочина двайсет метра. — Тя вдигна глава и погледна Хуан. — Те имат подводница!

5

Хората в оперативния център нямаха време да обмислят думите й.

— Засичам изстрелване на ракета от траулера — съобщи Марк Мърфи. — Време до удара: четиридесет и седем секунди. Зареди оръдията.

Тактическата ситуация се беше изплъзнала от контрол само за секунди и Кабрило трябваше да действа светкавично. Разчиташе по-скоро на ума си, отколкото на скъпата техника, за да си представи сражението и да търси решение.

— Стреляте по мой сигнал. Команден пункт, изпразнете резервоарите и се подгответе за пълна тяга. Уепс, бъди готов да хвърлиш противотежестите и дълбочинните бомби. Сонар, какво прави подводницата?

— Изглежда неподвижна. Няма движение, нито признаци, че ще стреля.

— Време до удара?

— Тридесет и една секунди.

„Орегон“ започна да се движи по различен начин — резервоарите с баласт вече бяха изпразнени. С максималната скорост магнетохидродинамичните двигатели можеха да отместят кораба на цяла дължина само за няколко секунди. Дори ако планът им не успееше, „Орегон“ нямаше да е там, където беше прицелена ракетата.

— Сонар?

— Засичам свистене на изпускан въздух, но подводницата не потъва.

Това реши нещата за Кабрило. Подводницата все още не представляваше заплаха. Хуан искаше да взриви ракетата колкото е възможно по-близо до „Орегон“, за да накара пиратите да помислят, че са улучили целта.

— Добре, Уепс, когато до удара останат десет секунди, унищожи ракетата с оръдието. Команден пункт, напълнете резервоарите с баласт,

но бъдете готови да увеличите тягата.

Марк Мърфи, също облечен в черно и с черна тениска с надпис „Зарежете тъпотииите. Ние сме Секс Пистълс“, показва картина от външна камера на главния екран. Лъч светлина пронизваше мрака по посока на „Орегон“ на десетина метра от повърхността на морето. Скоростта на приближаване беше астрономическа — поне хиляда мили в час. Ракетата, изглежда, беше изстреляна под скосен ъгъл, за да удари кърмата на „Орегон“. Намерението на пиратите беше да повредят механизма на щурвала и витлата на жертвата и да ги лишат от възможност да избягат. Планът не беше лош, ако искаха да отвлекат заложник или да откраднат сейфа на кораба.

Когато останаха единадесет секунди, Марк натисна спусъка на картечницата „Гатлинг“. Оръжието сякаш изгаряше от нетърпение да се докаже, досущ полицейско куче, държано на каишка, докато бият стопанина му. Свързаният с радарната система електронен мозък намери ракетата за една микросекунда, изчисли траекторията, силата и посоката на вятъра, влажността и стотина други фактора.

Плоскостта, която криеше картечницата, се беше спуснала автоматично, когато главният радар беше засякъл изстрелването на ракетата. Картечницата леко промени посоката на прицела си и електрическите мотори придвижиха шестте въртящи се цеви. В мига, в който компютрите и радарът постигнаха съответствие и „Гатлинг“ имаше мишена, към цевите бяха подадени дълги тридесет сантиметра снаряди с обеднен уран — излитаха по три хиляди в минута.

Петсекундният откос прозвуча като индустриален дисков циркуляр. Ракетата се удари в стената от куршуми на четиридесет метра от кораба. Експлозия от огън обсипа морето и освети едната страна на „Орегон“ като миниатюрен залез. Парчета от ракетата издълбаха бразди в океана, други, по-малки, заваляха като дъжд върху кораба.

— Команден пункт, спрете всичко. Курс 90–7. Хали, изчакай няколко секунди и после изпрати сигнал за бедствие на аварийните честоти, но в малък обхват, за да ни чуят само нашите приятели. — Кабрило се свърза с машинното отделение. — Макс, пусни малка димна завеса. Нека изглежда така, сякаш имаме поражение.

— Ще помислят, че са ни ударили и корабът е неподвижен — с възхищение каза Стоун. — Ще ги подмамиш да се качат на борда.

— Това е замисълът — съгласи се Хуан. — Сонар, нещо за подводницата?

— Не. Намира се на една миля дясно на борд. Не чувам шум на машини или нещо друго, само бавно изпускане на въздух.

— Разбра ли какви са намеренията й?

— Да, и са странни. Дълга е четирийсет метра и широка десет. Ниска и тумбеста за традиционните стандарти.

Кабрило се замисли.

— Може би е севернокорейска? Да ни е проследила дотук?

— Компютърът не можа да открие съвпадение, но е малко вероятно. Намираме се на четиристотин мили от Корейския полуостров и имам чувството, че подводницата е тук от известно време. Няма начин да са ни изпреварили.

Хуан не се съмняваше в преценката на Линда.

— Добре. Не я изпускай от поглед. Засега приоритетът ни е пиратският траулер. После ще се върнем да разследваме.

Хали Казим подаде сигнала за бедствие. Изпълнението му беше достойно за академична награда.

— Моторен плавателен съд, говори траулерът „Кра IV“. Какво е естеството на бедствието ви? — Сигналът по радиопредавателя беше стържещ и слаб, сякаш пиратите предаваха на ниска мощност. Никой не можа да определи акцента.

— „Кра IV“, говори „Орегон“. Изглежда, имаме повреда в механизма на щурвала. Кормилото не реагира и се носим по течението.

— „Кра“ до „Орегон“. Ние сме на шест мили и се приближаваме с максимална скорост.

— Естествено — измърмори Хали и включи микрофона. — Благодаря на Аллах, че сте тук. Ще спуснем стълбата от десния борд. Моля, пригответе противопожарната си техника.

— „Кра“ потвърждава. Край.

Кабрило пренастрои на честотата на тактическите предаватели, които носеха Зенг и избраният от него екип.

— Еди, чуваш ли ме?

— Отлично, председателю.

Еди чакаше с петимата си човека в един коридор в безлюдната надстройка. Над черните си дрехи бойците бяха облекли кевларени бронезилетки и всички имаха прибори за нощно виждане трето

поколение. Всеки носеше картечен пистолет МП–5 със заглушител и автоматичен пистолет „ЗИГ-Зауер“. Мунициите им бяха достатъчно мощни, за да убият човек, но не и евентуално да предизвикат инцидент с приятелски огън на територията на кораба. На бойните им колани бяха окачени гранати и резервни пълнители за десетминутна престрелка.

Единствено Еди Зенг беше с цивилни дрехи — широк дъждобран, а отдолу две бронезилетки. Той беше най-уязвим, защото задачата му беше да посрещне пиратите, когато се качаха по стълбата, която вече беше спусната в морето. Това беше най-опасната работа. Зенг трябваше да подмами колкото е възможно повече пирати да стъпят на кораба, където ги чакаше екипът му, предимно „тюлени“ ветерани, готови да ги елиминират. Той имаше само един пистолет в кобур, затъкнат в колана на гърба му. Бронезилетките щяха да му спечелят няколко секунди, ако пиратите откриеха огън веднага.

— Какво става? — попита Еди.

— „Кра IV“ се приближава към стълбата на десния борд, за да ни окаже помощ в гасенето на пожара — отвърна Кабрило. — На тяхно място бих изпратил най-малко девет души. Двама за мостика, двама за машинното отделение, четирима за различни допълнителни задачи и един водач.

— Съобщихме, че „Орегон“ плава с екипаж от петдесет и седем души — възрази Зенг. — Ще изпратят поне дванадесет.

— Уместна забележка. Хората ти достатъчно ли са?

— Да, стига автоматичните оръжия на борда да извадят от строя огневата им мощ, докато ние съсредоточим усилията си в залавянето на пленници.

— Звучи добре — съгласи се Кабрило. — Обади ми се, щом ги видите.

Оперативният екип наблюдаваше как траулерът се приближава към „Орегон“ през светлочувствителните камери, монтирани високо на върха на единия кран на палубата. „Кра IV“ отговаряше на описанието, дадено от неколцината оцелели от пиратските атаки. Беше дълъг двайсет и два метра, с притъпен нос и открита задна палуба. На кърмата имаше висок кран и малък товарен контейнер, прикрепен зад лоцманската кабина. Изкривяването от оптичните прибори за нощно виждане не попречи на екипа да забележи, че траулерът е очукан.

Машините му изглеждаха разнебитени като тези на „Орегон“ и Хуан реши, че пиратите използват същия номер като Корпорацията, за да заблудят противниците си.

— Мишената е на двадесет метра от десния борд — докладва Еди. — На палубата има над десет души. Облечени са предимно в къси панталони и джинси. Неколцина са с мушамы. Носят технически средства, но се обзалагам, че са прикритие за оръжия.

— Прието. — Кабрило се обади в машинното отделение, за да каже на Макс да престане да пуска дим. Скоростта им беше намалела почти до нула и гъстият пушек щеше да затрудни визуалното разпознаване за Зенг и операторите на оръдията с дистанционно управление.

Единият „рибар“ доближи мегафон до устата си и поздрави „Орегон“. Еди излезе от сенките и зае позиция до подвижната стълба. Капка пот се стече по гърдите му.

— Благодарим, че дойдохте — извика Зенг с точната смесица от страх и облекчение. Димната завеса вече изтъняваше. — Мисля, че овладяхме пожара, но не знаем какви са пораженията.

— Ще ви помогнем с каквото можем — отвърна пиратът. Силният акцент не можа да прикрие подигравателния му тон.

Моряците на „Кра IV“ го доближиха до подвижния мост и двама пирати започнаха да се катерят по стълбата. Ако трябваше да прозвучи първият изстрел, сега беше моментът. Еди се приготви. Беше извадил пистолета си от кобура, но го криеше.

В следващите секунди се случиха няколко неща. На траулера се включиха невидими прожектори, които обляха „Орегон“ в ярка бяла светлина и заслепиха хората на Еди, които носеха прибори за нощно виждане. Водачът на пиратите стигна до палубата, вдигна автоматичния си пистолет, изстреля два куршума в гърдите на Зенг и направи знак на другарите си. Те се закатериха по стълбата, крещяха закани на неразбираем език. От лоцманската кабина на „Кра“ изскочиха още десетина души.

Еди имаше чувството, че в гърдите го удари парен чук. Залитна назад. Тялото му се вцепени и той по-скоро чу, отколкото усети, че пистолетът падна от вцепенените му пръсти.

Четирима пирати бяха стигнали до палубата, когато хората на Еди реагираха. Двама нападатели бяха покосени от първите им

изстрели, но други петима се качиха на борда на „Орегон“. Фактът, че срещнаха съпротива, ги вбеси и те атакуваха като побъркани, обзети от мания да се бият. През следващите няколко секунди шансът беше пет към едно против силите на Корпорацията. Червените лъчи на лазерните мерници кръстосваха пушека, престрелката се ожесточаваше все повече.

Щом екраните в оперативния център избледняха от ярката светлина на прожекторите, Кабрило разбра каква е стратегията на пиратите. По време на войната в Персийския залив я наричаха „шок и ужас“ — смажи врага през първите няколко минути на сражението, като предизвикаш максимално объркване. Необученият екипаж на някой търговски кораб щеше да бъде парализиран от ярките светлини, крясъците и численото превъзходство на нападателите и нямаше да е в състояние да подаде сигнал за бедствие.

Тактиката имаше за цел да победи невъоръжен екипаж, но в случая лиши Корпорацията от предимството ѝ. Приборите за нощно виждане станаха безполезни, а пушекът на палубата затрудняваше визуалния контакт. Инфрачервената система не можеше да различи приятелите от враговете и за момента стрелците на оръжията с дистанционно управление не можеха да направят нищо.

Хуан скочи от стола, грабна един прибор за нощно виждане от лавицата покрай задната преграда, хукна към асансьора и викна:

— Блокирайте асансьора, когато стигна до мостика.

Хидравличният подежник го издигна пет нива нагоре.

Престрелката беше ожесточена. Бившите „тюлени“ се представяха добре, но всичко беше въпрос на време. Кабрило хукна по мостика и за миг надникна долу. Най-малко двадесетина пирати бяха заели позиции на предната палуба и обстрелваха надстройката с порой от куршуми. Един човек бавно пълзеше покрай подвижната стълба и Хуан насочи оръжието си към него, но позна дъждобрана на Еди и не натисна спусъка. Погледът му отново обходи пиратите. Един изскочи иззад лебедката и се прицели в Зенг с автомата си АК-47.

Кабрило го простреля в лицето и после в гърдите и клекна зад дебелия парапет. Куршуми жужаха над главата му като разгневени стършели, други избиваха искри от стоманата. Той превключи селектора на автоматична стрелба, подаде оръжието си над перилата и изстреля дълъг откос — обсипа палубата с петнадесет куршума. По

време на затишието, продължило само няколко секунди, се изправи, щракна селектора на единична стрелба и се прицели в прожекторите на борда на траулера.

Сърцето му биеше като механичен чука и първите два куршума не попаднаха в целта. Той пое дълбоко дъх, за да се успокои, изпусна половината, затаи останалия и стреля още два пъти. Двамата прожектора експлодираха в дъжд от стъкла и се възцари мрак.

Почти веднага се чу отсеченият пукот на скритото оръдие и на палубата затракаха гилзи. Стрелците отново се бяха включили в сражението.

Кабрило сложи нов пълнител, нагласи прибора за нощно виждане и се залови за работа. На странната зелена светлина на уреда пламъците от дулата приличаха на светулки, а хората — на фосфоресциращи призраци. Хуан се посвети на ролята си на ангел пазител на Еди Зенг.

Еди все още беше прикован и уязвим на открито и ако се съдеше по бавното му придвижване, беше ранен. Нямаше кървава диря, тоест по всяка вероятност бронезилетките бяха спасили живота му, но веднъж Хуан също беше улучен през бронезилетка и знаеше, че Еди ще може да нормализира дишането си едва след няколко мъчителни часа. След две-три минути Зенг стигна до входа на надстройката и две ръце го издърпаха в безопасност.

В пушека от кордит, който се стелеше на талази като гъста английска мъгла, Кабрило виждаше потенциални мишени и стреляше, като внимателно се прицелваше. Докато екипът му не надделееше в битката, нямаше да си прави труда да взима пленници. От труповете на палубата се лееше кръв; огънят на „тюлените“ намаля до единични изстрели. Очевидно бяха понесли загуби. Двама пирати изскочиха от укритието си до люка в основата на крана. Единият извади нещо от раницата на другаря си. Експлозив. Кабрило застреля и двамата, преди да успеят да активират устройството. Друг пират се опита да побегне към надстройката. Хуан обърна оръжието си към него, но в същия миг едното оръдие изгърмя и залпът преряза мъжа на две.

Това, изглежда, пречупи гръбнака на ордата пирати. Десетината оцелели се втурнаха към стълбата, за да слязат на „Кра“ и да се спасят от смъртоносния огън от надстройката. Прекратявайки огъня обаче, хората на Еди бяха заблудили пиратите и ги бяха накарали да

помислят, че пътят им за бягство е чист. Двама пирати се строполиха на палубата. Труповете им се плъзнаха в собствената им кръв.

„Кра“ започна да се отдалечава, изоставяше хората си на борда на „Орегон“. Кабрило огледа палубата на траулера, но не забеляза цели. Въжетата на риболовния кораб все още бяха завързани за подвижната стълба и бавно се опъваха. Двама пирати тъкмо слизаха по стълбата, когато „Кра“ потегли. Стълбата се опъна като мост от единия до другия кораб и въжетата се скъсаха. Тежката деветстотин килограма стълба се изкриви, изтръгна се от „Орегон“, изхвърли пиратите в морето и после ги удари, когато се показаха на повърхността.

„Кра“ промени ъгъла и стесни разстоянието, за да даде възможност на хората си да скочат на борда. В оперативния център Ерик Стоун разгада маневрата, обърна „Орегон“ наляво и леко увеличи скоростта точно когато останалите пирати се хвърлиха към перилата. Единият се стовари върху главната лебедка на „Кра“. Хуан чу как костите му се натрошиха и видя как тялото му се претърколи на палубата на траулера. Вторият пират се блъсна в корпуса на „Кра“, падна във водата и не изплува. Другите шестима плъснаха в тясното пространство между двата кораба.

Кабрило не знаеше дали кормчията на риболовния траулер е видял какво става, или просто не го интересува. „Кра“ продължи да се обръща към „Орегон“. Ерик Стоун подаде тяга в опит да изблъска траулера встрани, но витлото беше далеч пред „Кра“ и мощното му завъртане само надипли вълните.

Двата корпуса се сблъскаха с пронизително стържене на стомана и смазаха мъжете във водата, превърнаха плътта и костите им в розова паста, която се разми, когато корабите се разделиха.

Хуан извади портативен предавател от едно чекмедже в задната част на кабината на щурвала.

— Говори Кабрило. Веднага щом получите видимост ги надупчете по ватерлинията. Нека тия копелета разберат, че няма да се изплъзнат.

— Прието — отвърна Марк Мърфи.

Разстоянието между двата кораба се увеличаваше. Един моряк на борда на „Кра“ закачаше куката на крана за въжетата на контейнера зад кабината на щурвала. Кабрило изстреля няколко куршума с пистолета си „Хеклер и Кох“, но да улучи мишена, която се поклаща по вълните,

от нестабилна платформа, беше почти невъзможно. Пиратът дори не вдигна глава, докато куршумите свистяха около него. Невидим кранист включи стрелата на крана, който се издигаше под ъгъл над кърмата на траулера, и повлече контейнера по палубата на „Кра“: по дъските оставаха дълбоки следи. Долният край на контейнера се закачи в кнехта, но барабанът на лебедката продължи да се върти. Контейнерът за миг се заклати, после с отекващ трясък се преобърна на една страна, стигна под крана и се издигна във въздуха. Кранистът освободи спирачките и контейнерът падна в морето, подскочи няколко пъти и започна да се пълни с вода. Кабелът се размотаваше от свободно въртящата се макара. „Кра“ продължаваше да увеличава разстоянието. Контрабандната стока, която пренасяше траулерът, очевидно беше в контейнера и Кабрило реши, че ако са достатъчно бързи, може да извадят траулера от строя и да успеят да се доберат до контейнера, преди да е изчезнал завинаги.

Марк Мърфи сякаш прочете мислите му и изстреля откос от скритата в носа на „Орегон“ картечница „Гатлинг“. Петдесет куршума с обеднен уран се забиха във ватерлинията на „Кра“ точно пред лоцманската кабина: Мърфи внимаваше да не засегне резервоарите с гориво, но пък куршумите явно попаднаха в оръжейния склад на пиратите. Първата експлозия беше относително слаба: от пробойната изригна само един огнен език. Вторият взрив проби палубата и взриви цяла секция от корпуса. От траулера изригна огън и пушек и той се завъртя. Изглеждаше така, сякаш е зареден с фойерверки от холивудски експерти по специални ефекти. Лоцманската кабина изчезна в облак от отломки и пламъци. Резервоарите избухнаха и задната палуба се пръсна на парчета. Кърмата потъна във водата и носът се вирна нагоре. Към „Орегон“ полетя дъжд от отломки и Кабрило пак клекна зад парапета. След секунди димящият нос потъна във вълните.

Всичко — от първото попадение на двадесетмилиметровите куршуми до потъването на траулера — продължи точно деветнадесет секунди.

Хуан се изправи и избърса кръвта от ръката си, беше го одраскало парче нагорещена стомана. По морето плаваше широк кръг димящи останки. Не беше останало парче, по-голямо от капак на кофа за боклук. Единственият звук беше тихото съскане на горящия по

вълните петрол. Не се чуваха стенания на ранени, нито викове. Никой не беше оцелял.

Чак след тридесетина секунди Кабрило осъзна, че има надежда да спаси нещо от „Кра“. Кабелът на палубата на „Орегон“ бавно се плъзгаше в океана, теглен от тежестта на пиратския контейнер.

— Моряците на задната палуба за проверка на товара — извика той по радиопредавателя. — Охраната на предната палуба. Вижте дали има оцелели.

И хукна към кърмата.

Когато стигна, моряците вече изтегляха контейнера.

Еди Зенг и Линда Рос също бяха там. Зенг беше пребледнял и притискаше гърдите си с ръка.

— Как си? — попита Хуан.

— Боли ме само когато се смея — изсумтя Еди.

— Да ти разкажа вица за проститутката и папагала?

— Моля те, недей — изпъшка Зенг.

Кабрило стана сериозен.

— Много ли е лошо положението?

— Ако искаш вярвай, но аз съм най-зле. От момчетата ми само един е леко ранен.

— А пиратите?

— Тринадесет мъртви и двама ранени — отговори Линда. — Според Джулия и двамата ще живеят най-много час.

— По дяволите!

Можеше да научат нещо от аутопсията, например възрастта и етническата принадлежност на пиратите, но нищо, което да ги отведе до организатора на атаката.

— Дръпнете се от перилата — извика един моряк.

Кранът издигна контейнера от морето. От дупките отстрани течеше вода. Кранистът внимателно го пусна на палубата, сякаш беше крехък като яйце. Кабрило взе ножовка и срязва катинара на вратите. Всички се насъбраха около него. Всеки имаше свое предположение какво ще намерят вътре. Несъмнено някои мислеха, че пиратският контейнер съдържа злато и скъпоценни камъни, сякаш живееха в осемнадесети век.

Хуан не хранеше подобни илюзии, но не беше подготвен и за онова, което се изсипа от контейнера, когато отвори вратите. Един от

екипажа повърна и дори Кабрило трябваше да стисне зъби, защото в гърлото му се надигнаха киселини. Понесени от няколкото тона вода в стоманения контейнер, на палубата на „Орегон“ се изсипаха тридесет сгърчени голи трупа.

6

Замъкът се намираше в долина в подножието на връх Пилат на север от Люцерн и на кратко пътуване с влак от Цюрих. Въпреки че изглеждаше използвана от няколко поколения, голямата сграда с четиридесет стаи беше построена само преди пет години. С традиционния си стръмен покрив с плочи и безброй кули и комини, постройката беше красива като в приказка. Кръглата алея за коли се извиваше около огромен мраморен фонтан, украсен с десетина нимфи, които изливаха вода в бистрия басейн от изящно украсени амфори.

Около главната сграда имаше няколко каменни пристройки, които придаваха на имението по-скоро вид на бивша ферма. По алпийските поляни наоколо пасяха кафяви крави с месингови хлопци.

На паркинга до гаража бяха наредени седем черни лимузини. Зад паркинга се ширеше оградено поле, където бяха кацнали два хеликоптера „Аероспатиале Газела“. Пилотите пиеха кафе от термоси в кабината на единия.

Срещата на върха на европейските министри на финансите в Цюрих бе привлякла слаб интерес от страна на медиите, тъй като от нея не се очакваше почти нищо, но бе осигурила оправдание на хората, събрали се в замъка, да са тук точно сега. Бяха се събрали в голямата зала, помещение с висок таван и дъбова ламперия, украсено с глигански и еленски глави и ГРАМАДНИ швейцарски рогове, кръстосани над огромната камина.

Швейцария е един от най-големите банкови центрове на света и не беше чудно, че с едно-единствено изключение петнадесетимата, събрали се тук, бяха представители на някои от най-мощните банкови концерни в Европа и Америка.

Начело на масата седеше Бернхард Фолкман. Възпитан като католик в строго семейство, ръководено от баща му, Фолкман се беше отрекъл от религията на ранен етап в живота си и я беше заменил с друга — богатството. Парите се бяха превърнали в негов бог, идол и фетиш. Той беше жрец в света на финансите, уважаван за

всеотдайността си и дори малко всяващ страх заради свръхестествените си инстинкти. Всяко негово действие беше насочено към натрупването на все повече пари за банката му и личното му богатство. Фолкман имаше съпруга, тъй като това се очакваше от него, и три деца, защото си беше позволил да спи с нея пет-шест пъти. Той ги смяташе за необходимо разсейване от професионалния си живот, но не помнеше рождените им дни, нито кога за последен път е видял най-малкия си син — двадесетгодишен студент в Сорбоната.

Фолкман пристигаше в кабинета си на Банхофщрасе в Цюрих в шест часа всяка сутрин и излизаше в осем всяка вечер. С нежелание нарушаваше установената практика в неделя и в празниците, когато работеше в дома си най-малко дванадесет часа на ден. Не пиеше и не пушеше и вероятността да влезе в казино беше колкото мюсюлманин да стане свинар. Беше шестдесетгодишен и имаше шкембенце и прошарени коси. Кожата му беше в същия сивкав оттенък като косата, а очите му зад очилата имаха мътния цвят на помия. Фолкман дори се беше пристрастил към сивите костюми и въпреки че бяха бели, ризите му неизбежно изглеждаха сивкави.

Служителите му не го бяха виждали да се усмихва, още по-малко да се смее. Единствено някой силен финансов катаклизъм можеше да предизвика леко потрепване на угълчетата на устата му.

Около него се бяха наредили също така сериозни и неотстъпчиви мъже, не по-малко отдадени на парите. Те бяха президенти на банки и решенията им оказваха въздействие върху милиарди долари и живота на милиони хора. Днес се бяха събрали, защото основите на световната икономика бяха на път да рухнат.

На масата пред Бернхард Фолкман имаше малък правоъгълен предмет, покрит с обикновен черен плат. Мъжете се настаниха около масата. Прислужниците наляха минерална вода в чашите им и се оттеглиха. Фолкман протегна ръка и дръпна плата.

Банкерите и гостите им бяха от малцината хора в света, които не биха реагирали видимо на предмета на масата, но Фолкман видя, че дори тези опитни професионалисти не могат да прикрият чувствата си. Неколцина затаиха дъх, а един замислено потърка брадичката си. Трети отвори широко очи за миг и после смутено се огледа, сякаш се беше издал на покер. Останалите шест милиарда души на планетата

биха ахнали от почуда и биха се втурнали да докоснат предмета, а съзнанието им би се изпълнило с най-различни вероятности.

Трапецовидното блокче тежеше тринадесет килограма и половина и беше известно като „Лондонската стока“. Шлифованите му ръбове излъчваха топъл масленожълт блясък. Пречистен до 99,9%, слитъкът от чисто злато струваше приблизително сто и шестдесет хиляди долара.

— Господа, възникна криза — започна Фолкман на безупречен английски. Говореше енергично и произнасяше отчетливо всяка дума, за да няма объркване или недоразумение. — Както всички знаете, златото в света ще свърши много скоро. Всъщност търсенето далеч превишава доставките поради една елементарна причина. Някои от вас станаха алчни. Преди повече от десетилетие мнозина от вас се обърнаха към централните банки в страните си с предложение, което тогава изглеждаше доходно за всички заинтересовани страни. Вие, като банкери, поискахте да вземете назаем златото, държано в резерв, с обещанието да го върнете с една четвърт процент лихва. Златото, което се пазеше в трезорите на Ню Йорк, Париж, Лондон и на други места, нямаше стойност, щом не беше в обръщение. С изплащането на четвърт процент вие щяхте да направите така, че златото да работи за централните банки като никога дотогава. Ако бяхте спрели дотам, сега нямаше да сме изправени пред криза. Вие обаче се отметнахте и продадохте златото на свободния пазар или използвахте стойността на наличността си като средство и допълнителна гаранция за други търговски спекулации. По същество вие заложихте или продадохте стока, която имахте правото само да вземете назаем. Централните банки мълчаливо одобриха това действие, но си запазиха правото да си поискат златото, когато решат. Ако планът беше осъществен само в една държава или в по-малък мащаб, на пазара щяха да останат достатъчно запаси от злато, за да покрият такава претенция. Вашата алчност обаче надделя. Така както стоят нещата днес, дванадесет хиляди тона злато, оценени на един билион евро, се намират в счетоводните книги на централните банки, но всъщност са на пръстите и шиите на жените по света. С една дума, господа, златото не може да бъде изплатено. Няколко централни банки съзнават какво е положението и продължават да приемат своя четвърт процент върху стойността на златото, но други искат златото да бъде върнато. Преди

две години френската национална банка обяви, че ще продаде част от резервите си. Събрахме се да финансираме покупката на достатъчно злато, което да попълни хазната им. Както си спомняте, цената на златото се повиши на петдесет евро само за няколко седмици, когато търговците разбраха, че покупката се осъществява. Французите им продадоха златото си и цената отново се стабилизира. Усилията ни да покрием това задължение ни струваха един милиард евро. Казахме на акционерите, че това е еднократен разход, но истината е, че ще бъдем изправени пред такива разходи винаги когато някоя централна банка поиска авоарите си.

— Берн, не се нуждаем от урок по история — раздразнено каза един нюйоркски банкер. — Ако се огледате, ще видите, че някои познати лица липсват, защото бяха изритани от директорските бордове.

— Изритването от директорските бордове, както се изразихте, господин Хершел, в момента е последната ни грижа. — Фолкман погледна смразяващо американеца, за да му затвори устата. — Банковото дело е бизнес на доверие — продължи той. — Работникът осребрява чека за заплатата си, похарчва колкото пари му трябват, за да оцелее, и има доверие на банката, че ще пази останалите. Какво ще се случи след това е извън разбирането и нивото на интереса му. Той си е свършил работата, превърнал е труда си в капитал и вярва, че и ние ще си свършим работата и ще увеличим капитала му до максимум. Ние даваме назаем парите му на предприемачи, които създават нови видове бизнес, за да наемат повече работници и да превърнат още труд в още капитал в система, която работи добре от векове. Какво става обаче, ако изменим на доверието? И в миналото е имало банкови скандали, но сега сме изправени пред криза на доверието в безпрецедентни измерения. Запасът от капитали, използван от правителствата, за да уверят народите си в силата на държавата, златният им резерв, е разпродаден срещу бележки за дълг, които вече не може да бъдат изплатени. Не сме в състояние да изпълним обещанието си към централните банки. Дори ако имахме пари да купим златото и да го върнем на централните банки, на света няма достатъчно злато, за да покрием дължимото.

— Производството може да се увеличи и да ни даде време да отговорим на изискванията — обади се англичанин с костюм от „Савил Роу“.

— Не може. — Отговорът беше кратък и категоричен. Обадилият се също говореше с британски акцент, но с колониално произношение.

— Господин Брус, бихте ли обяснили?

Брус стана. За разлика от другите, той имаше загоряла от слънцето и загрубяла кожа и сините му очи бяха постоянно присвити. Ръцете му бяха големи, с подути кокалчета. Този човек се беше трудил, за да спечели богатството си, и беше положил усилия, каквито bankerите не можеха да разберат.

— Избран съм да представлявам южноафриканските минни концерни — започна Брус. — Господин Фолкман ми каза какво ще обсъждаме, затова разговарях с моите хора, за да ви съобщя точна информация. Миналата година Южна Африка произведе около три хиляди и четиристотин тона злато на цена близо двеста и осемдесет долара за унция. Тази година предвиждаме същия брой тонове, но на цена триста и осемдесет долара за унция. Трудът поскъпна след края на апартейда заради силата на профсъюзите и сме подложени на голям натиск да подпишем нови, още по-неизгодни за нас договори.

— Не отстъпвайте — намеси се президентът на най-голямата холандска банка.

Брус го стрелна с поглед.

— Миньорството в твърда скала не е работа на конвейерна лента. Изискват се години практика, за да станеш специалист. Една стачка в момента би парализирала дейността ни и профсъюзите го знаят. Те предвиждат, че златото ще се търгува по петстотин долара за унция, и знаят, че мините няма да загубят пари.

— Можете ли да увеличите производството? — попита друг banker.

— Нашите мини са дълбоки две мили. Всяко ниво, което изкопаваме по-надолу, означава геометрично нарастване на разходите. Това е все едно да строиш небостъргач. За да го направиш по-висок, не може просто да добавиш един етаж на върха. Първо трябва да укрепиш основите и цялата структура. Трябва да се погрижиш асансьорите да могат да го стигнат и водопроводите и канализацията да поемат допълнителното натоварване. Архитектите твърдят, че добавянето на един етаж на върха струва колкото да пъхнеш нов етаж под вече построена сграда и е също толкова скъпо. Всяко ново ниво, което изкопаваме в нашите най-дълбоки мини, струва два-три повече,

отколкото онова над него. Да, можем да осигурим златото, но цената далеч надвишава печалбата.

— Тогава трябва да намерим алтернативни източници на злато. Може би Русия? Или Канада? Съединените щати?

— Те нямат достатъчно капацитет да направят пробив в дефицита — отговори Фолкман. — Пък и опазването на околната среда в Северна Америка добавя тридесет-четиридесет долара допълнително към унцията.

— А проучването? Ние разработваме нови мини и може би ще внесем ред в хаотичните златни мини в Бразилия, за да увеличат производството.

— Дори с най-модерна техника и управление златните жили в Бразилия не са достатъчно големи да напълнят и една бронирана кола годишно — отвърна Брус. — А що се отнася до проучването, там има златни рудни жили. Дори знаем къде са някои от тях. Ще минат обаче години само докато преодолеете бюрократичните препятствия, за да получите правото за експлоатиране, а после ще трябва да инвестирате милиарди долари, за да доведете някоя от тях до нивата на производство, каквото желаете, господо.

— Тогава решението е лесно — каза един французин след краткото мълчание, последвало мрачната преценка на Брус. — Трябва да убедим централните банки да не искат резервите си. Вероятно ще можем да им обещаем по-голяма лихва, за да си осигурим съдействието им.

— Това би решило въпроса само временно — отбеляза друг нийоркчанин. — Не можем вечно да бягаме от задълженията си.

— Ако обаче имаме време да напълним трезорите на централните банки, ще можем да поддържаме цените стабилни и ще избегнем онова, което се случи, когато моята страна обяви продажбата.

— А какво ще правим, когато „Уолстрийт Джърнъл“ публикува тази история? — възрази нийоркчанинът. — Хората ще поискат да видят златото, което правителствата са им обещали, че пазят. Обикновеният човек мисли, че трезорите във Форт Нокс преливат от злато, и няма да остане доволен, като чуе, че там няма нищо, освен купчини хартийки без никакво покритие. Ще изпадне в паника, защото правителството му е излъгало за сигурността на долара.

— Именно това казах. Изправени сме пред криза с безпрецедентни измерения — намеси се Фолкман. — Премахнахме основите на капиталистическата система и щом обществеността научи това, всичко ще рухне като къщичка от карти.

Швейцарският банкер млъкна, огледа присъстващите и видя, че е приковал вниманието им. Намусеното изражение на някои показваше, че се досещат какво се готви да им каже, въпреки че не знаеха подробностите. Той отпи глътка вода от чашата пред себе си и продължи.

— През последните шест години Германия предприе поредица от неуспешни икономически политики. Резултатът превърна страната от индустриалния двигател на Европа в нещо подобно на държава, препитаваща се със социална помощ. Производителността спадна, безработицата стигна допустимите граници, позволени от Европейския съюз, и скоро правителството ще бъде изправено пред вероятността да не може да изплати прекалено щедрите пенсии, които раздава. Накратко, Германия е на път да бъде разорена. Преди две седмици научих, че ще разпродадат златния си резерв.

Всички ахнаха като хора, разбрали, че се намират на ръба на бездна.

— Шест хиляди тона, господа, или приблизително две години от производството на Южна Африка, а в резерва на Берлин и Бон има само две хиляди тона. Трябва да осигурим недостига от четири хиляди тона.

— С колко време разполагаме? — попита французинът, беше загубил предишното си нахакано държане.

— Не съм сигурен — отвърна Фолкман. — Предполагам, че ще ни е необходимо известно време, за да поддържаме цените стабилни.

— Но време няма — измърмори нюйоркчанинът.

— И не забравяйте, че ако търговците на стоки осъзнаят какви проблеми имат банките ни, ще ни изнудват и цените ще се удвоят и дори утроят — упорито продължи Фолкман, струпваше катастрофа след катастрофа.

— Разорени сме — извика банкерът от Холандия. — Всички! Дори ако германците приемат валута, ние не можем да я изплатим. Парите, които спечелихме от продажбата на златото, вече са дадени

назаем на други. Ще трябва да съберем всичките си заеми. Това ще съсипе холандската икономика.

— И не само вашата — каза bankerът Хершел. — Ние купихме и продадохме немско злато на стойност двадесет милиарда долара и голяма част от него се изпари в проектиране, разработка, поддръжка и интеграция на софтуерни приложения. Ще трябва да източим сметките на вложителите си, за да ги върнем. Ще има фалити на банки навсякъде в Съединените щати. Отново ще настъпи Голямата депресия.

В залата настана унило мълчание, присъстващите обмисляха казаното. Бяха твърде млади, за да си спомнят депресията, обхванала света през двадесетте и тридесетте години на миналия век, но бяха чували разкази на свидетели — дядовци и други роднини. Този път обаче положението щеше да е много по-лошо, защото световната икономика беше взаимно свързана. Неколцина дори се замислиха какво ще се случи, след като те и държавите им понесат загубите. Всяка нация щеше да се бори да осигури народа си и международната помощ щеше да спре. Колко хора щяха да умрат в развиващите се страни, защото bankerите на тази маса бяха продали взето назаем злато, за да станат по-дебели портфейлите им?

— Има ли начин да разубедим германците? — попита след няколко минути един.

— Може да опитаме — отвърна друг, — но те трябва да се грижат за собствените си интереси. Златото трябва да им бъде върнато или ще бъдем изправени пред неплатежоспособност и вероятно метежи, дори бунтове.

Фолкман остави разговорът да продължи още няколко минути, слушаше как bankerите се чудят как да спасят себе си, банките си и света. Но нямаха отговори и отново мълкнаха. Накрая Фолкман помоли Брус, представителя на мините в Южна Африка, да излезе.

Щом Брус излезе, bankerите насочиха вниманието си към Фолкман. Той мълчеше, чакаше някой да му зададе въпроса, на който всички се молеха да има отговор.

— Повикахте ни тук, защото имате решение, така ли? — попита накрая един англичанин, изпълнителен директор на една шестте най-големи банки на света.

— Да — отвърна Фолкман и чу как всички въздъхнаха облекчено.

Написа съобщение на джобния си компютър и след миг вратите на залата се отвориха. Мъжът, който влезе, крачеше със самочувствие, каквото bankerите никога не биха демонстрирали като фасада, за да прикрият несигурността си. Вървеше спокойно и с високо вдигната глава. Беше на техните години, петдесет и няколко, може би малко по-млад. Трудно беше да се определи възрастта му. На лицето му нямаше бръчки, но очите му бяха като на старец. Късо подстриганата му щръкнала кестенява коса беше прошарена. За разлика от bankerите, той не излъчваше самодоволството на човек, който има право на това, чувството за превъзходство, произтичащо от илюзията за богатство и власт. И безспорно имаше силно присъствие и излъчваше сила. Веднага се превърна в център на внимание, без още да е проронил и дума.

— Господа — каза Фолкман, когато непознатият седна до него. — Това е Антон Савич, бивш служител в съветската Агенция за природни ресурси. Сега е частен консултант.

Никой не каза нищо, никой не помръдна. Не разбираха защо бившият руски функционер е тук.

— От известно време знаех, че ще се случи нещо подобно, и тайно правех планове — продължи Фолкман. — Предложението ми няма да бъде обсъждано, нито оспорвано. Това е единствената ни възможност и когато приключи, всеки от вас ще се съгласи без възражения. Господин Савич ще опише в общи линии детайлите.

Без да става — говореше непринудено, с ръка, преметната на облегалката на стола — Антон Савич им разказа как ще спаси банките им. Отне му десет минути. На лицата на присъстващите се изписа смесица от шок, гняв и неприкрито отвращение. Холандският banker сякаш щеше да повърне. Дори коравите американци, единият от които се беше сражавал във Виетнам, пребледняха.

— Няма друг начин, господа — каза Бернхард Фолкман.

Никой не беше в състояние да изкаже съгласието си на глас. Фолкман ги изгледа един по един, втренчваше се в очите им и разбираше, че одобряват предложението, когато отместеха поглед или едва забележимо кимнеха. Последен беше холандецът: изпъшка тихо при мисълта на какво се съгласява и избърса очите си.

— Аз ще уредя всичко — каза в заключение Фолкман. — Няма да се наложи да се срещаме отново.

— Сигурен съм, че ще се срещнем — каза нюйоркчанинът, който беше говорил за Форт Нокс. — В ада.

Кабрило се прекръсти.

Жертвите бяха на различна възраст, но все пак повечето бяха на по двадесет и няколко. Някои бяха мъртви отдавна. Трупите им бяха почернели от вкочаняване и подути от газове. Други очевидно се бяха удавили, когато пиратите бяха изхвърлили контейнера от траулера. Всички изглеждаха болезнено бледи на прожекторите на палубата. Трудно беше да се каже, но в плетеницата от трупове сякаш имаше повече мъже, отколкото жени. Общото между тях, освен ужасната им смърт, беше, че всичките са китайци.

— Нелегални емигранти. — Хуан се изплю отвратно и погледна петролното петно, което още гореше в тъмния океан.

Изгарящи от желание да работят извън Китай, селяни и дори сравнително добре печелещи работници плащаха по тридесет хиляди долара, за да бъдат изведени нелегално от страната. Разбира се, и богатите китайци нямаха толкова много пари, затова беше изградена система, по която нелегалните емигранти щяха да работят за бандитите, уредили пътуването им, и да им изплатят дълга си, във фабрики при крайно нехигиенични условия или в ресторанти във всеки град от Ню Йорк до Ню Делхи. Жените обикновено проституираха в така наречените „салони за масаж“, които никнеха като гъби след дъжд в малките градове в Америка и Канада. Трудеха се непосилно години наред и живееха в претъпкани апартаменти, собственост на бандите, докато не изплатяха дълга си. Ако се опитаха да избягат, гангстерите ги изтезаваха или убиваха семействата им в Китай.

Над един милион китайци годишно заменяха едно тежко и безизходно съществуване с друго. Всички вярваха в обещанието, че нещата ще се подобрят само ако работят усилено.

Пътуването на емигрантите към новия живот се наричаше „да яхнеш змията“, а организаторите на нелегалните канали бяха „змийски глави“.

Кабрило и екипът му бяха засекали кораб с нелегални емигранти, по всяка вероятност отправил се към Япония, или пък пиратите бяха отвлекли такъв кораб и възнамеряваха да продадат работниците обратно на бандата или на някой друг. Какъвто и да беше случаят, бяха попаднали на канал за трафик на хора. Въпреки ужаса си от гледката и тъгата си Кабрило почувства и искра на гняв в гърдите си. Раздуха я и я разпали с омраза, докато тя не лумна и не се превърна в буен огън, който заплашваше да го изпепели.

Хуан се обърна към Линда Рос. Очите му бяха леденостудени.

— Повикай доктор Хъкли веднага щом се освободи. Не може да направи нищо за горките хора, но аутопсиите им може да хвърлят светлина върху случилото се. — Махна на моряците. — Щом санитарите изпразнят контейнера, проверете дали има идентификационни номера и после го изхвърлете през борда.

— Добре ли си, Хуан? — попита Линда.

— Бесен съм — отвърна той и тръгна. — А трябва да се оправяме и с подводницата.

Отиде в оперативния център. Слухът за труповете вече се беше разчул и настроението беше потиснато.

Марк Мърфи проверяваше изправността на оръжейните системи в случай, че отново им потрелят, а Ерик Стоун мълчаливо седеше на щурвала и чакаше заповеди.

— Мърфи — рязко извика Хуан.

Марк се обърна. Беше навъсен. Неговият изстрел беше взривил „Кра“ и бе опропастил шансовете да разпитат пленници.

— Да?

Чертите на Кабрило омекнаха.

— Не се обвинявай. На твое място и аз щях да направя същото. Чака ни още много работа. Ще има други.

— Да. Знам.

— Стоун, увеличи скоростта на тридесет възела и ни закарай над подводницата.

— Слушам.

Линда все още беше на палубата и несъмнено помагаше на Джулия и медицинския екип. Кабрило наблюдаваше пасивния сонар и съобщаваше курса и корекциите в скоростта на Стоун, докато „Орегон“ не стигна точно над загадъчната подводница, която беше

потънала още двайсет и два метра през тридесетте минути, откакто я бяха забелязали. Хуан изчисти акустичния сигнал през компютъра и премахна външните шумове, но пак чуваше само бавното изпускане на въздух от подводницата. Не можеше да разбере дали се прави на умряла, или наистина има проблем. Ако обаче имаше авария, със сигурност щеше да чуе алармите и звуците от работата на екипажа в херметизирания корпус. Дори без сложни подслушвателни устройства трясъкът на метал щеше да стигне до „Орегон“, но всичко, което се долавяше, беше бълбукащото свистене на бавно потъващата подводница.

Хуан отвори на компютъра карта на района. Дълбочината беше почти две мили. Щяха да минат дни, докато подводницата стигне до дъното, въпреки че дотогава отдавна щеше да е стигнала до гибелта си, след като преминеше критичната дълбочина на потапяне.

— Отговорникът по спускането, обажда се Кабрило — каза Хуан в микрофона. — Отворете вратите на корпуса и подгответе единия дълбоководен разузнавателен робот. Двама водолази да чакат. Донесете екипировка и за мен.

След петнадесет минути, облечен в оранжев неопренов костюм, Хуан стоеше зад оператора на работа. Очилата му бяха закачени на лявата ръка. Не беше необходимо да се гмурка заедно с апарата, но искаше да почувства освежителното спокойствие на прегръдката на океана. Раменете и вратът го боляха от напрежение и гняв.

Подводната сонда представляваше малък плавателен съд с формата на торпедо с три витла с променлива скорост на оста за двигателната сила и маневреността. В куполообразния нос имаше видеокамера с висока разделителна способност, а отзад бяха монтирани фарове, които осветяваха триметрова ивица в тъмните води.

Огромните врати към морето се отвориха и в огромния трюм в средата на кораба нахлу хлад. Подводните фарове хвърляха трепкащи зелени отблясъци върху напречните прегради. Голямата подводница „Номад 1000“ се извисяваше над басейна като дирижабъл, готова в случай, че се нуждаят от силната ѝ автоматична ръка.

— Минаваме на петнадесет метра — съобщи диспечерът. Вниманието му беше приковано в екрана, показващ картина от

камерата на работа. Виждаше се само мрак. Пръстите му стискаха двата лоста, които контролираха сондата. — Осемнайсет.

— Там. — Кабрило посочи.

В тъмнината се появиха едва забележими очертания. Отначало бяха черни и неясни, но с приближаването на работа се откриха. Сондата се приближаваше откъм кърмата. Бронзовото витло блесна на силните светлини. След това се видя и рулят. Хуан никога не беше виждал такава подводница.

— Издигни ни метър и половина и дай три напред.

Операторът изпълни заповедите му и витлото изчезна от обхвата на камерата. Появиха се стоманени плоскости на корпус, но не бяха оформени като на типична подводница. От друга страна, Линда беше казала, че подводницата е странна, когато беше проверила формата ѝ с активния сонар.

А после изведнъж забелязаха буквите ХАМ, изписани с бяла боя на черния корпус.

— Дръпни ни назад — каза Кабрило.

Малкият подводен робот даде на заден ход и думата нарасна на нищо неозначаващото УТХАМПТ.

— Какво означава УТХАМПТ, по дяволите? — попита единият водолаз.

— Саутхамптън, Англия — отвърна Хуан.

В същия миг се видя и името — „Авалон“. Това изобщо не беше подводница.

— Мислиш ли, че това е корабът, от който пиратите са откъснали бегълците?

— Съмнявам се. — Кабрило се вторачи в екрана, докато роботът минаваше над перилата на кърмата и покрай задната палуба. Сред плетеницата от оборудване плуваха риби. — Но съм сигурен, че е една от жертвите им. Обзалагам се, че е бил нападен точно преди ние да влезем в обхвата на радара им. — Свърза се с мостика и помоли Марк Мърфи да провери кораба с британски флаг.

— Нямаше ли да чуем SOS? — попита водолазът.

— Не и ако пиратите са го заглушили или са се качили на борда, като са използвали някакъв номер, който да им позволи да превземат радиостанциите, преди те да изпратят сигнал за тревога.

— Шефе, обажда се Мърфи. „Авалон“ принадлежи на Кралското географско дружество. Пуснат е на вода през 1982 година, дълъг е четиридесет метра и...

— Кога за последен път са чули за него? — прекъсна го Кабрило.

— Според съобщение в пресата от Кралското географско дружество преди четири дни са загубили връзка с кораба. Американските спасителни екипи в Окинава не са намерили нищо.

— Няма логика. — Хуан беше озадачен. — Ако пиратите са се качили на борда и са прекъснали комуникациите, спасителните екипи би трябвало да забележат кораба за нула време.

— Не и ако са го потопили веднага — отговори операторът на дълбоководния робот.

— Няма начин да е потънал само на двайсет метра за четири дни. — Кабрило се замисли. — Освен ако... ако някой не е успял да спре нахлуването на вода.

— Пак щеше да потъне — обади се водолазът. — Щом е загубил плаваемост и е стигнал дотук, ще продължи да потъва.

Хуан го погледна.

— Уместна забележка, освен ако не се е заклепил в област от силно солена вода. По-гъста е от сладката и затова един и същ обем измества по-голяма тежест. Океанът е напластен като торта със слоеве вода с различно ниво на соленост и температура. Възможно е „Авалон“ да е потънал в пласт свръх гъста вода, която да е запазила равновесието му. — Кабрило все пак беше наясно, че корабът ще продължава да се пълни с вода, ще се плъзне през солената зона и после ще се устреми като камък към дъното.

Мълчаливо наблюдаваха как роботът обикаля потъващия кораб. Нямахше видими следи от борба, нито дупки от куршуми или доказателство за експлозия. „Авалон“ сякаш се беше потопил под вълните, без да окаже съпротива. Сондата стигна до носа. Хуан каза на лоцмана да мине покрай надстройката и да провери дали може да надникнат през някой прозорец.

— Мислиш, че някой все още може да е жив? — изведнъж изтърси водолазът.

Кабрило вече беше обмислил тази идея и я беше отхвърлил. Беше виждал колко жестоки са пиратите и знаеше, че не биха оставили очевидци дори на потопен кораб. Другото доказателство беше

тишината. Ако беше затворен в потънал кораб, той щеше да направи нещо, за да привлече внимание, колкото и безполезни да изглеждат усилията му. Щеше да удря по корпуса с гаечен ключ, докато вече не може да движи ръцете си. А после щеше да крещи до последния си дъх. Не, Хуан беше сигурен, че на борда на „Авалон“ няма живи хора.

Роботът се върна над палубата на „Авалон“ и се насочи към мостика. В тесния конус светлина видяха, че големите прозорци са разбити или от пиратите, или когато научноизследователският кораб е потънал. Лоцманът вкара сондата в един, като внимаваше кабелът да не се заплете. Таванът приличаше на блещукаща, трепкаща стена от течен живак — там имаше въздушна кухня, зареждана от низ мехурчета, които излизаха от малка дупка в пода.

На мостика имаше множество доказателства, че корабът е нападнат. Стените бяха осеяни с дупки от куршуми, а на пода бяха пръснати месингови гилзи. Купчината парцали в единия ъгъл се оказа труп. Дребни рибки се стрелкаха над него. Лоцманът се опита да маневрира робота така, че да видят лицето на мъртвеца, но малката сонда нямаше сили да преобърне едрия мъж.

— Провери дали ще намериш достъп до останалата част на надстройката — заповяда Кабрило.

Операторът се опита, но вратата в задната част на мостика беше залостена с метален прът, пъхнат в скобите.

— Остави. Дай да огледаме страничните отвори. Може би ще успеем да видим какво е положението вътре.

Дълбоководният робот мина първо покрай левия борд на „Авалон“ — спираше пред всеки илюминатор, — но не видяха нищо. Вътре цареше непрогледен мрак. Операторът зави около кърмата и придвижи робота нагоре към десния борд. Светлината очерта идеален кръг върху черния корпус и кръглите прозорци заблестяха като скъпоценни камъни. И щом фарът озари едната каюта, се чу пронизителен трясък на метал. Неистово отсечено барабанене. Мъжете, които наблюдаваха екрана, се дръпнаха, когато в илюминатора неочаквано се появи бледото лице на жена. Очите ѝ бяха широко отворени от страх, а устните ѝ се движеха, сякаш викаше.

— Мили Боже! Тя е жива!

Кабрило вече нахлузваше ремъците на акваланга на раменете си. След това сложи на врата си и компенсатора за плаваемостта и закопча

колана с тежести на кръста си. Другите двама водолази бързо направиха същото. Хуан грабна плавници и мощно фенерче.

— Предупреди Хъксли да е готова — каза той и натоварен с тридесет килограма екипировка, нагази в басейна, нагласи маската на лицето си, провери притока на въздух и се хвърли във водата.

Надяна плавниците и изчисти маската. Водата не беше много студена и тялото му бързо затопли тънкия пласт въздух в неопреновия му костюм. Кабрило изчака другите двама водолази, изпусна въздух от акваланга и се гмурна в мрака: държеше се с една ръка за кабела на работа, за да се ориентира.

Запита се как ли е оцеляла жената. Ако се съдеше по изгризания от рибите труп на мостика, пиратите очевидно бяха потопили „Авалон“ малко след като го бяха превзели. Имаше ли достатъчно въздух вътре? Отговорът явно беше „да“. Въпросът беше дали няма да свърши, докато извадят жената.

Вече виждаше светлия ореол на работа и тъмните очертания на научноизследователския кораб. От десетина дупки в корпуса излизаше въздух, сякаш плавателният съд кървеше. Полазиха го ледени тръпки на суеверие. „Авалон“ се беше превърнал в призрачен кораб, но за разлика от „Летящият холандец“, беше прокълнат да се носи в мрака под морето, самотен скитник, живеещ живот назаем.

Кабрило стигна до главната палуба, провери уреда за измерване на дълбочината на водолазния си компютър и видя, че се намира на двайсет и пет метра. „Авалон“ потъваше. Взетото му назаем време изтичаше.

Доплува до работа, който стоеше неподвижно пред илюминатора, където бяха забелязали оцелялата жена, и погледна през малкия кръгъл отвор. Жената уплашено се дръпна, после отново се доближи. Само два-три сантиметра вода и дебелото стъкло разделяха лицата им. Ако Хуан бързо не измислеше нещо, това разстояние щеше да остане непреодолимо.

Жената беше облечена с две якета и няколко пуловера, на главата си бе нахлупила плетена вълнена шапка. Въздухът в кораба имаше същата температура като морската вода. Кабрило погледна термометъра и видя, че е десет градуса. Очите ѝ бяха светлосини и след като го видяха, загубиха обезумялата си нервност. Колкото и отчаяна да беше, жената бе запазила чувството си за хумор, защото

почука по часовника си, сякаш искаше да каже: „Крайно време беше“. Хуан се възхити на смелостта ѝ.

Вгледа се в нея и забеляза, че устните ѝ са посинели и лицето ѝ е неестествено бледо. Цялата трепереше. Кабрило надникна в каютата. Водата стигаше до рамките на леглото. Единият дюшек плаваше по повърхността ѝ. Жената се беше качила на другия, за да го задържи на място. Убежището и дрехите ѝ бяха мокри. Беше коленичила върху дюшека и от тежестта ѝ се беше образувала вдлъбнатина, вече пълна с вода. Хуан не знаеше откога жената е в това състояние, но беше сигурен, че скоро ще премръзне.

Извади шнорхела от устата си и попита беззвучно:

— Добре ли сте?

Морската вода беше горчиво-солена и потвърди предположението му как „Авалон“ е забавил потъването си.

Жената се втренчи в него, сякаш го питаше дали не е луд, като се имаха предвид обстоятелствата, но после кимна, за да му съобщи, че не е ранена. Хуан я посочи, после вдигна пръст и показа други места на кораба, вдигаше още пръсти. След миг тя осъзна, че я пита дали има други с нея, и тъжно поклати глава, след това вдигна ръка и изчезна. Когато се появи отново, носеше голяма тетрадка и черен маркер. Ръката ѝ трепереше толкова силно, че почеркът ѝ едва се четеше. „Аз съм единствената. Можете ли да ме измъкнете?“

Кабрило кимна, въпреки че нямаше представа как ще го направи. Можеше да прикрепят кабели от крановете на „Орегон“ към „Авалон“ и да се опитат да го изтеглят на повърхността, но крановете не бяха достатъчно мощни, за да извадят цял кораб, и ако допуснеха грешка в равновесието, той можеше да се наклони и бързо да се напълни с вода. Заслужаваше си обаче да спуснат въжета до „Авалон“ поне за да го стабилизират за известно време.

Другите водолази стигнаха до Хуан. Той написа инструкции на плочата за писане, която единият носеше, и го изпрати на „Орегон“, после отново се обърна към затворената жена и ѝ намигна. Тя написа нещо на тетрадката и я доближи до стъклото. „Кой сте вие?“

Кабрило написа името си. Жената го погледна учудено и написа: „От флота ли сте?“

Хуан беше хванат натясно. Как да обясни присъствието им? Отговори, че е шеф на частна охранителна компания, наета да се

справи с пиратите.

Тя, изглежда, остана доволна. Кабрило я помоли да опише къде водата все още не е напълнила „Авалон“. Жената отвърна, че палубата на мостика, трюмът и машинното отделение са наводнени. Той я попита дали има външни врати, които тя може да отвори, без водата да нахлуе в кораба, може би някое преддверие, изолирано от останалата му част.

Жената написа, че не е сигурна, после се отпусна на леглото. Водата на дюшека стигаше до раменете ѝ, но тя, изглежда, не я забелязваше или просто вече нямаше сили да направи нещо. Хуан почука с фенерчето си по корпуса, за да я стресне и да я накара да стане. Тя отвори очи, но почти не му обърна внимание. Явно изпаднаше в безсъзнание. Той почука още веднъж и жената отново допълзя до илюминатора. Очите ѝ бяха изцъклени, зъбите ѝ тракаха. Кабрило не можеше да я измъкне сам, а след пет минути тя вероятно щеше да е в несвяст.

„Как се казвате?“ — написа той.

Тя се вторачи за миг в думите, после каза нещо, но Хуан не можа да го разбере. Разклати плочата за писане, за да ѝ напомни по какъв начин общуват. След няколко секунди напрегнато съсредоточаване жената написа „Тори“.

„Тори, трябва да останеш будна!!! Заспиш ли, ще умреш. Има ли някъде малка стая, в която можеш да се затвориш, с външна врата?“ Страхуваше се, че съзнанието ѝ твърде замъглено, за да разбере въпроса, но раменете ѝ изведнъж се изправиха. Тори стисна зъби, кимна и започна да пише. Усилието ѝ отне четири минути според хронометъра „Конкорд“ от неръждаема стомана на Кабрило, защото изтриваше някои думи и започваше отново.

Най-после тя вдигна тетрадката до илюминатора. Буквите бяха криви, сякаш бяха на малко дете, което за пръв път се опитва да пише. „Вратата на задния ляв борд горе води към стълбище, което може да се затвори“. Кабрило загуби още една ценна минута, докато разшифроваше нечетливите драсканици. После написа:

„Отиди там и се затвори вътре. Не излизай, каквото и да стане. Имай ми доверие“.

Тори кимна. Стоеше в дълбоката до колене вода. На лицето ѝ се изписа агония. Ледените пръсти на студа вцепеняваха мускулите ѝ и

парализираха мозъка ѝ. Тя залитна, загуби равновесие, посегна да се хване за нещо и падна. Ако можеше да се промъкне през илюминатора, Хуан щеше да я вдигне на ръце. Но можеше единствено да гледа безпомощно. Тори бавно се изправи. Цялата беше мокра. Тръгна към вратата, без да поглежда назад. Движеше се сковано — като зомби във филм на ужасите.

Щом Тори излезе от каютата, Кабрило заплува да намери вратата, която беше описала. Видя четирима други водолази, които вече прикрепяха въжетата към кнехтовете на кърмата на „Авалон“. Бяха запалили подводни прожектори и работеха сръчно на яркия им блясък. Корабът вече беше на трийсет метра дълбочина. Дори крановете да не можеха да го извадят, завързването му за „Орегон“ нямаше да му позволи да потъне още.

Проблемът вече не беше дълбочината, а издръжливостта на Тори.

Хуан и екипажът му не знаеха, че отзад и отпред „Авалон“ има големи трюмове, простиращи се от най-широката част до главната палуба и почти по цялата ширина на кораба. Бяха останали сухи благодарение на херметично затворените люкове и сервоконтролираните отвори на вентилационната система. Непроницаемостта им беше помогнала на „Авалон“ да не падне като камък на дъното. Докато Кабрило разглеждаше вратата, единият плътно затворен отдушник започна да се огъва под увеличаващото се налягане на водата във вентилационните шахти отзад. От цепнатината между два отвора струеше вода и падаше като ситна мъгла в отсрещната страна на трюма. Пролуката между металните рамки на отворите беше тясна, но с всяка секунда процепът се разширяваше и беше само въпрос на време вътре да нахлуе истински водопад.

Кабрило огледа вратата. Беше солидна, с външни панти. Той махна стоманената скоба, сложена, за да не може никой да избяга в началото на атаката, но налягането на водата не му позволи да я отвори. За да го направи, трябваше да изравни налягането от двете страни. Това означаваше да наводни преддверието от другата страна, където трябваше да дойде Тори. Водата вече я заливаше, но Хуан щеше да я измъкне и да ѝ даде да диша от резервната бутилка.

Махна на водолазите и написа на плочата какво му трябва. В шлема на единия водолаз имаше вградена комуникационна система, която му позволяваше да разговаря с „Орегон“. Кабрило зачака: чакаше

и Тори, и доставката от кораба. Чакането му се стори безкрайно, а когато кошът с инструментите и водолазната екипировка дойде, а Тори все още не се появяваше, Хуан започна да се опасява от най-лошото.

Тя очевидно беше зле. Не беше приятно да видиш труповете на приятелите си из коридорите. А сто на сто я стресираше и фактът, че е затворена на десетки метри под повърхността на океана и корабът продължава да потъва. Беше изумително, че не е полудяла още преди дни. Със сигурност беше уплашена, премръзнала и мокра до кости. Имаше ли сили да стигне до преддверието и да си спомни, че трябва да го изолира херметично от останалата част на „Авалон“?

Хуан се съмняваше, но нямаше какво да направи. Ако разбиеха вратата, корабът щеше да се наводни и Тори щеше да се удави много преди да успеят да влязат и да ѝ подадат въздух. Не, можеше да постигнат резултат единствено с плана, който беше измислил преди малко.

Кабрило почука с фенерчето си по стоманата и след мъничко му се стори, че чува нещо. Той смъкна качулката си и долепи ухо до вратата.

Да, това несъмнено беше отговорът ѝ. Две почуквания. Тори беше успяла.

Хуан бръкна в коша с инструментите, които беше поискал от „Орегон“, и първо провери дали резервните акваланги са в изправност. След това взе бормашината, захранвана с две бутилки сгъстен въздух, поставени в телената клетка и прикрепени към дълъг маркуч. Върхът на свредлото беше специално закален, а и създадените от кислородните бутилки обороти в минута можеха да срежат вратата за секунди. Кабрило се огледа. Водолазите на кърмата вече бяха прикрепили кабела към „Авалон“. Двама отидоха да помогнат на работниците на носа, а други двама се гмурнаха при него.

Хуан опря гръб на тежкия кош, допря свредлото в долната част на вратата и натисна копчето. Пронизителният вой беше като на зъболекарска машина, проникваща в особено болезнена кухня, болката беше заслепяваща. Той обаче не ѝ обърна внимание. Под свредлото се люцеха сребристи стружки. След секунди дупката беше пробита и Кабрило внимателно извади свредлото. Вода повлече част от стружките в кораба. Хуан не знаеше колко голямо е преддверието и не

можеше да гадае за колко време ще се напълни. Можеше само да чака, докато налягането се изравни, за да отвори вратата.

Почука с металния лост, за да съобщи на Тори, че е до нея. Отговорът ѝ беше мигновен и гневен: не бе очаквала, че ще я спасява по този начин.

След четири минути Кабрило бутна вратата с лоста, но не можа да я отвори. Наложиха се да пробие още две дупки и да опита отново, но резултатът беше същият. Той се приготви да направи още няколко дупки, за да ускори спасителната операция, но изведнъж...

Изведнъж някъде пред надстройката внезапно изригна поток мехури. Отворът за вентилацията в трюма отпред беше поддал и в „Авалон“ се изливаха хиляди литри вода. Шестимата водолази, които работеха на носа, се появиха до ниския широк комин, проправяха си път във вихрушката от мехури и прииждащата вода. Единият прокара пръст през гърлото си веднага щом се озова в кръга светлина, струящ от подводните прожектори. Това беше знак, че не са довършили прикрепянето на всичките въжета.

След миг носът започна да потъва и корабът се наклони ляво на борд. „Авалон“ се държеше за „Орегон“ с три въжета — две отзад и едно отпред. За няколко минути корабът сякаш се стабилизира, но ъгълът, под който се беше наклонил, позволи на водата да влезе и през други места. Кранистите на „Орегон“ храбро се опитваха да задържат в равновесие „Авалон“ колкото е възможно по-дълго, но щяха да загубят битката.

В първите трескави секунди Кабрило се беше отдалечил от корпуса, но после бързо се върна при вратата. Кошът с инструментите се беше плъзнал чак до шпигата. Той направи знак на единия от хората си да му го донесе и задърпа неотстъпчивия люк.

Тори сигурно беше политнала назад в преддверието, когато корабът се беше наклонил, а това означаваше, че ще трябва да гази във водата, докато Хуан отвори вратата. Надпреварата с времето се беше ускорила.

Въжето на носа беше нахлузено около единия от летите стоманени гъбовидни кнехтове. Другият му край се понесе в струята мехури и затанцува около такелажна на предната мачта на „Авалон“. Натоварването не беше равномерно и въжето започна да се изхлузва.

Стоманените нишки стържеха, досущ като жаловит вик на алпинист, изпуснал се от скала.

Водата нахлуваше в предния трюм. За няколко секунди въжето остана опънато, после се изхлузи. Носът се заби надолу и корабът се наклони на деветдесет градуса. Въжетата се опънаха и острата като нож предна част на „Орегон“ се приведе към бездната. Шесттоният кран се бореше да задържи три пъти по-голяма тежест, напрежението се увеличаваше с всяка секунда.

Поради съпротивлението на водата завъртането на деветдесет градуса стана за няколко секунди и Хуан успя да хване вратата, докато палубата се преместваше отвесно и задната преграда падаше надолу. Стържене прониза водата, сякаш се разнесе от всички посоки. Кабрило се огледа трескаво, търсеше източника. Кулите с прожекторите се търкаляха по палубата и създаваха кошмарен ефект от блясък и тъмнина. Стърженето се усили. Кабрило вдигна глава и видя една спасителна лодка — тъкмо се откъсваше от стойките си и се превърташе по дължината на кораба. Той се дръпна встрани и тя мина покрай него. Инерцията ѝ го притегли като водовъртеж. Влачещите се зад спасителната лодка въжета бяха истинска плетеница и го закачиха точно когато се обръщаше да види дали хората му са избегнали опасността. Един възел го забърса по тила и откъсна маската му.

Хуан посегна да я хване в черния водовъртеж. Солената вода пареше очите му. Оранжевата маска се носеше към дълбините. Кабрило успя да я хване, нахлузи я, наклони глава и изпусна въздух от шнорхела, за да изхвърли водата. Заплува към вратата. Погледна компютъра на китката си. „Авалон“ потъваше с три метра в минута и ускоряваше. Хуан знаеше, че на „Орегон“ Макс ще направи всичко възможно, за да забави потъването му, но имаше граници, до които можеха да дишат сгъстен въздух.

Друг водолаз, блъснат силно, когато корабът се наклони, доплува до кутията с инструменти, която се беше заклецила в перилата до пилоната за знамето, взе резервния акваланг и се присъедини към Кабрило.

Повдигнаха вратата с лоста. За секунда изригна завеса от мехури. Бяха успели да откренат вратата, но налягането отново я затвори. Натиснаха по-силно. Хуан имаше чувството, че мускулите на гърба му се отлепят от костите, пред стиснатите му очи се взривиха

черни звезди. Точно когато реши да се откаже, вратата се отвори и водата нахлу вътре.

Мощните прожектори, които бяха монтирали на задната палуба, или се бяха строшили, или бяха потънали и Кабрило разполагаше само с водолазното фенерче. Светна го. Помещението беше тясно и боядисано в мръсно бяло. Метални стълби се спускаха към люка за палубата на мостика. Вратата вдясно, откъдето се излизаше на главната палуба, също беше затворена. И в следващия миг Хуан видя Тори — тъмен плаващ по водата силует с отпуснати крайници. Косите ѝ се бяха разпилели на ветрило около главата ѝ като анемонии на тропически риф.

Кабрило ритна два пъти и стигна до нея. Пъхна шнорхела си в неподвижните ѝ устни и увеличи притока на въздух, за да вкара животоспасяващия кислород в белите ѝ дробове. Другият водолаз доплува до него, отвори чантата си, извади шепа химични затоплящи пакетчета, разклати ги, за да активира реакцията, и ги напъха под дрехите на Тори.

Спряха няколко пъти за декомпресия, докато се издигаха нагоре — това беше единственият начин, който Хуан можа да измисли, за да предпази Тори от смразяващия студ.

През трийсетина секунди вадеше шнорхела от устата на Тори, за да си поеме въздух. Огледа я. На главата ѝ имаше подутина. Вероятно се беше ударила, докато корабът се въртеше. Тънка ивица кръв обагреше водата около раната. Към тях се присъедини трети водолаз, с резервни бутилки и маска. Кабрило я нагласи на лицето на Тори и рязко удари гръдната ѝ кост. Тя се закашля. Около шията ѝ се събра вода. Очите ѝ потрепнаха и се отвориха и тя повърна. Хуан използва шнорхела си и изчисти водата. Не изпускаше Тори от поглед. Знаеше, че всичко ще е наред — тя бе спасена.

Появиха се още водолази и ги придружиха към повърхността. Единият провери кислородните бутилки на Кабрило, който беше стоял най-дълго във водата и бе работил най-усилено. Чувстваше се добре, но щяха да му трябват нови запаси от въздух по време на декомпресията. Щом се отдалечиха от потъващия научноизследователски кораб, единият водолаз прати на „Орегон“ съобщение да го откачат и след няколко минути обреченият „Авалон“

се скри от погледа им. Прерязаните въжета се виеха след него като стоманени пипала.

Групата се издигаше заедно. В средата бяха Тори и Хуан. Спираха често и чак след десет минути водолазите успяха да вкарат Тори в басейна. Минаха още десет, докато измъкнат и Кабрило и останалите.

Хуан свали маската и качулката си и пое дълбоко дъх. Миришеше на машинно масло и метал, но той имаше чувството, че диша планински въздух в ясно утро. Отнякъде се появи Макс и му даде чаша горещо кафе.

— Съжалявам, приятелю, но не може да пиеш алкохол, докато азотът в кръвта ти не се разтвори.

Кабрило понечи да му каже, че би рискувал най-лошия случай на кесонна болест в историята, но опита кафето и усети парливия вкус на шотландското уиски, което Ханли беше сипал вътре.

Макс му помогна да махне екипировката си.

— Как е тя? — попита Хуан отпаднало.

— При Джулия е. Скоро ще знаем със сигурност, но мисля, че ще се оправи.

Кабрило се облегна на лавицата с екипировката и се усмихна уморено и доволно. Ако не друго, поне бяха спасили от неизбежна смърт една от жертвите на пиратите. А после забеляза, че неколцина моряци ядат сладолед, и чак сега разбра защо Джулия държи фризерът, предназначен за жертвите на пиратите, да е толкова голям.

Виктория Болинджър бавно идваше в съзнание. Обгръщаше я мъгла от болка. Първо установи, че всеки сантиметър от тялото я боли; после, че най-ужасната болка е съсредоточена в пищяла и главата ѝ. Останалото просто пулсираше. Тя отвори очи. Флуоресцентната лампа на тавана светеше ярко и безразлично. През илюминатора встрани проникваше още светлина. Над нея се бяха навели трима души — двама мъже и една жена. Тори не ги познаваше, но почувства, че не са заплаха. Жената беше с лекарска престилка и черните ѝ очи бяха изпълнени със съчувствие и компетентност. Единият мъж беше доста възрастен, на шестдесет и няколко, и изглеждаше мил и добродушен. Незапалената лула в ъгъла на устата му ѝ напомни за дядо ѝ Сиймъс. Но вниманието ѝ привлече вторият. Бръчките около очите и широката му уста не се дължаха на неизбежния ефект на годините, а бяха врязани в кожата му от трудни преживявания — белези на човек, който ежедневно се бори с живота. А после забеляза очите му — сини и бездънни, леко загатващи за весело настроение — и разбра, че е спечелил повече битки, отколкото е загубил.

Имаше чувството, че го познава или би трябвало да знае кой е. Не беше актьор. Може би беше някой от безбройните авантюристи, които летяха с балони с горещ въздух по света или си плащаха, за да пътуват в космоса. В него определено имаше нещо закачливо, но и самоувереност, породена от постигнати успехи.

— А, събуди ли се? — каза лекарката. — Как се чувстваш?

Тори се опита да отговори, но от гърлото ѝ излезе само дрезгаво грачене. Възрастният мъж взе чаша и внимателно поднесе сламката към устните ѝ. Водата навлажни езика ѝ като отдавна чакан дъжд в пустиня. Тя засмука жадно, радваше се на течността, която отмиваше лепкавия слой в устата ѝ.

— Мисля, че... — започна Виктория и се закашля. — Мисля, че съм добре. Само ми е студено.

Осъзна, че лежи под планина от одеяла и че най-долното е електрическо. И въпреки това беше настръхнала.

— Когато те донесоха, температурата ти беше два градуса пониска от необходимата за оцеляване. Голяма късметлийка си.

Тори се огледа.

— Това е лазарет на кораб — обясни лекарката. — Аз съм Джулия Хъксли. Това са Макс Ханли и нашият капитан Хуан Кабрило. Той те спаси.

Виктория отново почувства, че познава този мъж и че е чувала името му.

— Спасил ме е?

— Не си ли спомняш какво се случи? — попита Ханли.

Тори се замисли.

— Нападнаха ни. Аз спях. Чух изстрели. Това ме събуди. Скрих се в каютата си и после... — И млъкна смутено.

— Спокойно — каза Кабрило. — Няма защо да бързаш. Преживяла си същински ад.

— След атаката обиколих кораба. — Тори изведнъж закри лицето си с ръце и се разрида. Хуан сложи ръка на рамото ѝ и това я успокои. — Трупове. Всички от екипажа бяха мъртви. След това... не си спомням нищо.

— Не е за чудене — рече доктор Хъксли. — Съзнанието има защитен механизъм, който ни предпазва от травма.

— Пиратите са нападнали кораба ви и са го потопили — каза капитанът. — Случайно минавахме оттам, преди да беше потънал прекалено дълбоко, и те извадихме.

— Разминала си се на косъм от смъртта — добави Макс Ханли. — От атаката са изминали няколко дни. Корабът ви се е задържал в област с вода с високо съдържание на сол.

— Дни? — възкликна Виктория.

— Представи си, че си била като Йона. — Кабрило се усмихна. — Само че ние трябваше да те измъкнем от корема на кита.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Сега си спомних кой си! Видях те през илюминатора. Ти доплува, за да ме извадиш.

Хуан махна пренебрежително, сякаш искаше да каже, че не е направил нищо особено.

— Ти ми каза да отида до люка на задната палуба и да затворя херметичните врати. И сигурно си пробил дупки в люка. Мислех, че ще ме убиеш, насмалко да се върна в каютата. После обаче разбрах, че изравняваш налягането, за да можеш да ме измъкнеш. Най-лошото беше да усещам как водата сантиметър по сантиметър се издига. Качих се на палубата на мостика, за да съм по-далеч от нея, но накрая нямаше къде да отида. — Тори млъкна, сякаш отново почувства агонията от смразяващата вода. — Накрая стигна до гърдите ми. Сякаш измина цяла вечност. Господи, никога не ми е било толкова студено. Изненадана съм, че зъбите ми не се строшиха от тракане. И следващото, което помня, е, че се събудих тук.

— Корабът ви започна да потъва много по-бързо и се наклони, щом носът се напълни с вода. Сигурно си се блъснала в перило или в тръба и си си ударила главата. Когато най-последно отворих вратата, ти не дишаше и имаше рана на черепа.

Тори докосна мястото и усети дебела превръзка.

— Свързахме се с Кралското географско дружество — продължи Кабрило. — Сигурно вече са казали на семейството ти, че си добре. В Япония чака чартърен хеликоптер, който ще те закара в болница веднага щом стигнем дотам. Убедена ли си, че не си спомняш нищо друго за атаката? Много е важно.

Виктория се намръщи в опит да се съсредоточи.

— Не, съжалявам. — Погледна Джулия. — Мисля, че имаш право. Съзнанието ми е блокирало всичко.

— Снощи, когато те доведоха на кораба, ти разговаря с третия помощник-капитан. Казва се Линда Рос. Помниш ли, че говори с нея?

— Не — малко раздражено отвърна Тори. — Сигурно не съм била на себе си.

Въпреки предупредителния поглед на Джулия Хуан продължи:

— Ти ѝ каза името си и че си изследовател. Разказа за нападението. Скрила си се, докато един пират претърсил каютата ти. Бил с черна униформа и черни кубинки.

— Щом казваш, така трябва да е било.

— Видяла си два други кораба наблизо. Отначало си помислила единия за остров, защото бил много голям. Описа го като огромен паралелепипед. Другият бил по-малък и изглеждало така, сякаш двата щели да се сблъскат.

— Щом не си спомням, че съм била затворена на „Авалон“ цели четири дни, със сигурност нямам представа какво се е случило минути преди нападението. Съжалявам. — Тори се обърна към Джулия. — Докторе, искам да си почина.

— Разбира се — отвърна Хъксли. — Кабинетът ми е пред стаята ти. Извикай, ако се нуждаеш от нещо.

— Благодаря. — Виктория погледна Хуан със странно изражение, което бързо изчезна. — Благодаря и на теб, че спаси живота ми.

Той отново докосна рамото ѝ.

— Моля.

— Страхотна хубавица — отбеляза Макс, когато двамата с Кабрило излязоха в коридора.

— Страхотна лъжкиня — поправи го Хуан.

— Да, и това — съгласи се Макс и почука с лулата си по големите си зъби.

— Е, какво мислиш?

— За кое? Че е добра лъжкиня или защо ни излъга?

— И за двете.

— Нямам представа. Радвам се обаче, че Линда предвидливо я разпита снощи.

— Аз не бих се сетил да го направя — призна Кабрило.

— Ти беше в такова състояние, че се чудя как изобщо си намерил каютата си.

— Линда каза, че начинът, по който Тори описала корабите и пиратите, я навел на мисълта, че има военна подготовка.

— Или изследователска и просто прилага уменията си за научни наблюдения към всичко, което види.

— Тогава защо излъга, че не си спомня какво ѝ се е случило, докато е била затворена на „Авалон“? — Хуан се навъси. — Никой не ѝ каза колко време е била там, но тя знаеше точно колко дни. В нея има нещо повече, отколкото показва.

— Не можем да я принудим да ни каже, нито да я задържим. Хеликоптерът на Кралското географско дружество ще е тук след няколко часа.

— И униформите — продължи Кабрило, сякаш не беше чул думите на Ханли. — Каза, че пиратите били с черни униформи.

Типовете, с които се сблъскахме снощи, бяха с джинси, къси панталони и тениски. Нещо не се връзва.

Влязоха в оперативния център. Дежурна беше Линда Рос. Седеше пред командната станция и ядеше сандвич.

— Как мина? — попита с пълна уста и веднага я закри със салфетка. — Извинявайте.

— Може да се смяташ за служител на месеца — отвърна Хуан. — Разговорът ти с Тори снощи е гениално хрумване. Днес тя твърди, че не си спомня нищо — нито корабите и униформите, нито дори какво е правила, докато „Авалон“ е потъвал. Между другото, Тори не можа да огледа добре басейна, нали?

— Не. Джулия уви главата ѝ в гореща хавлия веднага щом я извадиха от водата. Всъщност Тори проговори едва когато я заведохме в лазарета и Хъксли започна да я затопля. Беше посиняла като сойка и трепереше като трепетлика, но беше абсолютно сигурна какво е видяла. Накара ме да повторя, че големият кораб бил като паралелепипед. А сега не си спомня, така ли?

— Убедени сме, че си спомня, но не иска да каже — отвърна Макс.

— Защо?

Кабрило провери списъка с дежурствата.

— Това е въпрос за един милион долара. Ако отговориш, получаващ място на служебния паркинг.

— Хубава награда, но колата ми е на десет хиляди мили в гараж в Ричмънд. — Линда се засмя, но веднага стана сериозна. — Както вече споменах, когато разговаряхме, имах чувството, че Тори ми докладва, сякаш съм ѝ командир.

Хуан не се съмняваше в преценката ѝ. Линда имаше богат опит в разпитите и знаеше какво говори.

— Не е била сигурна дали ще оживее, затова е трябвало да каже на някого какво знае.

Линда кимна.

— И аз мисля така.

— А сега, като разбра, че ще се оправи, млъкна като риба. Струва ми се, че госпожица Болинджър е нещо повече от скромна морска изследователка.

— Да, това би обяснило как е успяла да оцелее от изпитанието, без да загуби разсъдъка си — отбеляза Макс.

Кабрило изведнъж осъзна, че съвсем не става дума за рутинна операция за изчистването на Японско море от пирати, а за нещо много по-голямо. Ако можеше да се вярва на Тори, а нямаше нищо по-искрено от предсмъртна изповед, в тези води имаше два вида пирати — бандити като тези, които бяха срещнали предишната нощ, и мъжете в черни униформи, нападнали „Авалон“. Виктория беше казала на Линда, че са методични и бързи. Според описанието ѝ приличаха по-скоро на командоси, отколкото на недисциплинираните главорези, опитали се да превземат „Орегон“. А загадъчните кораби, които Тори бе забелязала по време на атаката? Хуан нямаше представа каква е ролята им. И затворените в товарния контейнер безобидни китайски емигранти? Бяха ли платили най-високата цена, за да са на неподходящото място в неподходящия момент, или по някакъв начин бяха замесени?

Не разбираше защо Виктория отказва да съдейства. Ако беше в пълно съзнание, докато я спасяваха, както му се бе сторило, тогава сигурно си спомняше какво бе написал на водолазната плоча: че е член на охранителна компания, която се бори с пиратството. Дали тази задача пречеше по някакъв начин на работата ѝ? Това беше малко вероятно, но как би могъл да не го вземе под внимание? В нищо нямаше логика.

Реши, че е най-добре да я свалят от „Орегон“ колкото е възможно по-скоро и да продължат с издирването. Вярваше, че хората му ще разнищят загадката и ще разберат какво всъщност става.

Марк Мърфи не беше на смяна, но Хуан се зарадва, като го намери в оръжейната станция. Мърфи се беше издокарал с тениска от концерт на група на име „Повръщащите музи“. Като имаше предвид музикалните му предпочитания, Кабрило не се изненада, че не ги е чувал, и за пореден път благодари на Бога, че каютата му не е близо до тази на младия специалист по оръжията. Щом го видя, Марк свали слушалките от главата си. Дори от разстояние Хуан чу звуците на техно музиката, увеличени до децибели, от които би се напукала мазилка.

— Искаш ли да проучиш нещо, Мърфи?

— Разбира се. Какво?

— Търся кораб, достатъчно голям, за да бъде сбъркан с остров, и с абсолютно правоъгълен силует.

— Само това ли? — Марк очевидно очакваше още информация.

— Бил е в района преди четири дни.

Мърфи като че ли очакваше по-голямо предизвикателство.

— В такъв случай търся или голям контейнеровоз, супертанкер или може би самолетоносач.

— Съмнявам се да е самолетоносач, но все пак въведи това в параметрите на търсене.

Всички станции на мостика имаха достъп до главния компютър на „Орегон“, така че Марк остана на мястото си, докато преравяше морската база данни за издирване на плавателни съдове в Японско море. Беше прегърбил рамене и тактуваше с крак в ритъм с музиката, лееща се от слушалките му.

— Какво е положението с хеликоптера от Япония? — попита Хуан.

— Ще пристигне след три часа — отговори Линда. Трафикът в региона беше натоварен — в обхвата от сто мили на радара на „Орегон“ имаше пет кораба — и те не можеха да се изложат на риск от разкриване, като подадат пълна тяга на огромните двигатели. Така че сега се движеха само с двадесет и два възела и чакаха срещата с чартърния хеликоптер.

— Ще отида в каютата си да информирам Хироши Кацуи, че консорциумът му ни дължи два милиона долара. Извикай ме, когато Марк попадне на нещо, или щом хеликоптерът се приближи на десет мили.

— Слушам, капитане.

От час и половина скрийнсейвърът сменяше различни геометрични фигури на екрана с течни кристали. Хуан седеше на бюрото си и ги гледаше, без да ги вижда. Беше написал само единадесет думи от доклада си до Хироши. Дори ако оставеше настрана съдържаността на Тори, нищо не отговаряше на очакванията му. Екип от командоси ли беше нападнал „Авалон“? И ако беше така, защо? Най-вероятният отговор беше да попречат на екипажа да види

какво става на другите два кораба. Прав ли беше Марк, че единият е бил самолетоносач и че това е било операция на правителството?

Проблемът беше, че единствената военноморска сила в района, която имаше самолетоносачи, бяха Съединените щати. Китай искаше да купи един стар руски самолетоносач, но доколкото Кабрило знаеше, все още се водеха преговори, а нямаше начин пиратите да са откраднали самолетоносач. Хуан беше убеден, че Тори е видяла някакъв друг вид плавателен съд. Не отхвърляше вероятността „Авалон“ да е бил нападен от обучени командоси, но нямаше представа какво общо могат да имат те с пиратите, които Хироши ги беше наел да унищожат. Заедно ли действаха?

Вътрешният телефон иззвъня.

— Хуан, обажда се Джулия. Можеш ли да дойдеш в кабинета ми?

Кабрило се зарадва, че поне временно ще се отърве от въпросите, който се въртяха в съзнанието му, излезе от каютата и слезе в лазарета.

Джулия беше в модерно обзаведеното травматологично отделение. Температурата на въздуха беше осемнадесет градуса. На носилка под ярките лампи лежеше покрит с чаршаф труп. Хъксли беше със зелена хирургична престилка. Ръкавиците ѝ бяха изцапани с кръв. Мощните вентилатори не позволяваха в помещението да се натрупат неприятни миризми, но Хуан долови смрад на разложение.

— Това някой от китайските емигранти ли е?

— Не, един от пиратите. Искаш ли да погледнеш?

Кабрило не каза нищо и Джулия смъкна чаршафа.

Смъртта както винаги изглеждаше унищителна, особено при вида на големия разрез, който Хъксли бе направила, за да прегледа гърдите и корема. Мъжът беше млад, най-много двадесетгодишен, и мършав, сякаш беше умрял от глад. Косата му беше черна и провиснала, дланите и петите му бяха загрубели. Маратонките му вероятно бяха откраднати в някое предишно нападение и бяха първото, което бе притежавал. В средата на челото му имаше дупка от куршум, грозно трето око с набръчкани краища.

Кабрило не можеше да отрече жестокостта на пиратите, но въпреки това изпита и известно съчувствие. Не знаеше какви обстоятелства са принудили този младеж да извършва престъпления,

но знаеше, че би трябвало да е със семейството си, а не положен върху маса за аутопсии като екземпляр за дисекции.

— Е, какво разбра? — попита той, когато Джулия отново покри трупа с чаршафа.

— Мъртъв е.

— Виждам. Нали си му направила аутопсия.

— Искам да кажа, че дори ако не беше прострелян в главата, пак щеше да умре, вероятно след няколко месеца. — Тя му направи знак да се приближи до компютъра. Екранът показваше спектрографските линии на пробата, която анализираше. Хуан нямаше представа какво гледа. Озадаченото му изражение настояваше за обяснение. — Това е косъм, анализиран с оптически емисионен спектрограф. — Корпорацията беше купила апарата на стойност един милион долара не само за лазарета, но и за изследване на незабележими с просто око доказателства. Предишната година спектрографът беше изиграл ключова роля в проследяването и намирането на изчезнал товар с експлозиви. — Докато го преглеждах, забелязах много важна симптомология. Първо, той е бил на път да получи пълна бъбречна недостатъчност. Второ, страда от анемия. Венците му са силно възпалени от гингивит в късен стадий. Видях поражения в храносмилателния тракт и съсирена кръв в двете ноздри. Това ме накара да стигна до определен извод и изследването на косъма го потвърди.

— Какво?

— Бил е изложен на продължително излагане на токсични нива на живак.

— Живак?

— Да. Ако човек не се лекува, живакът, като другите тежки метали, се натрупва в тъканите и косата и накрая отравя организма, но преди това причинява умопомрачение, просто разяжда мозъка. Обзалагам се, че ако отново изгледаш видеозаписа на пиратската атака, ще видиш, че те се бият, без да мислят за живота си. Нивото на отравяне с живак е увредило преценката на този младеж дотолкова, че той се е биел каквото и да се случи.

— Някои се опитаха да избягат — подчерта Хуан.

— Не всички са били изложени толкова продължително на въздействието на живака.

— Ами китайците?

— Проверих само един. Беше чист.

— А този е пълен с живак?

— Може да напълниш няколко термометъра. Изследвах двама от другите пирати и открих същото. Обзалагам се, че всичките страдат от отравянето в една или друга степен.

Кабрило потърка брадичката си.

— Ако намерим източника на живака, може да открием бърлогата на пиратите.

— Логично е — съгласи се Джулия, изхлузи ръкавиците си, свали хирургичната си шапка и завърза опашката си с отработено движение. — Може да получиш живачно отравяне, като ядеш заразена риба, но рискът е предимно за децата и бременните. Ако се съди по количеството в този човек, бих се обзаложила, че базата им се намира близо до замърсен индустриален обект или стара живачна мина.

— Знаеш ли дали в района има такива мини?

— Работата ми е да разкривам медицински загадки и да ви шия — усмихна се Джулия. — Ако искаш уроци по геология, обади се на някой друг.

— А каква е етническата им принадлежност? Това може да ни помогне да стесним кръга на издирването.

— Съжалявам. Петнадесетимата пирати в камерата за дълбоко замразяване са същински представители в Обединените нации. Този прилича на тайландец или виетнамец. Другите са или китайци, или корейци. Има и двама индоевропейци, а останалите са индонезийци, филипинци и смесица от различни раси.

— Страхотно — язвително отбеляза Хуан. — Значи сме попаднали на шайка политически правилно ориентирани пирати, които вярват в етническото разнообразие. Нещо друго?

— Това е всичко засега. Трябват ми още няколко дни, за да приключа с всичко.

— Как е пациентката ти?

— Спи. Или поне се преструва, че спи, за да не говори с мен. Имам чувството, че иска да се махне от кораба колкото е възможно по-скоро.

— Защо ли не съм изненадан? Благодаря, Хъкли.

Кабрило се върна в каютата си и поръча пържолата и пай с агнешки бъбреци за обяд. На вратата почука Марк Мърфи.

— Какво научи, Мърфи?

— Мисля, че го открих.

— Седни. Товарен кораб ли е, или контейнеровоз?

— Нито едното от двете — отвърна Марк и му подаде тънка папка. Вътре имаше снимка и половин страница описание.

Хуан погледна фотографията и озадачено се втренчи в Мърфи.

— Сигурен ли си?

— Пътува от Тайван за Орату, Япония, където е бил използван за ремонт на панамски танкер, повредил се по време на буря.

Кабрило отново погледна снимката. Плавателният съд беше дълъг двеста и четирийсет и широк седемдесет метра. И точно както го беше описала Тори, представляваше абсолютен паралелепипед. Носът и кърмата му не бяха скосени и от палубата не стърчеше нищо. Хуан прочете информацията, която беше успял да намери Марк. Странният плавателен съд беше четвъртият най-голям плаващ сух док на света. Беше произведен в Русия, за да обслужва огромни подводници от клас „Оскар II“ като злочестата „Курск“, преди година беше продаден на германска фирма за изваждане на потънали кораби, а след това препродаден на индонезийска корабоплавателна компания, която го използваше за аварийни ремонтни работи.

Пулсът на Кабрило се учести.

Използването на плаващ сух док за отвличане на цял кораб в морето беше вдъхновяваща идея, но и стъписваща по мащаб и сложност. Опасенията му за водач, обединител на пиратите в Тихия океан в организирана група, можеше да са само върхът на айсберга. Със сух док с подобни размери те можеха да отмъкнат всеки кораб, който пожелаят.

Представи си как го правят. Първо екип пирати се качва на набелязаната мишена, за да сломи съпротивата на екипажа. След това пиратите закарват пленения кораб до мястото за среща със сухия док. Под прикритието на нощта и само когато атмосферните условия са благоприятни — работата си беше рискована, — сухият док изхвърляше баласта така, че дъното на отворения му трюм да е пониско от кила на откраднатия кораб. После големите подемници на кърмата на сухия док изтеглят вътре пленения кораб. Вратите на носа

се затварят, баластът се изхвърля и теглейки сухия док на буксир, пиратите продължават по пътя си. Освен ако някой не прелети точно над тях, никой няма да заподозре, че в сухия док се намира плячката на най-авангардния пиратски канал в историята.

— Хитро, нали, шефе?

— Да.

— Идват и просто поглъщат жертвите си. — Марк жестикулираше оживено. — И ги издърпват до тайната си база. Имат предостатъчно време да ги разтоварят и после да ги разглобят. Вместо да ровят като хиени, тези типове връхлитат върху плячката си като лъвовете.

— Защо да разглобяват корабите? — Кабрило размишляваше на глас. — Защо не променят външния им вид, не напишат ново име на кърмата и не ги продадат или не плават с тях?

— Не помислих за това, но има логика.

— Какво знаем за компанията собственик на сухия док? Чакай, как се нарича?

— Сухият док ли? — попита Мърфи и Кабрило кимна. — „Маус“, мишка.

— Остроумно. Коя е компанията?

— „Европейски и ориенталски линии“ — ЕОЛ. Съществува от стотина години. По-рано е била държавна, но през последното десетилетие повечето акции са купени от неизвестни лица.

— Фасадни компании?

— Толкова кухи, че дори имената им звучат фалшиво. „Търговски консултанти“, „Търговия Аякс“, „Равностойни международни партньори“, „Финансови проби“, всичките с ограничена...

— Отговорност — довърши изречението му Хуан и в същия миг му хрумна нещо. — Почакай. „Проба“ е термин, който се употребява от миньорите. Джулия каза, че пиратите умирали от отравяне с живак, и смятаме, че базата им може би се намира близо до изоставена живачна мина. Дали „Финансови проби“ не притежава мини в района?

— Още не съм започнал да ровя във фасадните компании. Реших, че веднага ще искаш да научиш за сухия док.

— Да, но има да търсиш още много. Искам да знам кой е собственикът на „Маус“ — не корпоративната черупка, а реалният

човек, който го притежава.

— Какво ще правиш със сухия док? Ако онова, което каза англичанката, е вярно, в трюма му може би има откраднат кораб и някои членове на екипажа са взети за заложници.

— И най-мощните влекачи на света не могат да теглят плавателен съд с размерите на „Маус“ с повече от шест-седем възела. Колко време мислиш, че ще продължи преднината им, ако ние се движим с петдесет?

Мърфи се ухили като ученик, на когото са дали ключовете на ферари, и стана да излезе.

Хуан бързо взе решение. Знаеше, че в определен момент ще трябва да раздели силите. „Орегон“ беше идеална платформа за шпионски операции, но му беше необходима гъвкавостта на хора на сушата с достъп до пътуване със самолет. Нямаше представа къде ще го отведе този случай. По всяка вероятност в Индонезия, ако „Европейски и ориенталски линии“ имаха офис там, така че моментът беше подходящ да подготви екип.

— Направи ми услуга и намери Еди Зенг. Кажи му да си приготви някои неща. Ще действаме в международен мащаб, затова да не носи нищо, което не може да мине през властите на летищата. Нека избере двама души. Качваме се на хеликоптера на Виктория Болинджър и отлитаме на лов за хиени и лъвове.

— Къде?

Кабрило посочи доклада на Марк.

— Ще разберем отговора, докато кацнем в Япония.

Антон Савич предпочиташе да се срещне с Шиер Сингх в офиса му в центъра на Джакарта, но твърдоглавият сикх настоя да се видят на мястото на най-новия му бизнес, срещу пролива Сунда на Суматра. Савич се страхуваше от летене, след като години наред беше кръстосвал Съветския съюз със самолети на „Аерофлот“, и би се качил на ферибот, въпреки големия брой морски катастрофи в Индонезия, но му се размина, понеже Сингх му предложи да използва хеликоптера на компанията.

Сега гледаше през пожълтения плексиглас плажната ивица, която сякаш пазеше джунглата от морето. Пейзажът беше праисторически. Селата, над които летяха, имаха такъв вид, като че ли не се бяха променили от поколения. Дървените риболовни лодки, скупчени в уединени заливи, по всяка вероятност бяха направени от дядовците на хората, които сега плаваха с тях. Сушата вляво беше закрыта от непроходим балдахин от зеленина. Растителността трябваше да бъде изсечена и изгорена, за да възникне земеделие или индустриален добив на дървен материал. Морето вдясно беше ясно и чисто. Шхуна с две мачти, може би крайбрежен товарен кораб, пореше малките вълни. Пасатите издуваха платната ѝ. Шхуната сякаш беше изплавала от деветнадесети век.

Как беше възможно народ, който познава такъв рай като архипелага, да построи град като Джакарта — град с осемнадесет милиона души население, задръстено улично движение, престъпност, беднотия, болести и смог, гъст и отровен като атака с иприт през Първата световна война? В бързината си да се модернизират индонезийците бяха възприели най-лошото, което можеше да предложи Западът, и се бяха отказали от най-доброто в културата си. Бяха създали разнородна смесица от комерсиалност, корупция и наченки на бързо избуяващ религиозен фанатизъм, застрашително клатеща се на ръба на краха. Савич имаше връзки и беше научил, че Съединените щати тайно са изпратили над хиляда войници, за да

обучават местните сили да се бият във войната на двадесет и първия век.

Пилотът докосна ръката му и посочи напред. Савич с нежелание отмести поглед от спокойно плаващата шхуна и съсредоточи вниманието си върху крайната им цел.

Комплексът беше скрит в един залив от скалист нос, затова Савич видя само флотилията закотвени кораби. Дори от това разстояние и височина личеше, че са изоставени. Стоманените корпуси на някога гордите плавателни съдове бяха надживели полезността си. Няколко бяха обвити в блещукащи ореоли от разлято гориво — същински трупове, обградени от собствената си кръв и изпражнения. Един беше стоял тук толкова дълго, че беше ръждясал. Носът и кърмата сочеха към небето, а пречупеният комин се очертаваше в средата като орех в гигантска орехотрошачка. На половината разстояние до хоризонта линия от петролно замърсяване прорязваше широка дъга в залива.

Хеликоптерът зави покрай носа и стигна склада за отпадъци „Карамита“. Още кораби с всевъзможни размери и външност бяха натикани в залива като добитък, воден на заколение. Два супертанкера, дълги по триста метра, бяха изтеглени на наклонения бряг от огромни лебедки. Цяла армия хора се тълпеше около тях. Блестяха окислени. Досами водата се извисяваше кран на широки гъсенични вериги — вдигаше стоманените части веднага щом ги отрежеха и ги пренасяше далеч на брега, където други работници ги режеха на по-лесно преносими парчета. Един екип изтръгваше тръбите и електрическите кабели от вътрешността на корпуса — изкормваше супертанкера, сякаш бе убито животно, което съвсем скоро ще транжира.

В известно отношение наистина беше така. По-малките парчета метал се товареха на вагонетки и се отправяха на кратко пътуване на север, към стоманопреработвателния завод „Карамита“. Там отпадъците се разтопяваха и преработваха в стоманени подпорни греди, предназначени за неспирното строителство в Китай. Отвъд модерния стоманопреработвателен завод искреше изкуствено езеро, сгушено зад най-голямата хидроелектрическа централа в Индонезия — двигателят на тежката индустрия в негостоприемната джунгла.

Някога чистият пясък около залива се беше превърнал в черна смолиста каша, която полепваше по краката като глина, морето зад

петролният танкер беше защитено сравнително добре, но отвъд плаващата предпазна стена водата представляваше токсичен бульон от петрол, тежки метали, полихлорбифенили и азбест. Множество хектари земя бяха превърнати в складови пространства, отрупани с парни котли на параходи, купища спасителни лодки, различни видове котви и стотици други неща, които можеше да се продадат на свободния пазар. Зад оградените парцели се издигаха десетки сиви еднообразни жилищни сгради. Покрай тях беше изникнал чергарски лагер на проститутки, мошеници и престъпници, които отнемаха на работниците мизерните пари, спечелени дневно от превръщането на бракуваните кораби в метални отпадъци.

Гората зад базата очевидно умираше: хиляди работници сечаха дърветата, за да палят огънове и да си готвят. Въздухът не беше замърсен, защото заводът на десет мили по-нататък на север работеше с водноелектрическа централа, а не с въглища или петрол, но над склада беше надвиснала мъгла от мръсотия и продажност.

Процесът обаче включваше един модерен елемент и Шиер Сингх непременно искаше да го покаже на Савич. В отсрещната страна зад танкерите блестеше сграда от вълнообразен метал, голяма почти колкото корабите, с десетки прозрачни стъкла в ламаринения покрив, за да осигуряват светлина вътре. Две трети от високата двеста и петдесет метра постройка бяха изградени под водата върху големи пилони. Четири железопътни линии се отправяха към сушата и докато хеликоптерът бръмчеше над склада, Савич видя как четири малки дизелови локомотива изтеглят дълга метър и половина част от кораб от сградата. Виждаше извивката на корпуса, дебелия кил и коридорите вътре, сякаш надничаше в разрязан макет. Напомни му за филия, отрязана от твърд хляб: ръбовете бяха очертани съвсем ясно. Металът блестеше на тропическата светлина. Умът му не го побираше — как нещо тъй грамадно като кораб може да бъде нарязано толкова съвършено?

Площадката за хеликоптери се намираше на няколко мили от склада за метални отпадъци, защитена от шума и миризмата от друго скалисто възвишение. Наоколо имаше добре поддържани морави и прохладни бунгала за надзирателите, чиновниците и старшите работници. До зоната за приземяване чакаше открит джип. Шофьорът стоеше до него, готов да помогне на Савич с багажа. Руснакът нямаше

желание да остава в Индонезия по-дълго от необходимото, затова носеше само дипломатическо куфарче и оръфана кожена чанта. Останалият му багаж беше в шкафче на летището. Той позволи на шофьора да сложи чантата му в багажника на джипа, но задържа куфарчето от телешка кожа на коленете си, докато пътуваха към склада.

След няколко минути слухът му се проясни от едночасовото тракане на перките на хеликоптера и Савич чу шума на пневматични длета, чукове и пронизителното пулсиране на безброй генератори. Кранът пусна десеттонна метална плоскост на брега и само след секунди работниците започнаха да я разрязват. Дрехите им бяха дрипави и Савич видя, че краката, гърдите и ръцете им са осеяни с тъмни белези от от хвърчащите искри.

А в следващия миг от оградената сграда се извиси ужасен вой, който прониза въздуха така, сякаш шлифоваха диамант, и продължи една минута, две... Савич имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Шофьорът му предложи предпазители за ушите и той с благодарност ги взе и си ги сложи. Шумът не заглъхна, но намалая и сълзите в очите на руснака пресъхнаха. За негово изумление мъжете продължиха да работят, сякаш не чуваха воя. Шофьорът също изглеждаше невъзмутим.

Джипът спря пред голям хангар и звукът изведнъж секна. Савич осъзна, че е затаил дъх, и шумно го изпусна, после попита с жест шофьора дали вече може да махне предпазителите от пластмаса и дунапрен. Индонезиецът кимна и каза:

— Разбира се. Ние тук сме свикнали.

— Какъв е този звук?

— Трионът за кораби — отвърна шофьорът, направи му знак да се приближи до външния асансьор на десететажната сграда и го предаде на друг служител, който му даде твърда пластмасова каска с предпазители за уши.

Мъжът затвори с трясък вратата на асансьора, натисна един бутон и търпеливо зачака, докато се издигаха нагоре. Въпреки че не беше чак смаян, руснакът се изуми от мащабността на операцията на Сингх. Следващият кораб, който очакваше съдбата си, след като ръждясалите танкери бъдеха нарязани, беше голяма бяла яхта. Приличаше на девствена булка сред опърпани проститутки. В едната ѝ

страна вече беше пробита квадратна дупка и плаващ кран пренасяше агрегата за обезсоляване на морска вода към един чакащ лихтер.

Асансьорът стигна до върха на сградата. Служителят отвори и Савич изтръпна от смрадта на изгорял метал, примига и се огледа. Намираше се в огромно помещение с грамадни врати в двата края. Въпреки размерите си помещението изглеждаше тясно, защото повечето място беше запълнено от голям кораб. Или по-скоро от останките му.

Платформата, на която стояха, минаваше почти успоредно на мостика. Преди корабът да бъде вкаран в хангара, работниците бяха отрязали комина и мачтите, за да може да се побере вътре. Корабът беше срязан през половината като с гигантска гилотина. Подемниците в предната част на постройката тъкмо се напъваха да го изтеглят по наклонения под. Щом го поставиха, където трябва, от релсите на тавана се спусна механизъм и затегна около корпуса голяма верига. Савич се вгледа по-внимателно. Във веригата бяха вградени метални зъбци като на трион.

— Е, какво ще кажеш, приятелю? — извика домакинът от мостика на прерязания товарен кораб.

Като всички сикхи, Шиер Сингх имаше дълга брада и главата му беше увита в стегнато намотан тюрбан. Каската върху бялото платно приличаше на детски шлем за игра. Косата и брадата му бяха прошарени и пожълтели около устата от години страстно пушене. Кожата му беше ореховокафява и набръчкана, а напрегнатите му, почти безумни светлокафяви очи притежаваха смущаващата способност да гледат, без да мигат. Сингх беше поне петнадесет сантиметра по-висок от Савич, който съвсем не беше нисък. Раменете му бяха широки, гърдите му бяха като ковашки мях, а коремът голям и твърд като дъб.

От досието, което му бе дал Бернхард Фолкман, Савич знаеше, че петдесет и две годишният сикх е израснал без родители в беден квартал в Лахор и от ранна възраст е използвал ръста и силата си като средство за сплашване. Беше се захванал със законен бизнес на двадесет и шест години и беше купил контролния пакет акции на пакистанска компания за внос и износ по времето, когато Съединените щати изпращаха там пари, за да се противопоставят на съветската инвазия в Афганистан. Въпреки бушуващия в планинската страна конфликт контрабандистите на опиум все още успяваха да закарат

стоката си до Карачи, а Сингх беше готов да препрати суровината към производствените центрове на хероин в Амстердам, Марсилия и Рим.

Сингх разбираше, че подкрепата на американците гарантира победата на афганистанците, затова когато талибаните дойдоха на власт и премахнаха търговията с опиум, насочи вниманието си другаде: разнообрази бизнеса си, като използва подкупи, за да си осигури права за дърводобив в Малайзия, Индонезия и Нова Гвинея. Купи цяла флотилия, за да превозва дървения материал, продаде правата си за частен лов на един богат китаец, за да убиват тигри в земите му, да стриват костите им и да произвеждат афродизиак. Във всеки законен бизнес, който предприемаше Сингх, имаше по нещо незаконно. Четири от дванадесетте жилищни сгради, построени от компанията му в Тайван, се срутиха по време на леко земетресение, защото беше поръчал да използват неотговарящи на стандартите материали. Стига богатството му да се увеличаваше, Шиер Сингх не се интересуваше как и откъде печели пари.

Докато сикхът се приближаваше по платформата, Савич си помисли, че в склада за метални отпадъци „Карамита“ несъмнено има нещо незаконно.

— Много внушително — каза руснакът. Гледаше триона за кораби, а не змийските очи на Сингх.

Сикхът запали цигара пред надписа „Пушенето забранено“ и каза доволно:

— В цяла Азия има само един такъв трион. Номерът са зъбците. Дори въглеродната стомана се изхабява. Металът за зъбците е произведен в Германия. Най-здравият на света. Може да срежем десет кораба, преди да се наложи да сменим зъбците. Един техник от Хамбург дойде да ни покаже как става. Наричаме го зъболекаря. — Савич не се засмя и Сингх продължи: — Понеже поправя зъбците. Зъболекаря. Много смешно, нали?

Руснакът махна с ръка към отекващия хангар.

— Сигурно струва скъпо.

— Нямаш представа колко. Но индонезийското правителство ми даде данъчни облекчения за модернизирването. Разбира се, не предполагат, че мога да уволня хиляда работници. Обаче тези маймуни са непохватни. Давам сто хиляди рупии на семейство всеки път, когато някой тъпак се пребие, докато реже кораб. Миналата седмица умряха

петнадесет, защото някакъв тъп резач не източил резервоара за гориво и взриви един контейнеровоз в залива. Сега обаче, след като имам триона за кораби, инспекторите от правителството няма да идват толкова често. Мога да започна да изхвърлям азбеста, който смъкваме от корабите, в океана, вместо да го карам до специално сметище. Цената на бракуваните кораби пада, а стойността на стоманата се вдига и с хиляда индонезийски маймуни, на които трябва да плащам, ще си възвърна парите за две години. Ето защо е скъпо в краткосрочен план, но доходно в дългосрочен. — Сингх се усмихна. — Винаги съм казвал, че животът е маратон.

Разнесе се аларма. Сингх сложи предпазители на ушите си и Савич побърза да направи същото. Широкият двадесет сантиметра трион започна да се върти плавно. Като същинска боа удушвач, стиснала жертвата си, хидравличните тарани започнаха да затягат триона около товарния кораб, на метър и петдесет по-назад от предишния разрез. Страшният писък изпълни металния хангар, отекна в стените и връхлетя върху двамата мъже на платформата от всички посоки.

Водните оръдия от двете страни на корпуса автоматично следяха триона, който започна да реже кораба, пръскаха и охлаждаха зъбците. Стоманени стружки и пара изригнаха от мястото, където зъбците разкъсаха кила, като нажежиха метала до червено. Пушекът, виещ се от разреза, беше гъст и смрадлив. Трионът проби твърдия кил и бързо раздробил много по-тънката плоскост на корпуса, сякаш беше изгнила дървесина.

Само за десет минути въртящият се трион стигна до главната палуба. Савич наблюдаваше като омагьосан как палубата заблестя от горещината на режещите метала зъбци. А после веригата се появи в експлозия от разкъсана стомана и с лекота преряза перилата. Накрая сложната спирачна система спря веригата и целият механизъм се вдигна към тавана и се прибра. Отрязаната част на корпуса вече беше закачена за въртящ се кран. Вратите се отвориха и четирите малки локомотива влязоха да изтеглят товара.

— Ще изкарат парчето в двора — обясни Сингх — и там ще го насекат с ръчни резачки, за да иде в стоманопреработвателния завод. Единствените части, които не можем да срежем с триона, са главните дизелови двигатели, но те се махат лесно, след като пробием

машинното отделение. Ако работим на ръка, би ни отнело две седмици да превърнем в метални отпадъци кораб с такива размери, а ние го правим за два дни.

— Много внушително — повтори Савич.

Шиер Сингх поведе руснака към асансьора.

— Е, защо Фолкман те накара да дойдеш тук, на другия край на света?

— Ще го обсъдим в кабинета ти.

След петнадесет минути седяха в кабинет, пристроен към най-голямото бунгало. На стената бяха окачени снимки в рамки на единадесетте деца и съпругата на Сингх, дебела важна жена с тъпо изражение. Савич отказа предложената му бира и предпочете минерална вода. Сингх изгълта шише „Филипо Сан Мигел“ и започна второ. Руснакът отвори куфарчето си и каза:

— Консорциумът прие всичко, което предложихме с Фолкман. Време е да разширим започнатото.

Сикхът се изсмя.

— Да не би да си имал съмнения?

Руснакът не обърна внимание на иронията и плъзна по бюрото една папка.

— Това са планираните ни нужди за идната година. Можеш ли да ги изпълниш?

Сингх сложи очила за четене на големия си нос и прегледа списъка, мърмореше под носа си числа.

— Още хиляда незабавно, по двеста през първите два месеца. Четиристотин през следващите два и шестстотин след това. — Погледна Савич. — Защо има увеличение?

— Болести. Очакваме да избухнат епидемии от коремен тиф и холера.

— Аха.

Обсъждането на подробностите през следващите няколко часа даде възможност на Савич да се увери, че Сингх ясно разбира плана, който двамата с Фолкман бяха усъвършенствали, откакто научиха за намеренията на голямата централна банка да разпродаде златния си резерв. За негова чест или може би позор, сикхът притежаваше вроден усет към престъпни инициативи и дори допринесе с няколко вдъхновяващи уточнения и ценни съвети.

Доволен, че е свършил работата си, руснакът му каза довиждане два часа преди залез-слънце, за да има достатъчно време да отиде до Джакарта. Не искаше да лети с малкия хеликоптер, след като се мръкне. Смяташе да пренощува в града и после да започне следващия етап на пътуването, обиколна одисея, състояща се от шест полета, за да се върне в Русия. Не ги очакваше с нетърпение.

Десет минути след като Савич излезе от кабинета в склада за метални отпадъци, Шиер Сингх се обади по телефона на сина си Абхай. Поради естеството на работата си, Шиер имаше доверие единствено на синовете си и ги беше посветил в пълния мащаб на бизнеса си. Имаше шестима сина. Петте му дъщери бяха само финансови разходи. Едната все още не се беше омъжила и това означаваше, че трябва да мисли за зестрата ѝ. Тя беше най-малката и любимката му, така че Шиер трябваше да надхвърли двата милиона долара, които беше дал на Мамта с конската физиономия.

— Татко, не сме чували „Кра IV“ от два дни — каза най-големият му син след кратка размяна на любезности.

— Кой е капитанът?

— На това пътуване Мохамед Хату.

Въпреки че Шиер Сингх се занимаваше с осъдителна дейност, това не означаваше, че не е проникателен. Той здраво държеше юздите на бизнеса си и държеше да познава всичките си старши служители. Хату беше пират от старата школа и двадесет години бе плячкосвал кораби в пролива Малака, преди Сингх да му направи предложение. Беше безочлив и безразсъден, но и фанатично спазваше процедурата. Щом не се беше обадил два дни, сигурно нещо се беше случило. И с тази мисъл Шиер отписа „Кра IV“, капитана и четиридесетчленния екипаж.

— Има други, които изгарят от нетърпение да заемат мястото му — каза той. — Ще му потърся заместник. Предупреди познатите си да се ослушват дали някой ще спомене за осуетено пиратско нападение. Онзи, който се е бил с Мохамед Хату и е оцелял, ще иска да разкаже историята.

— Да, татко. Помислих за това. Засега няма такива съобщения.

— Сега за другата работа. Антон Савич преди малко напусна кабинета ми. Планът е приведен в действие. Имам списък с изисквания. Всичко е както очаквах.

— По твоя заповед вече започнахме да събираме.

— Да, добре. А хората ти? Ще направят ли необходимото, когато дойде моментът?

— Лоялността им е безспорна. Савич и неговите европейски банкери никога няма да разберат откъде им е дошло, когато нанесем удара.

Шиер изпита гордост от увереността в гласа на сина си. Момчето му приличаше на него. Беше сигурен, че ако Абхай не беше роден в заможно семейство, сам щеше да спечели богатство, да си проправи път нагоре, както беше направил той на млади години.

— Добре, момчето ми, добре. Те се набутаха в уязвима позиция, без дори да го съзнават.

— Не, татко, ти ги набута. Ти превърна страха и алчността им в свое предимство и сега това ще ги унищожи всичките.

— Не искам да ги унищожавам, Абхай. Запомни: можеш да продължиш да ядеш плодове от умиращо, но не и от мъртво дърво. Савич, Фолкман и другите ще страдат, но ние ще оставим достатъчно от тях, за да пируваме дълго.

— Ще направиш пътека в килима — каза Еди Зенг от мекия тапициран стол в ъгъла на хотелската стая.

Хуан Кабрило мълчаливо отиде до прозореца — дори през проливния дъжд се виждаха зашеметяващите светлини на района Гинза, спря и сплете пръсти зад гърба си. Широките му рамене бяха сковани от напрежение. „Орегон“ бързо се приближаваше към плаващия сух док „Маус“ и скоро щеше да пристъпи към действие. Мястото му беше там, на мостика, а не в хотелски апартамент да чака Марк Мърфи да се обади с информация за собствениците на „Маус“. Чувстваше се като в клетка.

Дъждът замъгляваше гледката към града от стаята им на четиринадесетия етаж и напълно съответстваше на настроението му.

Двадесет и четири часа бяха изминали, откакто слезе от хеликоптера, изпратен да вземе Виктория Болинджър. Представителят на Кралското географски дружество, брадат мъж с жълто-кафяв шлифер, чакаше на ветровитата площадка, за да ги посрещне. Веднага пролича, че с Тори не се познават. Мъжът се представи като Ричард Смит и благодари на Кабрило, че е спасил Виктория, но беше сдържан и дори предпазлив. Тори очевидно беше благодарна на Хуан и го целуна по бузата. След това санитарят я заведе до линейка на някаква частна клиника, уредена за нея от Смит.

Преди да се качи, Тори вдигна ръка. Сините ѝ очи се втренчиха в Кабрило.

— Снощи си спомних нещо от спасяването.

„Охо“ — помисли си той.

— Докато бях затворена в каютата си, те попитах дали си от военноморския флот и ти написа нещо за частна охранителна компания. Какво беше?

Смит — вече се беше настанил на задната седалка в линейката — се наведе през вратата, за да чуе отговора.

Хуан погледна Смит, после Тори.

— Излъгах.

— Моля? — попита тя и скръсти ръце на гърдите си.

Кабрило се усмихна.

— Казах, че излъгах. Ако бях споменал, че съм господарят на ръждясал товарен кораб, който случайно има сонар за откриване на риби и неколцина водолази, щеше ли да ми повярваш, че мога да те извадя?

Няколко секунди Тори не каза нищо. На лицето ѝ се изписа недоверие. Тя озадачено повдигна вежди.

— Сонар за риби?

— Готвачът го използва от време на време, когато сме в някое пристанище, нали все пак трябва да вечеряме нещо.

— Тогава защо е бил включен наред океана? — почти обвиняващо попита Смит.

Кабрило не престана да се усмихва, играеше ролята си.

— Чист късмет, предполагам. Радарът започна да пиука, когато минахме над „Авалон“. Дежурният забеляза размерите му и помисли, че или сме открили най-големия кит в историята, или нещо не е наред. Извикаха ме на мостика и решихме да се върнем. „Авалон“ не се движеше, така че отхвърлихме теорията за чудовищен кит. И после нарахме акваланга и се гмурнах да видя.

— Разбирам — кимна Смит.

Не изглеждаше убеден и това затвърди подозренията на Хуан, че нито Тори, нито съдържаният англичанин са членове на Кралското географско дружество. Първата му мисъл беше, че са от Кралския военноморски флот и „Авалон“ е шпионски кораб, по всяка вероятност наблюдавал севернокорейската или руската тихоокеанска флота от Владивосток. Но ако случаят беше такъв, това означаваше, че пиратите могат да превземат и да потопят модерен боен плавателен съд, натоварен със сложна електроника, да избият екипажа в светкавична атака и да избягат незабелязано. Кабрило не можеше да повярва в това. Тогава може би бяха бивши служители на Кралския флот и корабът наистина принадлежеше на Географското дружество, но пак изпълняваха някаква мисия.

— Благодарни на готвача от мое име — каза Виктория и линейката потегли.

Хуан, Еди и двамата бивши „тюлени“, избрани от Зенг, останаха сами да уредят транспорта си. Вместо да наемат кола или да намерят железопътна гара, взеха хеликоптера, който ги бе докарал от „Орегон“, и отлетяха за Токио, където Макс Ханли беше запазил четиристаен апартамент на името на една от фасадните компании на Корпорацията. И сега чакаха тук. „Тюлените“ прекарваха повечето си време в големия салон за фитнес в хотела, а Кабрило крачеше из стаята и внушаваше на мобилния си телефон да иззвъни. Еди го пазеше да не опустоши помещението от отчаяние или скука.

— Наистина изтърках килима. Може да поискат да го платя — без да се обръща, каза Хуан.

— Ами язвата ти? Доктор Хъксли май не ти даде антиацид. Кабрило го погледна.

— Това е от октопода с подправки, който изядох, а не от стрес.

— Щом казваш — отвърна Еди и отново зачете вестника.

Хуан продължи да гледа дъжда. Мислите му се пренесоха на шестстотин мили, на мястото му в оперативния център на „Орегон“. Корабът не за пръв път влизаше в битка без него и въпреки че имаше доверие на екипажа, той искаше да участва в акцията срещу трафикантите на хора.

„Господи, на колко години бях, когато го видях?“ — запита се Кабрило. На не повече от седем-осем. Връщаха се от дома на леля му в Сан Диего. Баща му шофираше, а майка му седеше на предната седалка. Тя извика, за да предупреди баща му за задръстването, няколко секунди, след като той беше ударил спирачки, и се обърна да види как е Хуан.

Стори му се, че измина цяла вечност, докато пълзяха сантиметър по сантиметър по магистралата. По едно време бяха до кола със санбернар на задната седалка. За пръв път виждаше такова куче и беше очарован от размерите му. И до ден-дневен се заричаше, че когато най-после престане да работи, ще си купи такова огромно куче.

— Избра ли му име? — тихо попита Еди.

— Гюс — механично отговори Хуан и в следващия миг осъзна, че е говорил на глас, и смутено млъкна.

— И какво стана после? — попита Зенг.

Кабрило разбра, че не може да остави историята недовършена.

— Най-последно се приближихме до мястото на катастрофата. Една кола явно беше завила рязко и бе накарала голям камион да се преобърне. Ремаркетото се беше откачило и лежеше на една страна. Задните врати бяха обърнати към шосето. Само една полицейска кола беше успяла да стигне до мястото. Ченгето вече беше закопчало шофьора на камиона и помагаше на пострадалите. Нямам представа колко бяха. Може би стотина мексикански работници натъпкани в ремаркетото като сардели. Някои бяха леко ранени и помагаша на ченгето. Други бяха добре и бързаха да се разкарат от местопроизшествието. Трети тепърва ги измъкваша. Жените се грижеха за по-тежко ранените, а до тях бяха наредени трупове. Майка ми искаше да ме предпази от страшната гледка и ми каза да не гледам, но и тя не можеше да откъсне очи от кръвопролитие. Отминахме и увеличихме скоростта. Няколко минути никой не каза нищо. Мама хлипаше. Аз не бях много наясно какво съм видял, но знаех, че онези хора не трябваше да са в ремаркетото. Спомням си думите на баща ми, когато мама спря да плаче. „Хуан — каза той, — каквото и да ти говорят, на този свят има зло. И то ще победи, ако добрите хора не правят нищо“. — Гласът на Кабрило изгуби мекия си тон, когато мислите му се върнаха към настоящето. — Когато пораснах, отново разговаряхме за онзи ден. Родителите ми обясниха, че контрабандисти нелегално вкарват хора от Мексико и някои от тях не издържат на пътуването. Шофьорът на камиона се признал за виновен в убийството на тридесет и шест души в пътнотранспортни злополуки и по-късно бил убит в затвора от латиноамериканска банда.

— И когато отворихме контейнера на палубата, ти видя китайците и...

— Върнах се на онази гореща магистрала и се почувствах също толкова безпомощен. След това обаче си спомних думите на баща ми.

— Какво работеше той, ако нямаш нищо против, че питам?

— Счетоводител. Но се беше сражавал в Корея и смяташе, че на земята няма нищо по-зло от комунизма.

— Щом е имал такова голямо влияние върху теб, сигурно страшно мразиш и контрабандистите, и комунистите.

— Да, точно така. Оказа се, че в дъното на нещата е Китай. — Кабрило изпитателно погледна Еди. — Не е необходимо да ти разказвам това. Ти си бил в задния им двор години.

— Виждал съм цели села, заличени от картата, защото някой е говорил против местен партийен функционер. Големите градове може и да се отворят към Запада, но провинцията както винаги се управлява безмилостно. Това е единственият начин, по който правителството може да контролира над един милиард души. Държи ги на ръба, колкото да не умрат от глад, че и да са благодарни за подаянията, които получават.

— Нещо ми подсказва, че операцията не е китайска — отбеляза Хуан.

— Добре ще е, ако е така — каза Еди. — Те имат криза с населението и нямам предвид пренаселването, макар че и това е проблем. Не, днес и през следващите двадесет години Китай ще е изправен пред нещо много по-лошо.

— По-лошо, отколкото да трябва да изхранва една четвърт от населението на света? — иронично попита Кабрило.

— Това е резултат от политиката семействата да имат по едно дете, въведоха я през 1979 година. Днес раждаемостта в Китай е 1,8 деца на жена и още по-ниска в големите градове. Една страна се нуждае от прираст най-малко 2,1, за да изхранва населението си. Намалващата раждаемост в Съединените щати и Европа се балансира предимно от имигрантите, затова всичко е наред. Но през следващите десетилетия броят на населението в Китай драстично ще спадне. Няма да има достатъчно хора да работят във фабриките и да се грижат за възрастните. Добави към това и културните предразсъдъци срещу момичетата, абортите, докато се избере предпочитаният пол, и убийствата на новородени и ще установиш, че в момента Китай има сто и осемнадесет момчета под десетгодишна възраст на всеки сто момичета.

— И до какво ще доведе всичко това?

— Освен ако значителна част от мъжкото население не са хомосексуалисти или не предпочитат безбрачието, до 2025 година ще има около двеста милиона мъже без семейства.

Кабрило стигна до логичния извод в лекцията на Еди.

— Мислиш, че изнасят в чужбина излишното мъжко население?

— Просто теория.

— Но правдоподобна — каза Хуан. — Нещо, за което не се бях замислял: износ на хора на едро.

— Всяка година от Китай нелегално емигрират един милион души с мълчаливото одобрение на властите. За политическите лидери в Пекин не е много трудно да въведат програма, за да се отърват от „армията ергени“, както вече ги наричат. — В гласа на Еди прозвуча горчивина. — Въпреки пропагандната кампания през последните няколко години Китай си остава жестока диктатура. Те неизменно възприемат трудния подход за решаването на всеки проблем. Искат ли да направят язовир, изселват тридесет милиона души и показват на западните репортери новите три града, които строят, но накрая натъпкват населението в селскостопански лагери.

Кабрило замълча за няколко секунди. Добре знаеше колко много Еди мрази китайското правителство. Накрая каза:

— Но на „Кра“ имаше само няколко десетки души.

— А какво е имало на кораба, който е видяла Виктория Болинджър?

— Имаш предвид хора?

— Точно така.

Кодираният мобилен телефон на Хуан извънтя.

— Кабрило.

— Макс съм.

— Какво става? — Опитва се да говори спокойно, но в гласа му прозвуча напрежение.

— Намираме се на двадесет мили зад „Маус“. Говорихме с тях и се разбрахме да ги изпреварим. След десетина минути ще изстреляме безпилотен самолет със светлочувствителна камера, която ще надникне в отворения трюм. Подготвил съм им купон, ако се стигне до престрелка.

— Добре. Как е времето? Тук вали дъжд.

— Чудесно. Няма луна. Вълнението е леко, вятърът също. Обаждам ти се, защото получихме информация за теб.

„Крайно време беше“ — помисли Кабрило, но не каза нищо.

— Мърфи разбра ли кой е собственикът на „Маус“?

— Не, все още работи по въпроса. Джулия обаче откри нещо, докато правеше аутопсии на китайците от контейнера. Давам ти я да говорите.

— Благодаря. Изпратете по електронната поща кадрите от безпилотния самолет на мобилния ми телефон. Искам да видя „Маус“

по време на прелитането.

— Добре. Ето ти Джулия.

— Как е в Токио, шефе?

— Топло суши и студени гейши.

— Обзалагам се. Мисля, че открих нещо за емигрантите. Всичките са от едно и също село — Лантан в провинция Фуджиян. Повечето са от големи семейства.

— Направи ли изследване на ДНК?

— Не. Прочетох откъси от дневник, които не са били унищожени, когато контейнерът е бил хвърлен в морето. Голяма част е нечетлива, но сканирах всичко на компютъра и преводачът го дешифрира. Фамилията на човека, написал дневника, е Ксанг. С него са били двама от братята му, неколцина братовчеди и далечни роднини. Змийската глава Ян Луо им е обещал работа в Япония. Всеки е трябвало да му плати петстотин долара, преди да напусне селото, и после още петнадесет хиляди, когато стигнат до някакъв завод за текстил в предградията на Токио.

— Пише ли нещо за „Кра“? Този кораб ли ги е карал в Япония?

— Не. Или пък тази част на дневника е повредена и не може да се прочете.

— Какво друго научи?

— Не много. Той пише за мечтите си и как един ден ще има достатъчно пари и ще може да си позволи да вземе приятелката си от Китай. Такива неща.

— Как се казваше селото?

— Лантан.

— Ако не можем да открием собствениците на „Кра“ или „Маус“, може да тръгнем по стъпките на емигрантите. — Кабрило погледна Еди и командирът на Брегови операции разбра какво предстои. — Пак ще ти се обадя — каза Хуан на Джулия и прекъсна връзката.

— Китай, а? — попита Еди, предугадил неизбежното. — Още щом ги видях, разбрах, че ще се стигне дотам.

— Можеш ли да го направиш?

— Знаеш, че последния път ме разкриха, преди да се измъкна. Осъден съм на смърт. Мога да ти изброя десетина генерали и висши партийни кадри, които изгарят от желание отново да отида в Китай.

Минаха няколко години, но разбрах, че снимката ми е изпратена във всички полицейски участъци в страната от Пекин до Шанхай и до най-малкия провинциален пост.

— Можеш ли да го направиш? — повтори Кабрило.

— Предишната ми мрежа е разбита. Наложих се бързо да се измъкна от Китай, след като всичко неочаквано се издъни. Сигурен съм, че полицията е арестувала някои от агентите ми, което означава, че останалите са компрометирани. Не мога да ги използвам.

Той млъкна и Хуан не попита за трети път. Не беше необходимо.

— Имам документи за самоличност в сейф в Лос Анджелис, за които ЦРУ не знае. Направих си ги, преди да дадат Хонконг на Китай, в случай че се наложи да отида пак и да помогна на двама приятели. Те емигрираха във Ванкувър, затова самоличността все още може да се използва. Утре сутринта ще се свържа с адвоката си и ще го помоля да ми изпрати документите по куриер в Сингапур. Оттам ще се кача на самолет на авиокомпанията „Катай“ до Пекин.

— Шанхай — поправи го Кабрило. — Джулия каза, че селото е в провинция Фуджиян. Доколкото знам географията, най-близкият голям град е Шанхай.

— Уф! — възкликна Еди.

— Какво има?

— Не говоря много добре тамошния диалект.

— Тогава ще отменим мисията. Ще трябва да намерим улики на „Кра“ или „Маус“.

— Не — остро възрази Зенг. — Може да ви отнеме седмици, докато проследите тия мръсници по корабоплавателната документация и корпоративните пирамиди. Ако нелегалните емигранти по някакъв начин се вписват в плана на пиратите, отговорите ни трябва веднага. И двамата знаем, че китайците, изхвърлени от „Кра“, не са единствените.

Кабрило кимна — твърдо и решително.

— Добре. Уреждай пътуването си.

Главният екран в оперативния център показваше странно изкривена картина на океана. Пяната върху ниските вълни приличаше на зелени мълнии, разклоняващи се над тъмната вода. Оптиката на

камерата превръщаше ритмичния пулс на морето в туптящо сърце. Образът леко трепна и Джордж Адамс изруга.

Адамс беше пилотът на хеликоптера „Робинсън R-44“ на „Орегон“ и на двата безпилотни радиоуправляеми летателни апарата, които можеше да бъдат изстреляни от площадката до перилата на левия борд на товарния кораб. Въпреки че американските военни харчиха милиони долари за безпилотни разузнавателни самолети „Предатър“, машините на Корпорацията се продаваха в търговската мрежа и имаха дистанционно управление и светлочувствителни камери. Джордж можеше да седи в оперативния център и да управлява малкия летателен апарат в радиус петнадесет мили от кораба само с един лост.

Джордж Адамс — Гомес — беше един от малцината военни на борда на „Орегон“ и се беше прославил, като караше екипи за специални операции в Босна, Афганистан и Ирак. Неженен, четиридесетгодишен, Адамс имаше телосложение на пилот на изстребител. Беше чернокос, с черни очи, висок и строен и притежаваше очарователно самочувствие, което неизменно го правеше център на внимание сред жените. Хубостта му беше използвана в не една от предишните мисии на Корпорацията. Прякорът му беше измислен след една такава мисия, когато бе прелъстил любовницата на някакъв наркотрафикант от Перу, която поразително приличаше на Мортиша от „Семейство Адамс“.

Сега видеовръзката му позволяваше да вижда какво има пред него и под камерата, монтирана в носа на безпилотния самолет, но не и да усеща леките въздушни течения или насрещните ветрове, оказващи въздействие на дългия метър и половина летателен апарат. Адамс коригира курса, променен от внезапния порив на вятъра, който блъсна самолета, и дръпна лоста, за да го издигне по-високо.

— Какво е разстоянието? — обърна се към Линда Рос, която наблюдаваше картината на радара.

— Намираме се на четири мили зад кърмата на „Маус“ и на три мили от левия борд.

Безпилотният самолет беше твърде малък, за да бъде засечен от мощния радар на „Орегон“, но огромният сух док и двата влекача, които го теглеха, ясно се виждаха на екрана.

Адамс натисна един бутон и включи камерата, инсталирана в носа на безпилотния самолет. Океанът все още беше изпъстрен с тайнствени зелени линии от пяна; на няколко мили от самолета ярък смарагдов блясък прорязваше тъмната вода.

— Там! — извика някой.

Блестящата ивица беше дирята на „Маус“, който се движеше на юг. Пред сухия док се виждаха силните прожектори, монтирани на кърмата на влекачите, за да осветяват тежкия товар. От километър и половина дебелите буксирни въжета изглеждаха тънки като паяжина. От едната страна на сухия док имаше два по-слаби прожектора, но огромният, подобен на пещера трюм тънеше в непрогледен мрак.

— Добре, Джордж. Закарай ни там — заповяда Макс Ханли от командната станция и вдигна мобилния си телефон. — Получаваш ли картина, шефе? Виждаш ли какво става?

— Горедолу — отвърна Кабрило от хотелския апартамент в Токио. — Не виждам много на този малък екран.

— Първо ще го пусна да прелети високо — каза Адамс. — Ако не забележим нищо, ще изключа мотора и ще го спусна по-близо. — Погледна Ханли. — Ако моторът не се включи отново, отписваме самолета.

— Чух — каза Хуан. — Предай на Джордж, че няма да изгубим елемента на изненада, ако се наложи да изпратим хора на борда. Няма проблем, ако изхвърлим безпилотния самолет.

— Джордж, Хуан каза, че ако разбиеш безпилотния самолет, ще ти го приспадне от заплатата — съобщи Макс.

— Предай му, че ще го приспадне от заплатата ми, когато Еди плати подводницата, която блъсна — отвърна Адамс и отново се съсредоточи върху екрана пред себе си.

Джордж намали скоростта на безпилотния самолет, но той пак изпревари бавно движещите се кораби. Нямаше начин черният самолет да бъде забелязан от сухия док или от влекачите, но беше възможно някой бдителен член на екипажа да чуе пронизителния вой на мотора му. Джордж го придвижи сто и петдесет метра към десния борд на конвоя и насочи камерата, докато прелиташе над дългия двеста и четирийсет метра сух док.

Съоръжението приличаше повече на крепост, направена да пътува в океана, отколкото на плавателен съд. Страните му

представляваха отвесни стени от стомана и само леко притъпените носове загатваха за обтекаема форма. Двата трийсетметрови влекача изглеждаха като детски играчки в сравнение с грамадата, която теглеха.

Ерик Стоун и Марк Мърфи филтрираха видеосигнала през компютърен софтуер, за да подобрят качеството на образа, увеличиха контраста и премахнаха изкривяването, дължащо се на вибрациите на мотора на самолета. Докато той завърши обиколката си и се отдалечи от „Маус“, те вече бяха обработили първоначалните кадри и ги пуснаха на главния екран.

— И какво се очаква да видя? — попита Кабрило по мобилния телефон.

— По дяволите! — изруга Макс и се втренчи в плазмения екран. В едната си ръка държеше клетъчния телефон, а в другата — незапалената си лула.

— Какво има?

— Светлините на „Маус“ пречат да се види какво има в трюма. Просто черна дупка в средата на кораба. Самолетът ще трябва да премине директно над него.

— Ей сега — каза Гомес. Тялото му несъзнателно се наклони, докато безпилотният самолет правеше остър завой.

След минути го придвижи към задната част на сухия док на шестстотин метра. Вместо да намали скоростта, изключи тягата и малкият самолет се спусна право към „Маус“ — в самоубийствен полет. Запалителната му система беше капризна и някой член на екипажа обикновено трябваше да завърти ръчно малкото витло преди изстрелването, за да включи мотора.

Образът на „Маус“ изпълни екрана. Когато безпилотният самолет стигна на четвърт миля от сухия док, Адамс изключи мотора, самолетът безшумно запланира в нощното небе и видеокартината престана да подскача. Адамс погледна висотомера. Безпилотната машина се намираше на триста метра и той изостри ъгъла на атаката. Самолетът, безмълвен като привидение, връхлиташе като стрела към сухия док.

Ерик и Мърфи провериха дали записващите устройства прехвърлят кадрите на диск. Адамс насочи самолета на трийсет метра над плаващия сух док, така че камерата да улови всеки детайл на тъмния трюм.

На петнайсет метра от носа обърна самолета и отново го сниши, за да увеличи скоростта. На височина десет метра натисна стартера на контролните уреди. Морето на плазмения монитор се увеличи. Нищо не се случи и той пренастрои стартера и опита отново. Пластмасовото витло се завъртя, но моторът отказа да запали.

Самолетът сякаш увеличи скоростта в последните си мигове — или може би океанът се надигна, за да го грабне от небето. Екипът в командната стая изтръпна, когато летателният апарат се завъртя спирално и екранът угасна.

Адамс стана и изпука пръсти.

— Знаете старата шега. Всяко приземяване, след което можеш да си отидеш у дома, е добро.

Неколцина души изпъшкаха — той вечно го повтаряше това. Мърфи превъртя записа и го пусна отново.

— Какво видяхте? — попита Кабрило по сателитната връзка.

— Чакай малко, шефе — отвърна Макс. — Картината пристига.

Въпреки че образът беше тъмен, Адамс беше свършил отлична работа с контролирането на безпилотния самолет. Образът беше стабилен и ясен — но съвсем не такъв, какъвто искаха да видят. Трюмът на сухия док имаше някакво покритие. Не беше плътно, защото някои части се дуплеха от вятъра, но напълно скриваше товара.

— Е? — нетърпеливо попита Хуан.

— Трябва да изпратим разузнавателен екип — каза Ханли. — Покрили са трюма с черно платно. Не виждаме нищо.

Линда Рос вече беше до задната врата на контролната стая. Тя беше старши офицер по разузнаването и работата ѝ беше да води екипа на „Маус“. Беше с черна бойна униформа и бронезилетка. Хубавата ѝ медноруса коса беше прибрана под черна плетена шапка.

Въпреки решително стиснатите челюсти и военното облекло Линда изглеждаше млада и уязвима. Гласът ѝ беше писклив като на момиче в пубертета, бузите ѝ бяха осеяни с лунички. Тридесет и седем годишната Линда все още привличаше погледите на мъжете в баровете по време на редките си пътувания до Щатите.

Беше прекарала военноморската си кариера като анализатор, но имаше богат опит и в събирането на разузнавателни данни. Благодарение на добрата си подготовка обикновено отделяше по-малко време на определена мисия от другите, защото знаеше точно каква

информация е необходима. Умееше бързо да преценява положението и интуитивно разбираше какво е важно, и заради това си беше спечелила уважението на „тюлените“, които водеше.

— Кажи на Хуан, че ще внимаваме — обърна се Линда към Макс, излезе и тръгна към вратата във ватерлинията на десния борд, откъдето спускаха надувната гумена лодка „Зодиак“.

Трима командоси вече я чакаха. Бяха облечени като нея. Единият ѝ даде боен колан. Тя провери дали пистолетът ѝ със заглушител „Глок“ е зареден. Тъй като мисията беше разузнавателна, никой не носеше нещо по-тежко от пистолет, но куршумите с кухи върхове с живак имаха висока кинетична енергия и обезглавяваха хора дори с бръснещ изстрел. Линда нагласи микрофона на тактическия радиопредавател на гърлото си и сложи слушалката в ухото си. Всички изпробваха предавателите си и се увериха, че всеки чува другия, както и Макс в оперативния център.

Помещението беше озарено от червени бойни светлини и на блясъка им Линда намаза лицето си с камуфлажна боя, после нахлузи на ръцете си матови ръкавици. Лодката имаше места за осем души и плаваше с черен извънбордов мотор. До четиритактовия двигател беше монтиран друг, по-малък, захранван с акумулаторни батерии, който можеше да движи „Зодиак“ безшумно със скорост четири възела. Нещата, необходими за мисията, бяха завързани за дъното.

Диспечерът отново провери всеки член на екипа и после вдигна палец на Линда в знак, че всичко е наред. Тя му намигна и той угаси светлините. Външната врата — секция от корпуса с размери три на два и петдесет, точно над ватерлинията — се отвори. Шепотът на морето нахлу и Линда усети солта във въздуха. Нямахме луна, но „Маус“ се очертаваше в мрака. Предната му част беше осветена от прожекторите на двата влекача, а натриевите лампи на горната палуба придаваха релефност на силуета му.

Екипът избута лодката по покритата с тефлон рампа и скочи на борда веднага щом тя стигна до водата. Отделиха се от „Орегон“ в пръски от пяна и завиха, за да заличат дирята си.

Разстоянието между двата кораба изглеждаше малко на екраните на „Орегон“, но сега им се стори огромно. Морето беше спокойно и лодката леко се носеше по вълните, издигаше се, застиваше неподвижно за миг и после отново се спускаше в плавен ритъм.

Външният двигател беше заглушен, но на Линда ѝ се струваше, че боботи оглушително, макар да знаеше, че е почти безшумен дори при пълна скорост.

След пет минути вече бяха минали три четвърти от пътя. Командосът, който караше, угаси извънбордовия двигател, включи безшумния електрически мотор и по знак на Линда насочи лодката около кърмата на „Маус“, търсеше подходящо тъмно място, откъдето да се качат на борда.

Сухият док плаваше само с три възела, така че безпроблемно минаха зад него и се плъзнаха покрай десния борд. Корпусът нямаше отличителни знаци — просто сива стоманена стена, простираща се от носа до кърмата. Монтираните високо на перилата лампи осветяваха палубата, но в средата на кораба имаше тъмно пространство: една крушка беше изгоряла. Отправиха се нататък. Командосът на руля непрекъснато променяше оборотите на мотора, за да държи лодката стабилна в развълнуваните води.

— Кука — каза Линда в микрофона.

Единият „тюлен“ вдигна до рамото си странно оръжие, което приличаше на голяма пушка, но от приклада до барабана на дъното на лодката имаше маркуч. Командосът активира лазерния мерник, вдигна пушката, прицели се в точка точно над перилата на „Маус“ и прошепна:

— Двайсет метра.

На светлината на малко фенерче с червено оптично стъкло партньорът му набра номер на клапана в горната част на цилиндъра и потупа стрелеца по рамото.

Той регулира дишането си — усещаше лекото издигане и снишаване на лодката — и зачака мига. Щом лодката застина на върха на следващата вълна, натисна спусъка.

От резервоара изригна точно премерено количество сгъстен азот и пушката изстреля къса гумирана стрела. Стрелата влачеше влакно от нанофибър, дебело няколко милиметра. В апогея на полета стрелата се разтвори и се превърна в кука, която прелетя над перилата и безшумно падна на палубата.

Стрелецът в лодката опъна влакното на закачената кука и свали оръжието.

— Готово.

Партньорът му откачи — макарата от пушката и закачи за влакното от нанофибър найлоново алпинистко въже. Задържа го, докато не го прокара през малката макара на куката, и после го вързаха за халките на носа и на кърмата на лодката. Задържаха с всички сили и вдигнаха лодката над водата. Така вече нямаше опасност някоя по-голяма вълна да я преобърне. А и ако я оставеха да подскача по вълните, докато оглеждаха „Маус“, стоманеният борд можеше да протърка гумата.

„Тюлените“ провериха дали пистолетите им са заредени и един по един се изкатериха горе.

Линда беше трета. Първият командос се прехвърли през перилата, прикриван от втория, и съобщи по предавателя, че всичко е чисто.

Линда стигна до парапета и погледна надолу. Гумената лодка се беше сгушила до сухия док далеч в мрака, а под нея се вълнуваше морето.

Командосът над нея ѝ подаде ръка и я издърпа през перилата. Линда беше доволна, че дебелият бронезилетка предпазва гърдите ѝ. Помисли си как би се оправила доктор Хъксли с нейния бюст.

Тримата образуваха защитен периметър около перилата, докато се качи и последният член на екипа. Той откачи куката и закачи лодката с муфа, която щяха да освободят, когато слезеха в нея.

Горната палуба на „Маус“ изглеждаше безлюдна. Всъщност не беше точно палуба, а по-скоро широка три метра платформа, опасваща целия кораб. Ако трюмът не беше покрит, палубата щеше да е като пътека по крепостните стени на железен замък. Линда се наведе и пипна защитното покритие. На допир приличаше на преплетени синтетични фибри. Твърдата материя беше опъната върху трюма. Линда я натисна, но тя дори не се огъна.

Единият командос извади от ботуша си нож „Гербер“ и понечи да среже плата, но Линда вдигна ръка и обясни със знаци, че двама от екипа трябва да претърсят периметъра на кърмата, а тя и третият ще огледат предната част на сухия док. Посочи и мястото, където щяха да се срещнат — оттатък широкия седемдесет метра трюм.

На палубата беше твърде светло, за да използват приборите за нощно виждане, но и твърде тъмно, за да вижда ясно. За щастие на платформата нямаше много места, където можеше да се крие пазач.

Само няколко отдушника и машини осигуряваха прикритие. Следвана от командоса, Линда безшумно тръгна покрай перилата на десния борд, държеше пистолета на нивото на кръста си, очите ѝ претърсваха сенките. Дишането ѝ беше равномерно и леко, но тя усещаше пулсиране в гърлото си. Запита се дали екипът го чува по радиопредавателите.

Близко до носа имаше дървена рубка, където вероятно беше контролното табло за отварянето на трюма. На пръв поглед изглеждаше тъмна и безлюдна, но когато се приближиха, Линда видя ивици светлина, очертаващи затъмнените прозорци. Допря гръб в хладния метал на корпуса, наклони глава и се заслуша. Не разбра думите, нито езика, но определено чу гласове — на четирима мъже — и показа четири пръста на командоса. Той кимна.

Двамата се промъкнаха покрай рубката, без да изпускат от поглед вратата. Точно когато се скриха зад един огромен вентилационен отдушник, тя се отвори и на палубата излезе мъж. Линда си погледна часовника. Точно два и половина. Време за обхода на всеки два часа. Към първия пазач се присъедини втори. И двамата бяха в черни униформи, подобни на тези на екипа на Корпорацията, но за разлика от тях носеха на гърдите си малки автомати. Линда не позна модела, но това нямаше значение. Важното беше, че противникът е въоръжен много по-добре от тях. Пазачите приличаха на военни и тя предположи, че са наемници. Освен това подозираше, че те или други като тях са виновни за убийството на екипажа на „Авалон“ и за потопяването му.

Първият каза нещо на колегата си. На Линда ѝ се стори, че говори на руски. Ех, защо Хуан не беше тук? Той знаеше идеално и руски, и още няколко езика.

Линда и командосът се дръпнаха в сянката на отдушника. Пазачите тръгнаха. Вървяха пъргаво, очите им следваха лъчите на фенерчетата, които носеха в левите си ръце — десните им бяха на зловещите малки автомати. На всеки няколко крачки поглеждаха над перилата, за да проверят корпуса на сухия док, после осветяваха черния плат, покриващ трюма. Не пропускаха нищо, така че беше само въпрос на време да забележат окачения до гигантския плавателен съд „Зодиак“.

— Втори екип, двама пазачи идват към вас — прошепна Линда в микрофона, когато мъжете се отдалечиха.

— Прието.

Заповедите ѝ бяха да не оставят доказателства, че са се качвали на борда на „Маус“, но това очевидно нямаше да стане. Линда обмисли няколко сценария и реши, че има само един начин. Беше доловила полъх на цигарен дим, когато вратата на бараката се отвори, и можеше само да се надява, че единият от патрулиращите пазачи е пушач.

— На десет метра зад мястото, където окачихме „Зодиак“, има отвор на резервоар за баласт — прошепна тя. — Там ще ги обезвредим.

— Прието.

— Без оръжия.

Вместо да се върнат по заобиколния път около носа, Линда и командосът рискуваха и тръгнаха по покрития трюм. Платът беше толкова опънат, че тежестта им оставяше само плитки вдлъбнатини. Тъканта се състоеше от ивици, широки шест метра и стегнати с тел, минаваща през илици. Очевидно в онова, което се намираше в трюма на „Маус“, бяха вложени много време и мислене.

Стигнаха до отсрещната страна и се срещнаха с другия екип под прикритието на един отдушник. Отдушниците изпускаха въздух от огромни резервоари, наредени по дължината на корпуса, когато сухият док изхвърляше баласта, за да приеме кораб. Когато дойде време да издигнат плавателния съд, помпите, монтирани някъде дълбоко в трюмовете, източваха баластната вода през струйниците, с които беше осеян корабът.

Наблюдаваха маршрута на пазачите по лъчите на фенерчетата им. Стори им се, че мина цяла вечност. Двамата обиколиха кърмата и тръгнаха покрай десния борд на „Маус“, идваха към засадата. Оставаха им стотина метра. Екипът чакаше. Устата на Линда пресъхна и тя облиза устни.

На двадесетина крачки от тях единият пазач спря и потупа партньора си по рамото. Той се изсмя. Първият се обърна към перилата, смъкна ципа на панталона си и се наведе, за да вижда струята по-добре.

Лошо. Плуваха в морето и струята урина би трябвало да полети назад, но сухият док плаваше само с два възела, а попътният вятър

беше между осем и десет. За да се люби на това как пикае, мъжът трябваше да гледа към носа.

Пазачът ужасено се дръпна назад и едва не се опика.

— Николай?

Беше видял „Зодиак“.

Линда и екипът ѝ имаха по-малко от две секунди, преди пазачите да вдигнат тревога.

Николай дори не си направи труда да погледне през перилата. Изключи фенерчето и хукна над трюма, като остави партньора си да се доопикава. След миг мракът го погълна. Това сигурно беше стандартна процедура. Ако единият забележеше нещо, другият трябваше веднага да докладва в караулното помещение.

— Убийте го — заповяда Линда — нямаше нужда да посочва пазача на перилата — и хукна след Николай. Усещаше вибрациите от стъпките му по опънатия плат.

Платът поддаваше под тежестта ѝ и тя почти залиташе, но пък разчиташе тъкмо на това. Тежеше петдесет и четири килограма и въпреки допълнителната тежест на екипировката си пак беше поне тридесет килограма по-лека от пазача. Той все едно се опитваше да бяга по отпуснат батут. Линда видя проблясъка на автомата му и ивицата бяла кожа под линията на косата му и извади пистолета си.

Мъжът явно усети, че го настига. Посегна да измъкне радиопредавателя от колана си, но се отказа и насочи оръжието си към нея. Линда се хвърли по корем, плъзна се по платното и веднага щом спря, стреля.

Куршумът не го улучи, но пазачът падна и за миг остана да лежи неподвижно. Линда се надигна и пак натисна спусъка. Деляха ги петнайсетина метра. На стрелбище тя улучваше единайсет-дванайсет от петнайсет центъра на мишената, но на тъмен вражески кораб щеше да ѝ провърви, ако изобщо го уцелеше. Деветмилиметровият куршум го улучи в дясното рамо и почти му откъсна ръката. Руснакът се олюля. Ръката му увисна, униформата му потъмня от кръв. Той изпусна оръжието си, но въпреки това скочи срещу Линда.

Тя нямаше време да презареди и скочи да посрещне атаката му с главата напред — искаше да го повали на палубата. Но той я хвана за гърлото със здравата си ръка и двамата паднаха. Коляното му се удари в гърдите ѝ и Линда изпъшка и се помъчи да се изправи.

Раненият Николай също успя да се надигне. В лявата си ръка държеше нож. От пръстите му капеше кръв. Замахна непохватно. Линда лесно избегна удара и опита да се дръпне, за да зареди пистолета, но руснакът се нахвърли върху нея с решителността на обречен.

Тя смени тактиката: премина в отбрана и го ритна в коляното. То изпука и Николай се строполи на палубата. Линда щракна нов пълнител и вдигна глока. Николай лежеше неподвижно, под рамото му вече се събираше локва кръв. Линда предпазливо направи крачка напред.

— Нет — промълви той.

Тя спря. Ножът беше под тялото му. Руснакът все още беше опасен. Линда стисна още по-здраво пистолета. Трябваше да го застреля, но ако можеше да го заведе на „Орегон“ жив, щяха да имат първата реална улика.

— Ножът — заповедно каза тя.

Николай явно я разбра и внимателно измъкна лявата си ръка. Лицето му преbledня от болка. Линда стоеше само на метър от него и щеше да му пръсне черепа, ако се опиташе да хвърли ножа. А после, преди тя да разбере какво става, мъжът заби ножа в синтетичната тъкан. Тя се разцепи като при земетръсен разлом и Николай изчезна, полетя към дъното на трюма, на двайсет и пет метра надолу.

Линда нямаше време да реагира. Прорезът се разшири. Тъканта хлътна под тежестта ѝ и в следващия миг тя лежеше по корем и се плъзгаше с главата напред към уголемяващата се дупка.

11

Опита да се хване за нещо, но нямаше за какво. Пръстите ѝ трескаво се опитаха да се вкопчат за ръба. След секунда вече беше в дупката.

Нямаше време дори да извика. Главата и гърдите ѝ се плъзнаха през разреза и тя увисна над товарния трюм. Беше тъмно като в рог, но тя знаеше, че виси над двацет и пет метрова бездна. И не можеше да направи нищо — можеше само да се гърчи с щръкнали над опънатото платно крака.

И тъкмо да се плъзне в пропастта, две силни ръце я стиснаха за глезените. За един несигурен миг тя продължи да се свлича, но после усети, че я дърпат назад. Не я беше грижа, че грубата материя охлузи шията ѝ.

Обърна се по гръб и се усмихна на командоса, който я бе извлякъл.

— Господи, насмалко да...

— Да, размина се на косъм.

— Другият пазач?

— Погрижихме се за него.

— Добре. Имаме само една-две минути, преди останалите да разберат, че двамата са изчезнали. — Тя свали бойния си колан, откачи презрамките и после отново ги щракна: получи се нещо като въже, дълго два и петдесет.

— Втори екип, донесете трупа.

— Прието.

— Дай ми колана си. — Линда разкопча и него и удвои дължината на въжето.

Затегна края на импровизираното въже около кръста си, сложи си прибора за нощно виждане и извърна лице от прожекторите, за да не я заслепят.

— Дръжте ме — заповяда, когато другият екип дойде и пусна на палубата мъртвия пазач. Забеляза две неща. Едното беше, че някой се е

сетил да вдигне ципа на панталоните му, а другото, че вратът му е извит под неестествен ъгъл.

Запълзя към дупката в платното. Николай го беше срязал близо до шев, затова се беше разпрало толкова лесно. Линда бе смятала да прогори дупка в материята и да пусне трупове оттам, с надеждата другите пазачи да предположат, че всичко е станало заради небрежно хвърлена цигара. Но сега процепът щеше да послужи на целите ѝ. Другите на борда на „Маус“ щяха да помислят, че другарите им са решили да минат напъряко над трюма и са паднали, понеже платното се е скъсало.

Линда приближи до отвора. Тъканта хлътна под тежестта ѝ, но тя беше убедена, че хората ѝ ще я удържат. Надникна в трюма и светна с фенерчето си.

Първата ѝ грижа беше Николай. Беше паднал така, че раната му от куршума се виждаше. Като го намереха, тайната им разузнавателна мисия щеше да бъде разкрита. Линда се вгледа по-надолу. Благодарение на двуизмерната характеристика на чувствителната към светлината оптика не ѝ се зави свят. Под нея имаше кораб, малък танкер с надстройка над кърмата. Коминът и мачтите му бяха отрязани, за да се побере под мушамата. От това положение не можеше да забележи никакви отличителни знаци или името му, но сега вече Корпорацията разполагаше с доказателство, че имат работа с похитители и пирати.

Превключи прибора от слаба на инфрачервена светлина. Образът потъмня, с изключение на нещо блестящо: на перилата на танкера се появи петно светлина, продължаваше надолу към дъното на трюма. Линда превключи на нощно виждане. Николай беше паднал върху перилата и изтичащата му кръв излъчваше топлина на инфрачервената светлина. Линда се съмняваше дали някой, освен опитен патолог ще забележи раната от куршум на окървавения и обезобразен от падането труп.

Доволна, тя извика на хората си да я издърпат.

— В трюма има танкер. Отрязали са комина, за да го поберат. Дълъг е поне сто метра.

— Видя ли името? — попита Макс от оперативния център.

— Не. Трябва да се махаме оттук. Пазачите всеки момент би трябвало да свършат обиколката си.

— Добре. Тръгвайте.

Спуснаха се в гумената лодка и бързо се отдалечиха от „Маус“.

След петнадесет минути се приближиха до „Орегон“ със скорост двадесет възела. Бензиновият двигател бръмчеше равномерно. Матросът в хангара ги наблюдаваше на екрана и щом стигнаха до кораба, угаси червените светлини и отвори вратата. „Зодиак“ се плъзна по рампата и спря. Вратите се затвориха още преди да изключат двигателя.

Макс Ханли, който ги чакаше, веднага подаде мобилния си телефон на Линда.

Тя смъкна черната плетена шапка от главата си.

— Рос слуша.

— Обажда се Хуан. Какво открихте?

— „Маус“ пренася среден по размери търговски танкер, шефе. Не можах да видя името му.

— Някаква следа от екипажа?

— Не. В трюма цареше непрогледен мрак. Обзалагам се, че или са мъртви, или са в единия влекач.

Не беше необходимо да споменават, че вторият вариант е малко вероятен.

— Свършихте страхотна работа — похвали ги Кабрило. — Налейте си допълнителна дажба грог.

— Ще си позволя да се почерпя с две чашки от коняка „Луи XIII“, който държиш в каютата си.

— Конякът трябва да се пие в специално затоплена тумбеста чаша, а не да се лочи като евтина текила.

— Ще затопля чашата — подразни го Линда. — Давам ти Макс.

Подаде телефона на Ханли и тръгна да се изкъпе и да изпие една-две чашки от коняка с цена хиляда и петстотин долара.

— Какво да направим? — попита Макс.

— Според информацията на Мърфи „Маус“ се е отправил към Тайван. Изпреварете го и вижте в кое пристанище ще влезе. Ще се срещнем там и ще действаме според обстоятелствата.

— Ами ако промени курса и се отправи към друго място?

— Следете го.

— Той се движи с три възела. Може да го следим няколко седмици, преди да стигне до суша.

— Съзнавам го. Мисли за себе си като за едно от ченгетата, проследили О. Джей Симпсън с бавна скорост по магистралите на Лос Анджелис.

— Бавна скорост? По дяволите, омарите мигрират по-бързо от този проклет сух док — изсумтя Макс. — Последният кораб, откраднат от флотилията на твоя японски приятел, беше танкер, нали?

— „Тоя Мару“ — каза Хуан.

— Точно така. Логично е да предположим, че „Тоя Мару“ е в трюма на „Маус“. Защо не се обадим на флота или на бреговата охрана?

— Убеден съм, че е „Тоя Мару“, но тук не става дума само за един кораб и се съмнявам дали някой на влекачите може да ни каже нещо повече. Пиратите са хитри. Помни ми думата, че един ден след като напуснат Тайпе, ще получат заповеди да отидат другаде. Ако нападнем „Маус“ сега, ще спипаме един плавателен съд и неколцина незначителни играчи. Но ако го проследим до мястото, където ще разтоварят „Тоя Мару“ или ще го замаскират, за да го използват, ще направим пробив в операциите им.

— Прав си — съгласи се Макс. — Значи ще се влачим след тях и ще видим къде ще ни отведат.

— Давам телефона на Еди. Той има списък с неща, които ще трябват за инфилтрирането му в Китай. Може да изпратиш куриер, когато минете през Корейския пролив. Хеликоптерът ни има повече от достатъчно пробег, за да стигне до Пусан. Оттам куриерът може да вземе пътнически самолет до Сингапур и да се срещне с Еди на летището.

— Чакай да взема нещо за писане. И лист. И очилата си.

На петстотин мили северно от мястото, където „Орегон“ бавно следваше „Маус“, друг сух док, всъщност негов двойник, излизаше от пролива Лаперуз, който отделяше северния край на Япония от остров Сахалин, и навлизаше в леденостудените води на Охотско море. Дърпаха го по-мощни влекачи от онези на „Маус“ и се движеше с шест възела, въпреки че корабът, скрит в трюма му, беше значително по-голям от танкера, който видя Линда.

Бурните вълни ту опъваха, ту отпускаха буксирните въжета, заливаха ги с разпенена вода. Влекачите пореха морето на север, бързо подвижни и реагиращи на капризите на океана. Сухият док се държеше по различен начин. Носът поемаше вълните директно и експлозиите от бяла пяна се издигаха чак до палубата, после корабът бавно и тронаво се отърсваше от водата, сякаш морето го разсейваше.

Трюмът му също беше покрит, но с метални плоскости, поставени върху стоманена рамка. Краищата им бяха заварени и докът щеше да е херметизиран, ако не бяха индустриалните вентилатори, монтирани на кърмата. Мощните машини всмукваха стотици кубични метра въздух в минута и го вкарваха в трюма. Излизащият въздух минаваше през редици химични филтри, за да се пречисти противната смрад, излъчваща се отдолу; моретата по света не помнеха такава воня от почти двеста години.

Кабрило не можеше да мръдне от Токио, докато Марк Мърфи не намереше информация, така че прекара три дни, като си играеше на турист в град, който не харесваше. Копнееше за свежия въздух в открито море, за недостижимия хоризонт и спокойствието, докато седи на кърмата и наблюдава как дирята се вие зад кораба. Сега обаче трябваше да търпи абсолютно неразбираем език, неописуеми тълпи и постоянните втречени погледи на хора, които би трябвало да са свикнали със западниците, но се държаха така, сякаш не са виждали нито един.

Чувството му за безсилие се засилваше още повече от мисълта за Еди Зенг. Той беше тръгнал преди два дни, беше се срещнал с куриера в Сингапур и вече беше влязъл в Китай. Беше се обадил на „Орегон“, когато бе пристигнал в Шанхай, но после беше захвърлил телефона. Почти всеки в големите градове имаше мобилен телефон, но Еди се отправяше навътре в страната, където не само нямаше покритие, но и ако го хванеха с телефон, по всяка вероятност щеше да събуди подозрение. Щеше да е абсолютно сам в страна, където вече му бяха издали смъртна присъда, докато не разбере защо и как китайските селяни са се озовали на борда на „Кра“.

Телефонът на Хуан завибрира в джоба на сакото му, той го извади и го отвори. Разхождаше се в парка около Императорския

дворец, единственото тихо място в огромния мегаполис.

— Кабрило слуша.

— Хуан, обажда се Макс. Готов ли си да сложиш край на почивката си?

— Мърфи откри ли нещо? — Кабрило не си направи труда да прикрие радостта в гласа си.

— Позна. Ще те свържа с него, но ще остана на линия.

Хуан намери свободна пейка и седна, за да се съсредоточи напълно върху разговора. Пригответи и тефтерче и писалката си „Монблан“ в случай, че трябва да води бележки.

— Хей, шефе, как я караш?

— Макс каза, че имаш информация. — Кабрило изгаряше от нетърпение да научи нещо, за да може да започне разследване.

— Отне ми известно време и трябваше да се консултирам с Майк Холбърт.

От време на време Холбърт даваше съвети на Корпорацията и беше брокер по инвестициите им. Беше участвал в две мисии на борда на „Орегон“, макар че обикновено работеше в нюйоркския си апартамент на петнадесетия етаж с изглед към Сентръл Парк. Беше факир по мистериозните аспекти на международните финанси, сенчестия свят на фасадните компании, данъчните убежища и дериватите, въпреки че в момента, като се имаше предвид трагичното състояние на финансовото положение на Корпорацията, не беше от любимците на Хуан.

— Е, какво научи? — напомни му Кабрило.

— Може да ти прозвучи малко объркано, затова трябва да бъдеш търпелив. — Мърфи млъкна, за да прегледа записките си на компютърния екран. — Първо трябваше да открия кой стои зад бутафорните фирми, собственици на „Маус“ — „Търговски консултанти“, „Равностойни международни партньори“ и останалите. Всичките, изглежда, са основани, за да купят сухия док. Нямаат други авоари.

— Това не е нещо необичайно. Ако някога се предявят застрахователни претенции срещу собствениците на плавателния съд, единственият им авоар ще е сухият док.

— Същото ми каза и Холбърт. Компаниите са базирани на различни места. Едната е панамска, другата има централа в Нигерия, а

трета е в Дубай. Опитах да се свържа директно с „Търговски консултанти“, но те дори нямат телефонен номер, затова по всяка вероятност офисът им е само пощенска кутия с автоматично препращане на друг адрес.

— Има ли начин да разбереш къде се изпраща пощата им?

— Не и без да проникна в някоя пощенска служба от Третия свят и да прегледам файловете им.

— Ще запазим отворена тази възможност — сериозно каза Кабрило. — Продължавай.

— После проверихме корпоративната структура на всяка компания. Те са публично достояние и за щастие се съхраняват в база данни. Надеждата ми беше, че ще намеря повтарящи се имена в управителните съвети.

— Но не мислеше, че ще е толкова лесно, нали? — отбеляза Хуан.

— Надявах се, но както се досещаш, не ми провървя. Имаше обаче един общ елемент. От седемте компании собственици на „Маус“ четиридесетте човека, изброени в списъците като директори на тези компании, до един са руснаци.

— Руснаци? Предполагах, че ще са китайци.

— Не. Всичките са руснаци. Това се връзва с подозренията на Линда, че пазачите на борда на „Маус“ са от страната на царете. Пуснах издирване чрез Интерпол и вече имам попадения за неколцина. Те са членове на руската мафия. Не са високопоставени, но определено имат връзки.

— Тогава всичко е руска инициатива — рече Кабрило, размишляваше на глас. — Разбирам как биха се облагодетелствали от отвличанията на кораби, но каква е връзката им с трафикантите на хора? Змийските глави са добре организирани и са се окопали в Китай. Не ги виждам да позволят конкуренция от страна на руската мафия.

— Имам идея по този въпрос — намеси се Макс. — Ами ако змийските глави имат споразумение с руснаците? Може би плават с руски кораби или използват Русия като канал, за да прекарват нелегалните емигранти в Западна Европа.

— Възможно е — съгласи се Кабрило. — Може да използват пристанището във Владивосток. Стоварват китайците там и после ги изпращат с транссибирския експрес. Щом стигнат до Москва или

Санкт Петербург, лесно могат да им фалшифицират документи и да ги изпратят за Берлин, Лондон или Ню Йорк. Чувал съм, че митническите власти в целия свят са затворили старите черни канали и това може да е новият им маршрут.

Хуан вече мислеше напред. Не познаваше много хора на пристанището на Владивосток, но имаше връзки в Санкт Петербург и Москва. Всъщност неколцина от предишните противници от Студената война работеха в личната охрана на капиталистическите олигарси от новото поколение, а други бяха станали богаташи.

— Отивам в Москва — заяви Кабрило.

— Не бързай толкова, шефе — възрази Марк. — Може и да се наложи да отидеш там, но има и друг начин.

— Да го чуя.

— Мислех си колко ще е трудно да открием четиридесет руски гангстери и какво средство може да използваме, за да ги накараме да говорят. Дълго разговаряхме с Майк Холбърт и двамата стигнахме до извода, че руснаците вероятно нямат представа с какво се занимават тези компании. Вероятно основателите на „Търговски консултанти“, „Търговия Аякс“ и другите плащат на руснаците такса, за да използват имената им, и те не знаят нищо.

— Говориш за фиктивен директорски съвет на фиктивна компания.

— Точно така. Няма начин да ги хванеш.

— Тогава докъде стигаме? — попита Хуан, леко раздражен, че Мърфи го изпреварва с хипотезите.

— До човека, основал компаниите.

— Чакай. Един човек ли каза?

— Да.

— Прецакали са се — възкликна Кабрило. Раздразнението му се превърна във вълнение, когато осъзна какво има предвид Мърфи.

— Разбира се, шефе — засмя се Марк. — Всички бутафорни компании имат две общи неща. Всяка притежава част от „Маус“, който всъщност по документи се нарича „Майс“, мишки, но мисля, че грешката е в превода. А второто е, че всичките са основани от един адвокат в Цюрих, Рудолф Исфординг.

— Не съм го чувал.

— Няма причина да си го чувал, поне допреди няколко минути.

— Какво се е случило преди няколко минути? — предпазливо попита Кабрило.

— Исфординг е посочен като главния свидетел в най-големия финансов скандал в Швейцария, откакто се разбра, че са съхранявали злато за нацистите. Бил е заловен в мрежа за изпирание на мръсни пари, бързо е схванал какво го чака и е сключил изгодна сделка с швейцарската прокуратура. Мащабът на разследването се разширява с всеки ден. Предявени са обвинения към неколцина президенти на банки и двама министри от кабинета са подали оставка. И сега следователите разследват швейцарските представители в Обединените нации за евентуално взимане на подкупи. Може би има връзка с милиардите долари, които покойният ръководител на организацията за освобождение на Палестина Ясер Арафат е скрил в Швейцария, и тепърва ще се изяснява. Изглежда, няма граници колко високо или далеч може да стигне скандалът.

— И всичко заради Исфординг?

— Той е бръкнал в множество мръсни джобове.

— Ако ООП е замесена, изненадан съм, че още не е убит.

Макс Ханли се ухили.

— Ще му благодарят с атентатор камикадзе едва след като палестинците намерят парите си.

— Къде е Исфординг сега?

— Задържан е, за да се осигури безопасността му, в затвора „Регенсдорф“ в покрайнините на Цюрих. През последните пет месеца са го виждали само на специалните прокурорски заседания на съда. Карат го с брониран микробус. Не позволяват на репортерите да се приближат до него, но на снимка, направена с мощен телеобектив, се вижда човек с бронирана жилетка и лице, увито в бинтове. Слуховете, разпространявани в швейцарската преса, твърдят, че по време на съдебната процедура са му направили пластична операция и ще му дадат нова самоличност, след като свидетелства в съда.

— Брониран микробус? — повтори Хуан.

— С полицейски ескорт. Бих казал, че това е алтернативата, вместо да търсиш четиридесет руснаци, които може би не знаят нищо — отвърна Марк. — Не съм споменавал обаче, че ще е по-лесно.

— Позволяват ли му свиждания? — попита Кабрило. Вече мислеше какво ще използва като средство, за да накара адвоката да

говори. Исфординг беше сключил изгодна сделка с швейцарските власти. Защо би я изложил на риск, като разговаря с Корпорацията за бутафорните компании, които е основал? Кабрило трябваше да използва въображението си, за да измисли нещо оригинално.

— Посещава го само съпругата му.

Това разби на пух и прах идеята му да се опита да го заплаши в стаята за свиждания. Щом не можеха да го разпитат в затвора и едва ли разрешаваха на Исфординг да говори с някого в съдебната зала, възможностите за избор бяха много ограничени. Кабрило разигра наум стотина сценария, но не измисли нищо. Е, не съвсем нищо, но онова, което му хрумна, беше адски трудно осъществимо.

— Сигурен ли си за връзката с ООП? — попита Хуан.

— Репортажите са оскъдни, но информацията се вмества в корупционната му схема.

— Би трябвало да е достатъчно. Дори слуховете може да са ни от полза.

— Какво се върти в конспиративното ти съзнание? — попита Ханли.

— Все още съм твърде объркан, за да ви кажа. Безумни неща. Има ли снимки на съпругата на Исфординг?

— Не би трябвало да е трудно да се намерят в архивите на вестниците.

— Добре, действай. Отивам в Цюрих да огледам на място и да видя дали идеята ми ще може да се осъществи. Къде се намирате в момента?

— В Източнокитайско море, на двеста мили северно от Тайван — отвърна Макс.

— А „Маус“?

— На двеста мили пред нас. Решихме, че толкова е обхватът на радара им. Изпращаме безпилотен самолет на всеки дванадесет часа, за да видим какво става там и дали нещо се е променило. Засега само теглят на буксир сухия док. Нищо необичайно.

— Освен че корабът в трюма му е откраднат в открито море.

— Е, да.

„Маус“ изминаваше сто и петдесет мили на ден, така че до Тайпе им оставаше само ден и половина. Хуан обаче все още беше убеден, че плавателният съд ще промени курса си и ще се отправи в друга посока.

Тайван беше модерна демократична страна и прекалено добре уредена, за да могат пиратите да я използват като база за операциите си. Кабрило беше сигурен, че ще продължат към Виетнам, Филипините или Индонезия.

Това означаваше, че ако иска да се добере до Рудолф Исфординг, няма да може да разчита на „Орегон“ като оперативна база, а щеше да се нуждае от уникалните му възможности, ако смяташе да изиграе номера, който беше измислил. Хуан изчисли разстоянията и времето, като включи и пробег на хеликоптера „Робинсън R-44“ в защитения хангар под палубата. Ако възнамеряваше да вземе екипировка или персонал от „Орегон“, разполагаше с малко време да го направи, докато корабът минаваше покрай Тайван. Стигнаха ли до Южнокитайско море, щяха да са твърде далеч от сушата, за да правят прехвърляния. Със свито сърце пресметна, че има само два дни, след като стигне до Цюрих, за да разбере кой и какво ще му трябва от „Орегон“, преди корабът да се отдалечи.

За мисията в Северна Корея им бяха необходими три седмици да подготвят всичко и дори тогава трябваше да действат бързо. А онази щуротия беше фасулска работа в сравнение с това, което беше наумил сега.

Еди Зенг вярваше в старата поговорка, че хората сами определят късмета си. Това обаче не означаваше, че отхвърля слепия шанс някой да спечели от лотарията или да пострада в нелепа злополука. Имаше предвид, че правилното планиране, отношение и проникателност са повече от достатъчно за преодоляване на проблемите. Не беше задължително човек да е късметлия, за да успее, а само да работи усилено.

След като два часа лежа в един напоителен канал, Еди продължаваше да мисли по същия начин. Нямахше време да планира добре мисията си, затова не лошият късмет, а липсата на подготовка му донесе настоящото затруднение. Сега обаче изтичаше петият час и треперенето му предизвикваше вълнички по повърхността, така че той прокле боговете за лошия си късмет.

Пристигането му в Китай беше минало без засечка. Митничарите бегло погледнаха документите и набързо претърсиха чантите му. Това не го изненада, защото пътуваше като дипломат, завръщащ се в родината след една година работа в австралийското посолство, и му се полагаше специално благоволение. Документите, които смяташе да използва по време на пътуването в Китай, бяха на безработен чиновник.

Прекара първия си ден в Шанхай, като се разхождаше по улиците. Не беше идвал в Китай толкова отдавна, че се налагаше отново да се аклиматизира. Трябваше да промени позата и походката си, която беше прекалено нахакана, и да свикне с езика.

Беше научил мандарински и английски едновременно от родителите си, докато живееше в Китайския квартал в Ню Йорк, затова нямаше акцент, а само леко различна интонация, която обаче би прозвучала чуждестранно на един китаец. Еди се вслушваше в разговорите около себе си и отново учеше акцента, който беше използвал, когато работеше в ЦРУ.

Не можеше да повярва на промените през годините, откакто беше идвал в най-големия град на Китай. Силуетът на града беше един от най-високите в света. Сградите и строителните кранове се издигаха още по-високо; ритъмът на живота беше трескав. Всички минувачи водеха оживени разговори по мобилни телефони. Когато се мръкна, улиците на Шанхай се обляха в повече светлина от района с казината в Лае Вегас.

Еди постепенно се сля с местните хора. Отписа се от хотела и остави двете си чанти зад един контейнер за смет, който току-що беше изпразнен и едва ли щеше да бъде преместен през следващите няколко дни, въпреки че в багажа му нямаше нищо уличаващо. Вече беше изхвърлил дипломатическите документи. Купи си дрехи конфекция от сравнително евтин универсален магазин. Касиерът не си помисли нищо за клиента в скъп западняшки костюм, който си купува дрехи, не отговарящи на неговия стандарт. Зенг се преоблече, захвърли костюма си, напусна с автобус процъфтяващия център и намери район с фабрики и безлични жилищни блокове, като преди това окапа ризата си с храна и изтърка обувките си с тухла от един строеж.

Неколцина по-бедни работници в размъкнати дрехи го огледаха, но иначе никой не му обърна особено внимание. Еди не беше един от тях, но и не изглеждаше много над тяхното ниво. Продавачът в магазина, откъдето си купи два широки панталона, две ризи и тънко сиво яке, предположи, че е неуспял чиновник, принуден да работи физически труд. От друг магазин Еди си взе раница и тоалетни принадлежности от трети, без да привлече интерес.

Когато отиде на автогарата да вземе автобус за провинция Фуджиян, трети ден не се беше къпал и вече се беше превърнал в анонимен работник, който се връща на село, след като не е могъл да постигне успех в града. Бавното преобразяване му помогна не само да се увери, че никой няма да го запомни, но и да се вживее в ролята си. Седеше на студената пейка на спирката, очите му имаха обезверения израз на провал, раменете му бяха прегърбени от бремето на поражението. Старицата, която поведе разговор с него, му каза, че е най-добре да се върне при семейството си. Големите градове не били за всички и била виждала много млади хора, насочили се към наркотиците като начин за бягство. За щастие пердетата на очите ѝ не ѝ позволиха да види, че Еди не е толкова млад, колкото предполага.

Пътуването мина без произшествия. Автобусът беше претъпкан и бълваше огромни облаци, пълни с оловни изпарения; вонеше на потни човешки тела. Неприятностите му започнаха, когато стигна до Лантан, града, откъдето Ксанг и роднините му бяха започнали пътуване, завършило с убийството им в товарен контейнер. Тъй като нямаше време да се подготви, Еди не знаеше, че е дошъл по време на местни избори. Военните бяха направили контролно-пропускателен пункт на площада и всеки беше длъжен да мине оттам на път за урните.

Еди беше виждал как се произвеждат такива избори и знаеше, че жителите могат да избират само по един кандидат за всеки пост. Бюлетината често беше предварително маркирана и гласоподавателят трябваше само да я пусне в урната под бдителните погледи на въоръжени войници. Това беше китайският вариант на демократична отстъпка към народа. От главния град на провинцията Ксиамен бяха дошли високопоставени длъжностни лица, за да наблюдават изборите, а военните дори бяха докарали танк, огромен „Тип 98“, ако Еди не грешеше, защото си позволи да му хвърли само един бегъл поглед. Предположи, че това е ход на отдела за връзки с обществеността на Народноосвободителната армия и тънък намек в чии ръце е върховната власт в Китай.

В Лантан живееха само десетина хиляди души и Зенг знаеше, че ще привлече внимание. Не говореше добре местния диалект и нямаше приемлива причина да бъде в този отдалечен град. Та затова вече пет часа се криеше под моста на напоителния канал в края на града. Не смяташе да напуска скривалището си, докато длъжностните лица и военните не се преместят към следващата си мишена за сплашване.

Късметът обаче отново му изневери.

Беше се вгълбил в собствения си свят на студ и болка и чу гласовете едва когато се разнесоха точно над главата му.

— Още малко — увещаваеше мъжки глас. — Много хубаво местенце е, видях го, когато влизахме в града.

— Не. Искам да се върна. — Женският глас беше на девойка и звучеше уплашено.

— Не бой се де. — Мъжът имаше акцент някъде от Пекин или околностите, а момичето говореше местния диалект.

— Моля те. Родителите ми ще се чудят къде съм. Имам работа.

Вървяха по моста над канала, само на няколко стъпки над главата на Еди. От тежките дъски се сипеше прах. Стъпките им станаха неравномерни. Еди си представи какво правят — девойката се дърпа, опитва се да спре, а мъжът я влачи за ръката.

Еди леко се надигна и безшумно и предпазливо се запромъква през широкия два и половина метра канал, слушаше как мъжът тегли момичето по моста.

— Ще ти хареса, ще видиш.

Край черния път зад градчето имаше гъста горичка. Зенг разбра, че това уединено място скоро ще се превърне в сцена на изнасилване. Докато мъжът и жертвата му вървяха по пътя, той излезе от рова. Излагаше се на показ, ако край селището имаше някой наблюдател с остро зрение. Трябваше да продължи да се крие: онова, което щеше да се случи, не беше негова работа. Но не можеше да остави нещата така.

Мъжът беше войник. На рамото му беше праметнат автомат АК–47 и униформата му беше чиста в сравнение с мръсните провинциални дрехи на девойката. Беше я хванал за ръката и почти я влачеше, а тя запъваше босите си крака в земята. Слънцето вече залязваше зад планинската верига и горичката беше в сянка. Девойката беше с пола и обикновена блуза. Дългите ѝ коси бяха прибрани на дебела плитка, която се люшкеше между тесните ѝ рамене.

Еди изчака, докато двамата се скриха в горичката, и погледна към градчето. Лампите в някои сгради вече бяха запалени, но повечето къщи оставаха тъмни. Собствениците пестяха. Едва ли някой гледаше към него. Войниците на площада сигурно вече се готвеха да качат танка на специалния камион с двадесет колела.

Еди пресече пътя. От дрехите му капеше вода. Беше бос, защото знаеше, че евтиният плат и конците, с които бяха съшити обувките, ще се разпаднат от дългото киснене във водата. Влезе в горичката и остави слухът му да го води сред дърветата, стъпваше безшумно. Девойката протестираше. Гласът ѝ се извиси пронизително, после изведнъж заглъхна. Войникът сигурно ѝ беше запушил устата.

Зенг спря под един висок бор. Проблясък на нещо бяло привлече вниманието му. Блузата на девойката беше захвърлена на тревата. Еди рискува и надникна иззад дебелия ствол. Мъжът беше оставил автомата си и бе натиснал голата до кръста девойка на земята. Беше запушил устата ѝ с едната си ръка, а с другата бъркаше под полата ѝ.

Краката ѝ бяха дълги и тънки и се размахваха във въздуха, тя се опитваше да отблъсне насилника.

Войникът свали ръката си от устата ѝ, но преди девойката да успее да извика, я удари в челюстта. Главата ѝ клюмна на една страна и тялото ѝ се отпусна неподвижно. Еди разполагаше само със секунди, но пък между него и оръжието на мъжа нямаше прикритие.

Въпреки това той бързо, но внимателно тръгна през дърветата.

Човешкото око обаче забелязва светлината и движението по-добре в периферията, отколкото фронтално и Зенг измина само три от десетте крачки до двамата, когато мъжът го усети. Еди хукна. Краката му затъваха в глинестата почва като шпайкове на спринтьор.

Светкавично, тъй като вече беше зареден с адреналин, войникът се извъртя, за да вземе оръжието си. Пръстите му намериха предпазителя с добре отработено движение. Той насочи автомата към нападателя си. Дори ако не улучеше, изстрелът щеше да се чуе в градчето и да привлече вниманието на другарите му. Войникът сигурно знаеше това, защото пръстът му се сви около спусъка още преди той да види Еди в мерника.

Зенг скочи. Едната му ръка посегна да хване дулото на автомата, а другата с изпънати пръсти се заби в трахеята на войника. Но вече беше късно — той натискаше спусъка. Оръжието обаче не произведе изстрел. Инерцията на Еди откъсна войника от девойката с такава сила, че тя се претърколи настрани. Извика, но Зенг не ѝ обърна внимание, защото войникът се беше озовал върху него. Бързо, преди той да се опомни, Зенг го отблъсна от себе си и му нанесе два бързи удара в ларинкса. Не бяха силни, но попадането им на едно и също място щеше да свърши работа. Гръклянът на мъжа беше строшен. Той изхъри и се отпусна неподвижно.

Еди блъсна трупа му настрана. Девойката се беше свила на земята, държеше се за ръката и охкаше. Зенг взе блузата ѝ, метна я на раменете ѝ и нежно я обърна към себе си. Ударът не беше разместил челюстта ѝ, макар че известно време щеше да я боли. Очите ѝ бяха широко отворени от страх и болка. Показалецът на дясната ѝ ръка беше изкривен почти под прав ъгъл и Еди разбра защо автоматът не беше стрелял. Девойката се беше престорила на припаднала, вместо да достави удоволствието на нападателя си да изнасили жертва в съзнание, и в последния момент бе пхнала пръста си зад спусъка на

оръжието, за да спре изстрела. Беше спасила живота на Еди и себе си от престъпление, което повечето жени смятат за по-лошо от смъртта. Пръстът ѝ се беше счупил, когато Зенг бе блъснал автомата.

— Много си смела — каза той.

— Кой си ти? — хлипайки от болка и унижение, попита тя.

— Никой. Не си ме виждала и това тук не се е случвало. Счупила си си пръста, когато си се спънала и си паднала на връщане от нивата. Разбра ли?

Очите ѝ се стрелнаха към тялото на мъртвия войник. Еди прочете мислите ѝ.

— Аз ще се погрижа за него. Не се тревожи. Никой няма да разбере. Сега се върни при семейството си и не говори за този ден.

Тя му обърна гръб, за да си облече блузата. Еди си помисли, че едва ли са останали достатъчно копчета. Девойката стана, погледна го, мъчеше се да преглътне сълзите, напирани в очите ѝ — от гордост, срам и болка. Това беше лицето на Китай.

— Чакай — каза Зенг, преди тя да избяга от горската поляна. — Познаваш ли семейство Ксанг? Някои от тях неотдавна яхнаха змията.

При споменаването за нелегалната емиграция тя направи крачка назад, готова да побегне, но после се отказа, очевидно от желание да върне услугата на човека, който я е спасил.

— Да, те живеят в града. Имат магазин и сервиз за велосипеди. Живеят над него. Имаш ли новини за тях?

От думите ѝ Еди разбра, че тя ги познава добре. Може би беше любимата, за която беше писал Ксанг.

— Да — отвърна той и му се догади от мисълта какво ще ѝ каже. — Стигнали са до Япония и всичките работят. А сега, върви!

Девойката се стресна от заповедта му и изчезна между дърветата. Еди вероятно беше направил нещо много по-лошо от опита на войника да я изнасили. Беше ѝ дал надежда.

Пребърка джобовете на войника за документи, после откъсна личните му знаци. От ремъка на автомата и колана му направи въже и закачи трупа на шест-седем метра над земята в чатала на един дъб.

Избърса с клон следите от случилото се и се върна в скривалището си под моста. Девойката вероятно вече беше в града и майка ѝ я бе завела при местния лекар да ѝ намести пръста. Нейните

проблеми бяха свършили, но неговите неприятности тепърва започваха.

Военните, изглежда, смятаха да пренощуват в Лантан и щяха да разберат за изчезването на мъртвия изнасилвач едва на сутринта. На вечерната проверка приятелите му щяха да го прикрият, защото щяха да решат, че или е отишъл при професионална проститутка, или е забърсал някое тукашно девойче. Кое не беше далеч от истината.

Неприятностите щяха да започнат на сутрешния развод. Когато войникът не се появеше, щяха да претърсят града, после околностите. Еди не можеше да се откаже от мисията си, също както не се беше сдържал и бе помогнал на момичето, така че имаше време само до разсъмване да се свърже със змийските глави. И вече не възнамеряваше да ги разпитва, за да научи подробности за Ксанг и другите. Сега му трябваша, за да го измъкнат от Китай.

Докосна личните знаци на убития.

Знаеше, че има идеално прикритие.

Антон Савич въздъхна облекчено: оставаше му само един полет до крайната му цел. Няколко дни бе пътувал до летище Елизово край Петропавловск-Камчатски, главния град на полуостров Камчатка в Далечния изток на Русия.

До разпадането на Съветския съюз през 1990-а Петропавловск-Камчатски беше затворен за външния свят, а последвалите години бяха донесли малко подобрения. Почти всички сгради бяха от бетон, забъркан с пепел от изригването на близкия вулкан Авачински през 1945-а и градът с население двеста и петдесет хиляди души имаше сивото еднообразие, характерно за тромавата съветска архитектура. Улиците не бяха асфалтирани от десетилетия, а икономиката беше съсипана, защото военните, които някога бяха поддържали града, се бяха оттеглили. Заобиколеният от високи заснежени върхове покрай красивия Авачински залив Петропавловск-Камчатски беше грозно и неприветливо място, където жителите оставаха само защото им липсваше волята да се преместят.

В миналото целият полуостров Камчатка беше контролиран от съветските военни. Скалистият пейзаж беше осеян със сложни радарни станции, инсталирани да дебнат за идващи американски междуконтинентални балистични ракети. Имаше няколко военновъздушни бази за засичане на американски бомбардировачи. Тук се намираше и Тихоокеанският подводен флот. Камчатка беше и набелязаната площадка за приземяване на съветски балистични ракети, пробно изстреляни от запад. Сега подводниците от Тихоокеанския флот ръждясваха във военноморската база „Рибачий“ в южния край на залива. Няколко бяха толкова занемарени, че бяха потънали, все още завързани за въжетата, натоварени с торпеда и със заредени реактори. Радарните станции бяха изоставени, а самолетите стояха в базите си поради липса на части и гориво.

Но не военното присъствие беше привлякло Антон Савич към Камчатка преди повече от две десетилетия, а геологията. Полуостровът

се беше издигнал от морето преди половин милион години, първо като вулканичен архипелаг като Алеутските острови в Аляска. Морето бързо беше заравнило планините, но земята се беше издигнала отново, тласкана от неизчерпаеми запаси от разтопена скала дълбоко в недрата си. Камчатка беше част от Тихоокеанския огнен пръстен, кръг от вулкани и земетръсни зони, бележещ границите на Тихоокеанската тектонична плоча. Двадесет и девет от сто и петдесетте вулканични върха на полуострова бяха активни, особено Каримският, който изригваше непрекъснато от 1996 година, а сега и вулканът Безименни в средата на Камчатка беше започнал да бълва облаци от пепел и пара.

Воден от икономическа необходимост, през осемдесетте години на миналия век Съветският съюз бе въвел програма за проучване и експлоатация на природни богатства. За да отвърнат на безпрецедентната надпревара във въоръжаването на Рейгън, руснаците се опитваха да намерят суровини за нуждите на собствения си военнопromишлен комплекс. Това бяха последните оръдейни залпове на Студената война, изстреляни не с куршуми и бомби, а с фабрики и природни богатства. Накрая Съветският съюз загуби надпреварата, но междуременно бяха открити огромни залежи от минерали, въглища, желязна руда и уран.

Антон Савич беше млад изследовател в Агенцията за национални природни ресурси, организацията, на която беше възложена задачата да открие богатството, заровено в границите на Съветския съюз. Беше пристигнал да прави проучвания на полуостров Камчатка през 1986 година заедно с двама други изследователи под ръководството на професора по геология от Московския университет академик Юрий Страхов.

Екипът претърсва четири месеца полуострова с хеликоптери и всъдеходи, осигурени от Червената армия. Поради активната геологическа обстановка началниците в Москва смятаха, че в Камчатка може да има диаманти, и въпреки че не намериха кимберлит, откриха нещо не по-малко ценно.

Савич си припомни дните, когато живееха на палатка в подножието на златоносната скала и по цял ден къртеха проби, а нощем обсъждаха възможностите. Разсъждаваха така, сякаш находките бяха тяхна собственост. По всяка вероятност щяха да получат само похвали и може би разрешения за по-големи апартаменти.

Савич не беше сигурен кой го предложи пръв, може би беше самият той, въпреки че това всъщност нямаше значение. Идеята се зароди някак, отначало определено спомената като шега, но скоро започнаха да я обсъждат сериозно. Савич си спомняше, че в онази нощ дъждът най-после беше спрял, а това беше необичайно. Подаваха си бутилка водка и това не беше необичайно. В Москва не можеше да се намери сваятна тоалетна хартия, но държавата осигуряваше богати запаси от алкохол дори да си на петстотин километра от най-близкия град.

„Защо да съобщаваме за находката? — попита някой. — Защо изобщо да казваме на някого?“ Само четиримата знаеха истината и никой нямаше да изследва района отново, след като предадяха докладите си. Можеше да се върнат в Москва и да продължат живота си няколко години, а после да се върнат и да разработят златната жила. Всички щяха да забогатеят.

Слезе от самолета „Илюшин“ на летище Елизово и се усмихна, като си спомни колко наивни бяха. Академик Страхов им позволи да мечтаят един-два часа и сетне ги върна към действителността. Не им каза, че постъпват неправилно, защото дори уважаваният професор не можеше да превъзмogne алчността си. Но също така знаеше, че онова, което обсъждат, е безсмислена фантазия. Само с няколко думи им обясни, че никога няма да им разрешат да се върнат в Аляска и че дори това да стане, ще е невъзможно четиримата да изкопаят достатъчно руда, та това да окаже някакво влияние върху живота им. Обясни им как действат световните пазари и че никога няма да могат да продадат рудата, която добият от земята. С което бързо охладя ентузиазма им и прекърши надеждите им. Водката стана безвкусна, дори загорча в устата им.

Савич помнеше, че в същия миг дъждът заваля пак. Академикът угаси съскация фенер и няколко минути слушаха как капките се сипят върху брезентовата палатка. После се вмъкнаха в спалните чували. Савич беше сигурен, че останалите продължават да мислят за шансовете, докато задрямват. Изминаха много минути, докато дишането им стана равномерно и те заспаха дълбоко. Всички, освен него. Той интуитивно беше осъзнал, че планът им ще се осъществи с един допълнителен елемент — времето.

Те разсъждаваха в границите на години. Савич знаеше, че ще минат десетилетия, преди отново да дойдат тук. Никой не можеше да се върне, докато комунистическото правителство не се сгромолясаше и капитализмът не пуснеше корени в родината им. Може би не предполагаха, че това някога ще се случи, но Савич вече знаеше, че е неизбежно. Пропагандата не можеше да намали опашките за хляб, нито да произведе резервни части за автомобили, и накрая лидерите щяха да престанат с опитите си. Той предвиждаше тиха имплозия, а не революция, но в края на краищата Съветският съюз щеше да рухне под тежестта на собствената си неефективност. Ако Савич успееше да се подготви за този ден, всичко щеше да си дойде на мястото.

Имаше и още един елемент, който другите не бяха взели под внимание — той нямаше намерение да дели богатството с никого от тях.

Хеликоптерът щеше да пристигне да ги вземе чак след четири дни — повече от достатъчно време да задейства плана си. Бяха им определили за проучване огромен район и ги бяха оставили сами от повече от месец. Когато долетеше от Петропавловск-Камчатски, хеликоптерът щеше да кръжи над района и да чака, докато екипът не изстреля сигнални ракети, за да покаже точното си местоположение.

Савич искаше да се отдалечат колкото е възможно повече от залежите, но Страхов настоя да останат на място, докато хеликоптерът не пристигне, готови да се насладят на славата на откритието си. Савич нямаше оръжие, с което да принуди колегите си, така че трябваше да действа сега.

Изчака буден още два часа. Чакаше не от чувство за вина или угризения, просто искаше колегите му да заспят дълбоко. Стана в четири, най-тъмния час на нощта, запали тънко като молив фенерче и отвори медицинската чанта. Запасите бяха основни — бинтове, дезинфекционни разтвори, антибиотици и пет-шест спринцовки с морфин.

Комарите бяха толкова много, че изследователите вече не си правеха труда да ги пропъждат, нито да реагират на неприятните им ужилвания. Телата им бяха покрити със зачервени подутини от многобройните ухапвания по ръцете, глезените и лицата.

Савич изпръска морфина от едната спринцовка на земята и дръпна буталото, за да я напълни с въздух. Михаил беше най-едрият в

екипа, як набит украинец, бивш шампион по борба от Киев. Савич не мислеше за нищо, когато заби тънката игла в гърлото му, където слабо пулсираше каротидната артерия. Бавно натисна буталото и вкара смъртоносен мехур въздух в кръвоносната система на бореца. Михаил беше свикнал с комарите и не почувства лекото убождане. Савич изчака няколко секунди, докато въздухът предизвика в мозъка му емболия и Михаил получи удар. Повтори процедурата още два пъти. Единствено Юрий Страхов се бори до края. Очите му се отвориха, когато му заби иглата. Савич запусти устата му с ръка, прикова го на земята с тежестта на тялото си и вкара въздуха в артерията му с жестоко пробождане. Страхов се мята за миг, после се отпусна неподвижно.

На четири-пет километра от брега имаше висок стръмен склон, всъщност сипей. Преминаването по него беше коварно и ако не внимаваше, човек можеше да се подхлъзне и да се свлече чак долу. Което пък щеше да причини достатъчно наранявания на трупове и да убеди и най-обръгналия съдебен лекар, че няма смисъл да прави аутопсия.

В онази нощ Савич прегледа тетрадките и дневниците на колегите си и откъсна всяка страница, където се споменаваше за находката или за други наблюдения на терена и геологията. Унищожи всичко, което можеше да бъде поставено под съмнение по време на разследването, и се погрижи в никой от дневниците да не пише нищо интересно за изследвания район. Преправи и своя дневник, за да изглежда така, сякаш са обходили по-голяма територия, и никой да не съзре причина отново да дойде тук.

На зазоряване започна да пренася на ръба на склона спалните чували с трупове. Украинецът Михаил беше твърде тежък да го носи, така че направи нещо като шейна от клони и ремъци и го извлече горе. Капна от умора и плувна в пот, и се прокле, че не изчака следващия ден, за да пренесе последния мъртвец. Вместо да се върне в лагера в мрака, прекара нощта, сгушен до жертвите си.

На другия ден сгъна палатката и замъкна и нея, и екипировката им на хълма. Натъпка всичко в раниците и после ги нагласи на трупове. Реши да изчака до разсъмване на другия ден и тогава да бутне мъртъвците по склона. Не изпитваше особено силно желание да гледа как се блъскат в острите скали, но трябваше да види къде ще

паднат. Професор Страхов носеше сигналните ракети, а те щяха да му трябват да се свърже с хеликоптера, който пристигаше следобед на другия ден.

Закуси с кафе и две консерви — месо и кримски портокали — и после блъсна по склона Михаил. Трупът бързо набра скорост и започна да се премята. Другите двама бяха още по-осакатени и обезобразени от падането, ако това изобщо беше възможно.

Савич слиза по склона повече от час, охлузи си ръцете, щипеше го от солената пот. Когато стигна долу, извади екипировката и храната от раниците и изпразни няколко консерви, за да изглежда така, сякаш от дни е бил в подножието на склона.

Щом изчисли, че хеликоптерът е на един час път, инжектира двете останали спринцовки с морфин в ръката си. Почувства, че го обзема вцепенение, и пое дълбоко дъх. Трябваше да направи нещата колкото е възможно по-автентични, затова нямаше да изглежда логично, че тримата му другари са загинали по време на падането, а той само си е охлузил ръцете.

Савич опря гръб на скалата и взе един голям камък. Сложи лявата си ръка на съседния и преди да си позволи да се разколебае, се удари с всичка сила. Костите му изпращяха и той изрева от болка. Зареден с адреналин и морфин, Савич взе друг камък, по-малък, и се удари по главата. Потече му кръв. От отпуснатите му устни се процеди слюнка. Той се бореше с вълните на агония и се молеше опиятът да притъпи болката.

Почти беше изпаднал в безсъзнание, когато чу хеликоптера, и направи няколко опита да изстреля сигналната ракета. Кълбото от бял фосфор се извиси в стълб от пушек и пилотът веднага го забеляза.

Следващото, което си спомняше Савич, беше болницата в Петропавловск.

Разследването беше повърхностно. Ужасната сцена, описана от екипажа на хеликоптера, отговаряше на разказа на Савич как склонът се срутил, докато се изкачвали, и всички паднали. Следователят беше изумен, че Савич има само леко мозъчно сътресение, незначителни рани и охлузвания и счупена ръка.

— Сигурно просто ми е провървяло — каза му Савич, когато той затвори тетрадката си с бележки по случая и приключи разследването.

Докато вървеше към сградата на летището, Савич потърка лявата си ръка. Беше започнала да го наболява във влажни дни. Може би това не беше толкова обезпокоително, колкото „издайническото сърце“ на Едгар Алан По, но все пак му напомняше за злодеянията му.

Служителят на гишето го позна и му направи знак да мине пред опашката. Неколцина местни жители измърмориха недоволно, но никой не се осмели да възрази.

— Пак при нас, а, господин Савич? — попита дружелюбно настроеният дежурен и прибра в джоба си двадесетдоларовата банкнота, която Савич беше сложил в паспорта си.

— Можеше да свърша и някоя работа в кабинета си в Москва, ако проклетите ви вулкани бяха престанали да изригват.

— Това са гомули — отвърна служителят с престорено заговорнически вид. — Местните духове, които нощем ходят на лов за китове и се връщат в планината, за да изпекат месото на гигантски огньове.

— Ще обвиня гомулите, когато намеря китови кости в кратера на някой вулкан, приятелю. Лично аз подозирам тектонична активност.

След възстановяването си в болницата Савич се беше върнал в Москва. Не каза на никого за находката и продължи да работи в Агенцията за национални природни ресурси. Преживя незабележимо последните дни на Съветския съюз и успя да се задържи на поста си по време на разпадането му. В последвалата бъркотия трескаво търсеше контакти с чужденци и създаде няколко — смяташе, че евентуално ще му дадат възможност да види плана си осъществен.

Шансът се появи чрез един швейцарски металург, с когото се запозна на някакъв симпозиум. Швейцарецът го заведе при банкера Бернард Фолкман и сключиха сделка. Подкрепян от Фолкман и с помощта на компаниите, контролирани от противния Шиер Сингх, Антон Савич се връща в Камчатка безброй пъти предишната година, за да подготви почвата под прикритието на вулканолог. Тъй като вулканите в Камчатка изригваха непрекъснато, служителите на летището бяха свикнали с него. Имаше и постоянно запазена стая в хотел „Авача“ близо до улица „Ленинградская“, вероятно на единствения площад „Ленин“, все още останал кръстен на името на вожд.

Сега взе чантите си отиде право на гишето на компанията за хелиски. Спортът беше станал популярен на назъбените скалисти върхове на полуострова и няколко фирми искаха да карат почитателите на екстремните развлечения в планината с хеликоптер. Компанията „Въздушни приключения“ дори организираше скиорски пътувания, за да поддържа законността си, но беше бутафорна фирма, която Савич бе основал чрез Фолкман, за да си осигурява бърз и дискретен транспорт. Частен хеликоптер на Елизово би привлякъл твърде голямо внимание.

Когато го видя, жената зад гишето остави японското модно списание. Усмивката ѝ беше престорена и механична. Той не я познаваше. Но пък определено не приличаше на търсец вълнения турист.

— Добре дошли във „Въздушни приключения“ — поздрави го тя на английски.

— Казвам се Савич. Къде е Пьотър?

В очите ѝ се изписа изненада и после страх, тя пребледня. Скри се зад завесата и след миг иззад нея се появи Пьотър Фьодоров, пилотът на Савич. Беше с маслинозелена пилотска униформа и с наперения вид, който бе придобил в изпълненото с ракети небе над Афганистан.

— Господин Савич, радвам се да ви видя. Предполагам, ще пренощувате в хотела и ще излетите утре сутринта, нали?

— Здравей, Пьотър. Не. Искам да видя най-новия изригващ вулкан, преди да се мръкне — отвърна Савич в случай, че някой слуша.

— Само кажете и ще подам план за полета.

— Смятай, че съм го казал.

След четиридесет минути вече летяха над криволичеща долина. Назъбените планини от двете страни на хеликоптера МИ-8 на „Въздушни приключения“ се извисяваха на две хиляди и петстотин метра над тях. Някои върхове на полуостров Камчатка стигаха и до над четири хиляди. Въздухът беше замъглен от ситните пращинки пепел от изригващия вулкан на север. В стария хеликоптер, произведен преди четиридесет години, беше трудно да се разговаря дори със слушалки, така че през двата часа пътуване до обекта Савич се задоволи само да гледа пейзажа.

Не можа да се унесе и да заспи, защото тракането на перките беше твърде шумно, но не мислеше за нищо и се изненада, когато

Фьодоров го потупа по рамото и посочи напред. Савич не мислеше, че ще пристигнат толкова бързо.

От толкова високо районът изглеждаше непокътнат, с изключение на разрастващото се кафяво петно, появило се в тъмните води на залива Шелихов. По крайбрежието бяха разпръснати кранове, купчините изкопана пръст се простираха надалеч. Причината обектът да изглежда толкова добре беше, че голяма част беше скрита под мушамите, опънати върху метални прътове. Мушамите бяха боядисани така, че да приличат на сняг, и пепелта, довяна от вятъра върху тях, затвърждаваше илюзията. Изтеглените на брега кораби също бяха скрити — първо с пръст и камъни от работната площадка и после с още отпадъци от фабриката, за да се заличи формата им.

Единственият признак на живот бяха тънките струйки пушек, излизаци от комините на корабите — вътре палеха огън, за да осигуряват топлина и храна на работниците.

Савич погледна към морето. Единият траулер се връщаше към обекта. Дирята му бе дебел клин, защото беше натежал от улова.

Докато резервоарите на кораба бяха пълни с гориво и имаше чиста вода от ледниковата река наблизо и храна, доставяна от двата траулера, обектът можеше да се издържа сам месеци, дори години. Савич с право се гордееше с постижението си, но от друга страна, през половината си живот бе усъвършенствал всеки детайл.

„Всички, освен един“ — помисли си. Имаше една пречка, която не можеше да отстрани лесно — стока, която обектът изразходваше с ненаситна бързина и която се заместваше най-трудно.

Фьодоров се беше обадил по радиостанцията и сега управителят чакаше на площадката за хеликоптери да посрещне Савич. Трепереше в щипещия студен вятър. Беше май, но Полярният кръг все пак се намираше само на четиристотин мили на север.

— Добре дошъл, Антон — каза Ян Паулус, широкоплещест южноафрикански минен инженер.

Ръкуваха се и тръгнаха към чакащия джип.

— Искаш ли да видиш как върви работата? — попита Паулус и включи на скорост.

Савич беше виждал този аспект на проекта само веднъж и не изпитваше желание да повтаря преживяването.

— Не. Да отидем в кабинета ти. Нося бутилка хубаво шотландско уиски.

Руснакът не се интересуваеше много от управителя на обекта, но знаеше, че трябва да му доставя удоволствие. Разбира се, заплатата от пет милиона долара на Паулус допринасяше за отношенията им повече, отколкото по някоя чашка алкохол от време на време.

Трите кораба, които бяха докарали на север и изтеглили на брега под работната площадка, бяха стари океански лайнери, доставени от склада за метални отпадъци на Шиер Сингх. Макар и преминали най-хубавите си години, те бяха функционални и идеално служеха за целите на Савич. Паулус се беше настанил в апартамента на посланика в дългия сто метра луксозен кораб, плавал навремето в Егейско море.

Украсата от позлата и синьо, някога смятана за елегантна, беше избледняла, а килимите бяха изтъркани и изпъстрени с изгаряния от цигари, мебелите бяха овехтели и металните части потъмнели. Савич отиде до тоалетната и когато пусна водата, от чинията се разнесе отвратителна смрад. Образът му в огледалото изглеждаше червеникавокафяв: стъклото беше изгубило лъскавината си.

Когато Савич се върна във всекидневната, Паулус седеше на дивана. Вече беше налял две чаши уиски.

— Имало е инцидент на единия сух док — каза той, щом Савич седна.

Руснакът замръзна.

— На кой?

— „Маус“. Двама от твоите бивши командоси от Спецназ решили да пренебрегнат процедурата и минали по мушамата, над трюма. Тя се скъсала и те паднали и се пребили.

Руснакът отпи от питието си.

— Има ли някаква следа, че са им помогнали?

— Не. Твоите хора проверили сухия док и кораба в трюма веднага щом двамата не се върнали навреме от обхода. Никой не се е качвал на борда и нямало следи от борба. Единственият плавателен съд наблизил бил товарен кораб с ирански флаг и освен ако моллите в Техеран не са надушили нещо за нашата операция, съмнявам се, че са замесени.

Савич изруга под нос. Всички, които беше наел да пазят корабите, бяха бивши служители на специалните части, прочутия

Спецназ. Бяха твърде добре обучени, за да се отклонят от маршрута си, но от друга страна, той разбираше защо са го направили. След като си бяха получили парите, поддържането на изострена бдителност беше почти невъзможно. Той лесно можеше да си представи как съкращават периметъра на обиколката си, като минават напърно по мушамата върху трюма. Лекомислената им грешка може би щеше да послужи за урок на другите.

— Реши, че това е нещастен случай, и го разкара от главата си.

— Как вървят нещата тук?

Южноафриканецът имаше ужасни развалени зъби, поради което усмивката му наподобяваше безрадостна гримаса.

— Отлично. Златната ти жила е с най-високата проба, която съм виждал. По дяволите, целият район е пълен с руда. Производството е с дванадесет процента над очакванията, а все още работим в наносните слоеве в склона.

— Кога ще изпратите първия товар?

— По-скоро, отколкото мислехме. „Соури“ трябва да пристигне след десет дни. Поради товара на кораба има тройно повече пазачи, затова искам да качим пратката, когато отново се отправи на юг.

— Хубаво. Преди два дни говорих с Фолкман. Преработвателният център е готов. Последните матрици и щампи са пристигнали тази седмица.

— И банките ще приемат доставката?

— Веднага щом е възможно.

Паулус отново напълни чашите и вдигна на здравица.

— Да пием за алчността и глупостта. Откриеш ли я в подходящата група хора, тази комбинация може да те направи много богат.

Антон Савич беше напълно съгласен да пие за това.

Еди излезе от дома на семейство Ксанг почти в полунощ. Беше изтощително.

Те бяха загубили сина си веднъж, когато беше яхнал змията, а сега Еди им каза, че са го загубили за втори път в морето. Представи се като моряк от търговски кораб на КОСКО, ръководена от военните китайска товарна мореплавателна линия, и обясни, че корабът му попаднал на контейнер, докато се връщал в Шанхай. Капитанът заповядал да го изтеглят на борда: мислел, че вътре може да има нещо ценно. Спести им зловещите подробности за онова, което всъщност бяха намерили, но спомена, че открил дневника на сина им и се закле да уведоми семейството.

След няколко часа убеждаване успя да разбере къде е щабът на Ян Луо, змийския глава. Испита облекчение, че семейството не го помоли да обясни защо един моряк ще иска да знае това, тъй като нямаше готов отговор.

Излезе от жилището над магазина за велосипеди, въоръжен с указания за местоположението на бар в район със складове, и тръгна да търси змийския глава, който беше изпратил Ксанг и роднините му на пътуване към смъртта. Улиците бяха тихи. Беше късно и тъй като военните си бяха направили лагер на градския площад, местните жители благоразумно бяха решили да си останат вкъщи.

Барът се намираше на улица „Дълъг поход“ — пълна с дупки ивица рушащ се асфалт, успоредна на един от притоците на река Мин. Имаше само няколко лампи и въздухът беше натезал от миризмата на разложение и ръжда. Повечето сгради покрай реката бяха от гофрирана ламарина и всяка сякаш се беше облегнала на съседната. Еди си помисли, че ако махнат една, поне няколко ще паднат като плочки на домино. Бодливи плевели растяха от почернялата от моторни масла почва в неасфалтираните площи.

От другата страна на улицата бяха струпани триетажни жилищни сгради. От тесните улички между тях се носеше воня на изпражнения,

а от многобройните купчини боклук се чуваха звуците на котки и плъхове, които се бореха за храна. От време на време някъде в тъмните апартаменти проплакваше дете.

В края на улицата блестяха ярки светлини и звучеше музика. Явно това беше барът. Еди забави крачка. Възнамеряваше да тръгне по трагично завършилия път на Ксанг. След като преминеше под контрола на змийския глава, нямаше да има голям избор, освен да върви с човешкия поток, стремящ се да избяга от Китай. Докато светлините ставаха все по-силни и музиката по-шумна, Еди почувства, че се задъхва и под мишниците му избива пот.

Знаеше от какво се опасява. Беше се изправял пред страховете си, докато работеше в ЦРУ и после в Корпорацията, и му беше ясно, че всеки път, когато полага усилия да ги преодолее, това оказва пагубно въздействие върху психиката му, отнема нещо от него и отслабва силите му. Подобно на натрупващия се ефект на мозъчните сътресения, винаги имаше риск, че следващото ще е фатално.

Стисна юмруци и измина последните метри до заведението насила. Нямаше охрана и той отвори вратата и влезе. Музиката гърмеше от високоговорители, монтирани зад бара. Мъглата от цигарен дим беше гъста като газова атака и също толкова дразнеща за очите. Дъските на пода лепнеха от разлята бира и тук-там бяха мухлясали. Посетителите бяха предимно млади хулигани в черни кожени дрехи и прекалено силно гримирани момичета с миниполи и къси тесни блузки, разкриващи пъповете им. Въпреки заразителния ритъм на музиката атмосферата в нощния клуб беше заредена с нещо неприятно.

Еди видя проблема веднага щом огледа мъжете на бара. Трина бяха в униформи. Войници. Бяха дошли в местния оазис на Западния упадък и никой нямаше желание да направи нещо по въпроса. Дори да беше тук, Ян Луо не би навлякъл неприятности на контрабандната си операция, като се спречка с трима пияни войници, дошли в града за една нощ. А щом змийският глава нямаше да изгони войниците, никой друг нямаше да го направи. Войниците щяха да останат тук, докато не им омръзнеше.

Никой не обърна внимание на Еди и той седна в отсрещния край на помещението. Поръча си бира, като се погрижи барманът да

забележи пачката банкноти, които носи. Беше разбрал какво е положението и докато преполови бирата, измисли план.

Ако войниците не си тръгнаха, преди барът да затвори, щеше да загази. След като на другия ден се разбереше, че войникът, когото беше убил, е изчезнал, и военните започнаха да претърсват града, Ян Луо щеше да се изпари. Щеше да преустанови нелегалната си дейност, докато не намереха трупа и не арестуваха някого. Можеше да минат седмици, преди да се почувства в безопасност и да поднови трафика на хора. А Еди трябваше да влезе в нелегалния канал още тази нощ, ако се надяваше да разбере дали има връзка между змийските глави и пиратите, плячкосващи корабите в Японско море. Решението беше лесно. Трябваше да изкара тримата въоръжени войници от бара преди часа за затваряне, който, ако се съдеше по намусената физиономия на бармана, нямаше да настъпи скоро.

Единият войник беше много пиян. Беше ефрейтор, няколко години по-възрастен от редниците от двете му страни, и забавляваше другарите си с небивалици, докато пиеше бира след бира. Другите двама очевидно бяха селянчета и изглеждаха изумени от всичко, което им се е случило, откакто са захвърлили мотиките. Ефрейторът говореше като жител на голям град. Може би беше приятел на изнасилвача и заедно бяха постъпили в армията. Занимаваше другарите си с истории за сексуалните си подвизи, обясняваше, че до утре събеседниците му също ще има какво да разкажат, и през цялото време хвърляше похотливи погледи на момичетата наоколо.

Еди чакаше някой от местните мъже да реагира. Един младеж с черни джинси и мотористко яке от изкуствена кожа погледна към масата в най-тъмния ъгъл на бара. За разлика от Еди, войниците не видяха това. На масата седяха трима мъже и две момичета, които приличаха на близначки. Двама от мъжете бяха мускулести, очевидно телохранители, а третият сигурно беше змийският глава Ян Луо. Беше с черна тениска и черен костюм и носеше тъмни очила. Мъжът едва забележимо поклати глава. Явно не искаше да има неприятности с войниците.

Трафикантът усети, че Еди го гледа. Зенг не направи нищо, за да прикрие намеренията си. Беше изпил бирата си и стана, после хвана бутилката за гърлото.

Ян Луо плъзна очилата „Рей-Бан“ надолу по малкия си нос, за да види какво ще стане. Изражението му остана безучастно. Телохранителите, изглежда, не забелязаха нищо.

Еди се приближи зад гърба на войниците и потупа ефрейтора по якото рамо. Едрият мъж не реагира, но единият редник предпазливо погледна Еди. Шумът от разговорите се превърна в приглушено, изпълнено с очакване мълчание. Само стереоуредбата продължаваше да свири. Еди отново потупа ефрейтора, този път по-силно.

Мъжът се завъртя на високото столче и скочи. Беше по-як, отколкото предполагаше Еди. Малките му свински очи се присвиха, когато се втренчи в нищожеството, дръзнало да прекъсне пиенето му.

— Дължиш извинение на младите жени и мисля, че е най-добре ти и приятелите ти да напуснете бара — кротко каза Еди.

Ефрейторът се разсмя гръмогласно.

— Сериозно?! Аз пък мисля, че ще е най-добре, ако се разкараш. — Сложи тежката си ръка на гърдите на Еди и го блъсна с всичка сила.

Вместо да падне, Зенг се отмести така, че от силата на тласъка ефрейторът залитна напред. Двете селянчета останаха на местата си, въпреки че наблюдаваха, готови да се намесят. Ефрейторът нанесе мълниеносен удар в главата на Еди и той едва успя да се наведе. Левият юмрук на военния се заби в ребрата му. Еди или напълно беше подценил нивото на пианството на ефрейтора, или той беше роден кръчмарски побойник.

Ефрейторът грабна бутилката си, строши я в тезгяха и размаха към главата на Еди назъбеното, остро като нож стъклено гърло. Зенг можеше също да счупи шишето си, за да изравни силите, но убийството на военния не беше вариант за избор. Той искаше да изгони войниците от града, а не да предизвика политическа акция.

— Мисля, че ще е добре да ти пусна малко кръв — изръмжа ефрейторът и замахна с бутилката към гърлото му.

Ако беше попаднало в целта, стъклото направо щеше да разкъса хрущяла и артериите и да откъсне главата на Еди. Той отскочи и назъбеното гърло мина на два-три сантиметра от гръкляна му. Зенг заби бутилката си в ребрата на ефрейтора и той отстъпи и изрева от болка.

Двамата млади редници скочиха.

Еди ги прикова със суров поглед и изръмжа:

— Не се месете!

После отново съсредоточи вниманието си върху ефрейтора и зае бойна поза. Движенията му бяха толкова плавни, сякаш тялото му беше направено от гъста течност. Пусна шишето.

Ефрейторът също приклезна, втренчи се в Еди и размаха ръце пред лицето си.

Което беше голяма грешка.

Без да движи горната част на тялото си, Еди му нанесе три бързи последователни ритника — в ребрата, в коляното и в слабините. Ефрейторът наблюдаваше торса му и не можа да ги предугади.

Военният залитна, а Еди пристъпи към него и му нанесе серия светкавични удари в гърлото, ребрата, слънчевия сплит, главата и носа. Когато се дръпна, бяха изминали само пет секунди, но ефрейторът вече беше целият в кръв.

Единият редник направи рязко движение, сякаш се готвеше да защити началника си. Еди светкавично го хвана за гърлото и каза съвсем спокойно, изобщо не се беше задъхал:

— Не си заслужава.

И леко го бутна да си седне на мястото.

Ефрейторът все още се държеше на крака. В очите му блестеше омраза. Еди се извъртя и жестоко го ритна два пъти в главата. Първият ритник го накара да се превие и да подбели очи, а вторият го повали на пода в безсъзнание. Щеше да се свести чак след няколко часа и щеше да мине поне ден, докато умът му се проясни достатъчно, за да може да мисли за отмъщение.

Еди погледна редниците.

— Направете си услуга и си намерете нов приятел. Този има голяма уста и ще ви навлече неприятности, от които няма измъкване. Ясно ли е?

Единият кимна безмълвно.

— Отнесете го в лагера си, кажете на сержанта, че е паднал по стълбите, и повече не идвайте тук.

Благодарни, че са пощадени, двамата редници вдигнаха ефрейтора от пода, преметнаха отпуснатите му ръце на раменете си и го извлякоха от бара, без да поглеждат назад. Еди се обърна към бармана и му направи знак, че иска още една бира. Изведнъж всички започнаха да говорят едновременно, обсъждаха случилото се.

Еди едва успя да отпие първата глътка, когато до него се приближи единият телохранител на Ян Луо.

— Господин Ян иска да говори с теб.

Зенг го погледна, отпи още една глътка и стана. Вече нямаше връщане назад. Змийският глава щеше да има пълен контрол върху живота му. Луо можеше да го предаде, за да вземе парите от наградата, ако Еди се опиташе да избяга. Можеше да го убие на място само за развлечение или да го препрати по-нататък по веригата, която завършваше в товарен контейнер в открито море. Зенг изправи рамене и последва телохранителя.

Ян заповяда на момичетата да се махнат. Едното нарочно отърка задник в слабините на Еди, докато двете отиваха към бара. Зенг не й обърна внимание и седна срещу змийския глава. Луо свали слънчевите си очила. Нямаше и тридесет години, но излъчваше умората и презрението към света, характерни за човек, който познава тъмната страна на живота.

— Предполагам, че има причина за демонстрацията ти — каза той.

— Не можех да разговарям с теб, докато те бяха в бара.

— За какво?

Вместо да отговори, Еди извади откраднатите отличителни знаци и ги хвърли на очуканата маса.

Ян Луо не ги взе, дори не ги докосна. Погледът му стана замислен.

— С войниците ли си в града? За изборите?

— Не. Бях изпратен във Фузоу.

— И дойде тук?

— Пред известно време си помогнал на братовчедата на един мой приятел.

— Помагам на много хора. С какво съм му помогнал?

— Завел си го в Златната планина. — Това беше името, с което нелегалните емигранти наричаха Съединените щати. — И аз искам да отида там.

— Невъзможно.

— Защо?

— На мен ми плащат за услугите.

Еди извади дебела пачка банкноти.

— Знам каква е системата. Ще ти дам част от парите сега, а останалите ще изработя, когато отида в Америка. Само че нямаш гаранция, че ще ти ги дам, след като нямам тук семейство, което да заплашваш. — Отдели няколко юана от пачката, за да покаже американските долари отдолу. — Пет хиляди сега. Още две, когато напусна Китай, и забравяш, че си ме виждал.

Ян Луо се подсмихна и присви очи.

— И какво ми пречи да ти взема парите сега и да забравя, че сме се срещали?

Еди изви пета, завъртя масата на четиридесет и пет градуса и заби ръба ѝ в гърдите на единия телохранител достатъчно силно, за да му изкара въздуха. След това скочи, удари с лакът масата и я разцепи на две. Докато тя падаше, ритна мястото, където кракът беше съединен с плота, и го изкърти, грабна го и го заби в гърлото на втория бодигард, преди той дори да си помисли да посегне към пистолета, затъкнат на кръста му.

Луо не помръдна, но не можа да прикрие изненадата си от бързото обезвреждане на двамата му най-добри хора.

— Можех да ви убия и тримата — каза Еди. — Правя ти почтено предложение. Ако не го приемеш, ще си отида.

— Мисля, че ще оправяш добре в Златната планина. — Луо се усмихна лицемерно.

Еди пусна крака на масата на пода и седна. Вторият телохранител разтриваше гърлото си и кипеше от гняв, но не направи опит да отмъсти.

— Какво правим оттук нататък? — попита Зенг.

— Има още двама души, готови да потеглят на път заедно с теб. — Змийският глава си погледна часовника. — Смятах да тръгнем утре през нощта, но може да стане напечено, ако ефрейторът реши да създава неприятности. Имам камион. След един час ще те взема в края на улицата. Утре ще се срещнем със свръзката ми във Фузоу. Ще ти направят документи и ще те поемат оттам. — Луо млъкна. Погледът му стана суров. — Ще ти дам обаче един съвет. Не се будалкай с тези хора. Ако изпълниш същия номер като тази вечер, ще трябва да се опиташ да си натъпчеш червата обратно в корема.

Еди кимна. Знаеше, че сплашването на Луо ще му се размине, защото Ян стоеше ниско в йерархията на нелегалния трафик на хора.

Той беше вербовчик, пешка със слабо влияние, въпреки че бе голяма риба в малкото езеро на Лантан. Хората, които търсеше Зенг, бяха много по-високопоставени. Отсега нататък той щеше да се преструва на примерен емигрант, отстъпчив, благодарен и уплашен.

Едва ли щеше да му е трудно да имитира страх.

Когато гумите на турбореактивния пътнически самолет изсвириха на тармака на летището в Цюрих, Хуан Кабрило вече беше оформил плана си. Признаваше, че е един от най-безумните, които му бяха хрумвали, но като се имаха предвид параметрите на мисията и краткият срок, инстинктите му подсказваха, че не му остава нищо друго, освен да действа безумно.

През по-голямата част на полета от Токио Хуан поддържаше връзка с „Орегон“ чрез защитен срещу проникване преносим компютър. Макс Ханли му беше събрал екипа, който искаше в Швейцария, и бе изпратил необходимата екипировка от кораба. „Орегон“ плаваше към Тайпе, където беше най-близкото международно летище. Отказването от следенето на „Маус“ беше пресметнат риск, но Кабрило беше сигурен, че екипажът отново ще намери плаващия сух док, който се движеше само с четири възела. Дватама с Макс изчислиха, че отклоняването ще им отнеме по-малко от един ден, ако нямат неприятности в Тайван. Хуан помоли началника на пристанището в Тайпе да му върне стара услуга, за да е сигурен, че всичко ще мине гладко.

В Швейцария трябваше да импровизират, ако част от екипировката не минеше през митническата проверка на международното летище, но Кабрило не смяташе, че ще възникне проблем. Той имаше много връзки в Цюрих от дните си в ЦРУ. Нужни им бяха само оръжия. Можеха и сами да направят експлозиви с подръчни материали, а всичко друго, от което се нуждаеха, се даваше под наем или се продаваше.

Екипът щеше да пристигне двадесет и четири часа след него. Първата работа на Хуан беше да намери тайна квартира и да разузнае маршрута между затвора „Регенсдорф“ и съда в центъра на града.

Двадесет минути след като мина през митницата той вече седеше зад волана на взет под наем спортен мерцедес ML-300. Съмняваше се дали всичките потенциални възможности на автомобила ще му

потрябват, но пък колата беше анонимна в този пълен с мерцедеси град. Е, все пак имаше глобална система за позициониране. Пролетното утро беше хубаво и Кабрило бе смъкнал стъклата и покрива.

За разлика от Токио, Цюрих му харесваше със смесицата си от старо и ново. Една до друга бяха наредени барокови и модерни сгради. Не си съперничеха, а създаваха атмосфера на успокояваща хармония. В Цюрих той беше спал с една свръзка, докато работеше за Фирмата. Тя беше нископоставена служителка в руското посолство и не можа да му даде ценна информация, но въпреки това го накара да се почувства като Джеймс Бонд. Споменът за тази случка предизвика усмивката му, докато караше по околоръстното шосе и търсеше изход, който да го отведе до затвора. Тайната квартира трябваше да почака, докато не намереше най-подходящото място за плана си.

Точно преди да стигне до отбивката за „Регенсдорф“, Кабрило обърна и се отправи обратно към града. Нямахме смисъл да показва колата на пазачите на портала, тъй като знаеше, че ще трябва да мине по маршрута няколко пъти, преди да реши къде екипът му ще направи удара. Така че реши да отиде до съда, където Рудолф Исфординг играеше ролята на главен свидетел в процеса на века.

Улиците около съда бяха тесни и задръстени, още повече че наблизо се строеше нова сграда и десетки камиони блокираха пресечките. Строежът все още представляваше стоманена рамка с бетонни плочи, вдигнати на седем етажа, над които стърчеше кран. Стрелата му можеше да се простре далеч над оградата от плоскости и телената мрежа, опасваща парцела. Хуан спря на червено и се загледа как кранът вдига някаква арматура, и се стресна, когато шофьорът зад него натисна клаксона. Светофарът беше светнал зелено. Кабрило махна с ръка, за да се извини, и бързо потегли.

Мина пътя между затвора и съда още шест пъти, движеше се по различни маршрути. Ако той отговаряше за охраната, която караше Исфординг в града за съдебните заседания, щеше да избира произволен маршрут всеки път, за да направи нападението на бронирания микробус по-трудно. Проблемът обаче беше, че крайната цел бе една и съща. Колкото повече се приближеше до съдебната палата, толкова по-предсказуем и уязвим ставаше микробусът.

Хуан намери свободно място за паркиране на няколко преки от съда и през следващите два часа обикаля квартала, оглеждаше го внимателно. Купи си кафе в пластмасова чаша и си напомни, че трябва да се свърже с централата на компанията в Сиатъл и да провери дали е възможно да купи специалното им оборудване за „Орегон“.

Движението около съда и строежа в съседство беше натоварено, но главната улица зад двете сгради беше сравнително спокойна. Кабрило трябваше да изпрати хора там за няколко дни, за да опознаят по-добре схемите на трафика, ако решаха да използват това място. Беше необходимо да направи само няколко промени в първоначалния си план.

Малко след обяд Хуан нае апартамент в една четириетажна сграда на шест преки от съда. Обясни на агента на недвижими имоти, че с група американски адвокати ще е в Цюрих за няколко месеца, защото са ангажирани в съдебен процес срещу застрахователна компания. Апартаментът имаше три спални и кабинет. Мебелите бяха малко изтъркани, но кухнята беше наскоро ремонтирана и в банята имаше голяма вана. Най-важното беше, че апартаментът се намираще на последния етаж и ако се наложеше, можеше да се качат на покрива по аварийните стълби от задната уличка. Наложиха се да наеме апартамента за половин година, което означаваше, че трябва да го задържи и след удара, за да се избегнат всякакви съмнения.

Престъпниците често се заселваха в квартал близо до банката, която смятаха да оберат, и след като направеха удара, незабавно напускаха. До няколко дни полицаите откриваха това и се сдобиваха със сериозна следа. Хуан смяташе да сменя оперативни агенти или външни наемници в апартамента няколко месеца, така че никой да не заподозре нещо гнило. Именно такива подробности гарантираха анонимността и успеха на Корпорацията.

След няколко телефонни разговора за осигуряването на оръжия Кабрило нямаше какво друго да прави, освен да ги чака да пристигнат. Хапна в ресторанта наблизко. Не смяташе да изпие цялата гарафа вино, но всяка глътка сякаш правеше чудеса с напрежението в раменете и врата му. Хуан рядко се тревожеше за собствената си безопасност. Мислеше предимно за хората си.

Имаше лидерски стил на командване и никога не искаше от подчинените си да направят онова, което не беше готов да извърши

сам. Точно затова хората му му бяха предани. Знаеше, че може да им вярва във всяка ситуация. Не му беше лесно обаче да ги излага на риск. Вярно, всеки член на Корпорацията взимаше дял от общата печалба и беше милионер, но както бяха обсъждали с Макс на борда на „Орегон“, в случая не ставаше дума за пари, а за всеотдайността да постъпваш правилно. Кабрило и екипът му бяха мотивирани от идеала на каузата на справедливостта и затова се изправяха пред новите опасности, грозящи двадесет и първи век.

На крепостните стени на свободата бяха нужни хора, които да стоят на стража срещу всички, обявили се срещу нея.

Екипът му беше поел задачата да е таен пазач на портите. И всеки път, когато четеше вестник или гледаше новини по сателитната телевизия и научаваше за нови жестокости, Кабрило осъзнаваше, че още дълго ще стоят на поста си.

Доктор Джулия Хъксли пристигна последна. Вместо да я изпрати в тайната квартира, Хуан ѝ каза да отиде на хотел близо до известната в Цюрих Банхофщрасе, улицата с банки и магазини, която придаваше специфичния облик на града като Пето авеню на Ню Йорк или Родео Драйв на Бевърли Хилс. Въпреки че Джулия се беше доказала в няколко тайни операции, главната ѝ функция беше лекар. Кабрило би предпочел да използва Линда Рос, но нито тя, нито някоя от другите шест жени на борда на „Орегон“ нямаха телосложението и ръста, каквито изискваше планът му. Джулия с готовност се съгласи да дойде в Цюрих, но Хуан искаше да се погрижи да я изолира от останалите в екипа.

Едва я позна, когато Хали Казим я доведе във всекидневната на тайната квартира. Нежните ѝ кафяви очи бяха променени. Беше си сложила цветни контактни лещи и очите ѝ зад очилата с големи рамки бяха воднистосини. Обичайната ѝ опашка беше скрита под перука с прошарени коси, увити около главата ѝ като ошмулен храст. Тялото ѝ беше закръглено като на манекенка от петдесетте години на миналия век, но измачканите ѝ от пътуването дрехи скриваха отпуснатите тлъстини на почтена омъжена жена на средна възраст. Бръчките на челото ѝ бяха наистина дълбоки.

Тоест нямаше нищо общо с доктор Джулия Хъксли, но много приличаше на фрау Кара Исфординг, съпругата на съдения за злоупотреби Рудолф Исфординг.

— Леле! — възкликна Кабрило. — Толкова си грозна, че може да изгониш булдог от месарница.

Джулия направи реверанс и се усмихна.

— Винаги си знаел как да направиш комплимент на една жена, Кабрило. Все пак трябва да призная, че Кевин надмина себе си.

Кевин Никсън отговаряше за Работилницата за вълшебства, както я наричаха в Корпорацията, голямо пространство на борда на „Орегон“, където заедно с екипа си изработваше всякакви униформи, дегизировки и всевъзможни мръсни номера.

— Може да останем тук известно време — отбеляза Кабрило, докато критично оглеждаше лекарката. — Ще можеш ли да си слагаш дегизировката сама?

— Кевин ми показва как. — Джулия полюшна едрите си бедра. — Костюмът не е нещо особено, но слагането на грима така, че подплънките на лицето да не се забелязват, е сложно. Все пак мисля, че разбрах как става. Малко е страшно. Кевин знае повече за козметиката и грижите за кожата от продавачките в най-луксозните козметични магазини.

— Беше номиниран за „Оскар“ за най-добър грим няколко години преди да дойде при нас — каза Хуан, но не добави, че след терористичните атентати на 11 септември Никсън беше обърнал гръб на Холивуд. Сестра му бе пътувала от Бостън, за да му отиде на гости, когато самолетът ѝ се бе разбил в Северната кула.

— Освен това ми даде толкова много старомодни дрехи, че мога да отворя магазин втора употреба — каза Джулия.

— Не е необходимо да се тревожиш за маскировката, докато не сме готови. Няма защо да рекламираме, че из Цюрих се разхожда клонинг на Кара Исфординг.

— И да лиша мъжете от удоволствието да се възхищават на красотата ми?

— С този вид ще завъртиш главата само на някой болт и дори тогава пак ще ти трябва пневматичен гаечен ключ.

Кабрило събра хората си — петима членове на Корпорацията общо. Екипът беше малък, но щом Джулия приключеше с ролята си,

можеше да им бъде подкрепление, когато пристъпеха към действие.

— Обиколих района и мисля, че намерих идеално място. Ще ни трябват няколко дни разузнаване, за да сме сигурни. Ако нещо не ви се стори наред, не се колебайте да ми го кажете и ще го обсъдим заедно. След като се запознаем с обстановката и приготвим екипировката, ще започнем първия етап — отвличането на истинската Кара Исфординг.

— Охраняват ли я? — попита Хали.

— Не знам. Това ще е част от разузнаването.

— Какво ще е прикритието ни?

— Всичките бутафорни компании, основани от Рудолф Исфординг за закупуването на „Маус“, имат руснаци в директорските съвети. Ще използваме това и ще се престорим на руснаци, които уреждат бягството на Исфординг от затвора.

— А той защо ще иска да избяга? — попита Франклин Линкълн, ветеран от „тюлените“. — Доколкото разбрах от инструктажа на Макс, тоя мошеник е сключил изгодна сделка с прокуратурата.

— Ще пуснем слуха, че Исфординг е бръкнал в буркана с меда на Организацията за освобождение на Палестина.

— А така ли е?

— Поръчах на Мърфи да провери дали Рудолф не знае къде са част от изчезналите милиарди на Ясер Арафат. Така или иначе, ще го убедим, че ООП мисли така. И той ще осъзнае, че единственият му шанс сме ние.

— И какво ще правим, след като го хванем? — попита Джулия.

Тонът на Кабрило стана сериозен.

— Ще го изпотим. Яко. Еди все още е в Китай.

— В околностите на Фузоу — обади се Хали.

— Ще трябва да научим каквото можем и ще се молим да сме в позиция да пресрещнем кораба, който използват, за да го изведат от страната. Убеден съм, че Исфординг знае кой стои зад „Маус“ и пиратите.

— Ами ако не знае нищо друго, освен за бутафорните компании, които е създал? — попита Джулия.

Колкото и да не искаше да мисли за тази вероятност, Хуан трябваше да отговори.

— Тогава Еди ще умре, а ние отново ще започнем да гоним пиратите в Японско море поотделно.

През следващите няколко часа Кабрило подробно обясни идеите си и ги обогати с предположения на членовете на екипа си. Всички имаха проникателност, интелект и години опит в тайни операции. Никой не се заблуждаваше, че мисията ще е лесна, но когато приключиха, знаеха, че са измислили възможно най-добрия план. Хуан им даде индивидуални задачи за следващите няколко дни. Някои щяха да следят потоците на трафика и дейността около строежа. Други щяха да осигурят и да модифицират екипировката. Най-важни бяха големият камион с десет колела и ремаркетото. Кабрило щеше да разузнае обстановката в дома на Исфординг, да провери с каква алармена система ще трябва да се справя и да наеме къща извън града.

Беше вторник. Марк Мърфи беше научил, че Рудолф Исфординг ще се яви пред съда в понеделник. Дотогава можеха да положат основите на плана, а през уикенда щяха да подготвят всичко за понеделник сутринта. Това означаваше, че трябва хванат фрау Исфординг не по-късно от четвъртък вечерта, ако Джулия щеше да се представя за нея по време на редовното свиждане в петък. На Хуан не му се нравеха кратките срокове, но нямаше друг начин. Не смееше да чака още една седмица. Един Господ знае къде щяха да са Еди или „Маус“ дотогава.

Въпросът беше сега или никога.

— Проверка на комуникациите — каза Кабрило в микрофона на гърлото си.

Линкълн и Хали Казим отговориха, че са готови. Джулия сложи ръка на рамото му. Нямаше да се отдели от него през следващите дванадесет часа. Нощта беше тъмна и безлунна, небето беше облачно. Моравата около триетажната къща блестеше в сребристобяло от росата. Богаташкият квартал в предградието беше тих, само един старец беше разходил страдащия си от запек дакел преди четвърт час.

След три дни наблюдение Кабрило знаеше, че Кара Исфординг живее сама. През деня имаше прислужница, но нощем тя беше единственият обитател на дома си. Имаше и алармена система. Вратите и прозорците бяха свързани и един ден той видя как прислужницата деактивира алармата, когато сутринта дойде на работа. Предполати, че е инсталирана след ареста на съпруга на фрау

Исфординг, така че не е прокарана под земята и няма детектори за движение и инфрачервени камери, но въпреки това съпругата на Исфординг трябваше само да натисне паникбутон и да подаде сигнал за тревога.

— Добре, Хали, ти си. Щом Линкълн отвори вратата, имаш шестдесет секунди да деактивираш алармата.

Беше преценил, че шестдесет секунди ще стигнат. Кара Исфординг приближаваше шестдесетте и едва ли имаше голям опит в електрониката. Онзи, който беше инсталирал алармата, сигурно се бе погрижил стопаните да имат достатъчно време да я изключат, за да избегнат фалшиви тревоги.

След като си свършеха работата, бившият „тюлен“ и специалистът по комуникациите на Корпорацията щяха да се върнат в мерцедеса. Хуан щеше да отиде да се представи на фрау Исфординг като член на руската мафия, дошъл да спаси съпруга ѝ от палестински терористи. Щеше да е доста по-трудно да обясни присъствието на ливанец и афроамериканец.

— Смятайте го за етническо разнообразие — пошегува се той, когато приключи с разясняването на плана си.

Франклин Линкълн и Хали Казим изскочиха от укритието си зад дебелия жив плет около дома на семейство Исфординг. Бяха облечени в черно. Хали носеше малка брезентова чанта с инструменти, а Линкълн, който стърчеше една глава над него, беше сложил шперцовете си в тънък портфейл в задния си джоб.

Стигнаха до тежката дъбова врата. В къщата цареше непрогледен мрак. Лампата в спалнята на Кара Исфординг беше угаснала преди три часа. Тя вероятно спеше дълбоко, но въпреки това можеше да се събуди, за да отиде до тоалетната например. Хали изчака Линкълн да подготви шперцовете. Франк се беше упражнявал на еднаква ключалка, купиха я чак в другия край на града. Пръстите му бяха големи, но се движеха ловко като на хирург. Той развинти заключващия механизъм и после започна да работи с друг, по-малък инструмент. Отне му осем секунди да освободи езичето и още петнадесет да превърти дръжката.

Линкълн погледна Хали. Той вече беше отворил чантата си. Носеше малко фенерче, прикрепено на главата. Хали кимна и Линкълн отвори. Разнесе се електронен звук, който щеше да продължи през

интервал от пет секунди, докато алармата не бъде изключена или чута от охранителната фирма.

Подът във вестибюла беше от лакирано дърво. Тъмен ориенталски килим покриваше мястото между вратата и стълбището за втория етаж. Вдясно и вляво имаше други стаи — всекидневна и трапезария за десет души. Хали видя всичко това с един-единствен бегъл поглед. Таблото на алармата беше вдясно от вратата. Червената светлина на капака мигаше обвинително.

Той го развинти с отвертка. Вътре имаше цяла плетеница от жици, но Хали не им обърна внимание. Трябваше му цифровият код, който спираше системата. Веднага забеляза двата компютърни чипа, вградени върху малка платка, извади ги и защипа към краищата им тънка жичка. Алармата продължи да свети и да звъни. Линкълн застана до стълбите, слушваше се дали Кара Исфординг няма да се събуди.

С такава система собственикът имаше три опита да въведе правилния код, за да изключи алармата. След третия опит системата се изключваше автоматично. Ако електрическата верига се прекъснеше, алармената система нямаше как да знае колко опита ще направи Хали.

Казим посипа платката с прах за взимане на отпечатащи. Всъщност беше смлян графит за моливи, но имаше същия ефект. Въздъхна облекчено, когато пролича, че са били натискани само четири бутона. Пръстовите отпечатащи бяха размазани, но това не беше важно. С четири числа за пренастройване на алармата имаше тридесет и шест възможни комбинации. Нямаше време да ги изпробва всичките. Но четирите бутона, използвани от фрау Исфординг, бяха едно, две, три и четири. Това беше най-елементарният код на света, удобен както за собствениците на домовете, така и за крадците. Хали набра цифрите една след друга. Червената светлина продължи да мига, звън на камбанка сигнализира, че са изминали още пет секунди.

Той натисна бутоните в обратен ред, но алармата не спря.

— Времето — изсъска Хали в микрофона.

— Двадесет и три секунди — отвърна Хуан.

Хали нямаше друг избор, освен да набере 1243, 1324, 1342,1423,1432.

— Какво става? — попита Кабрило.

— Произволно число. Още не съм го улучил.

— Имаш десет секунди.

Казим въведе 2134, 2143, 2314 и после 2341.

— Хали — прошепна Линкълн. — Опитай 3142.

— Пет секунди.

Казим не постави под съмнение предположението на Линкълн, набра числата и натисна ENTER.

Камбанката прозвуча отново и светлината замига два пъти по-бързо.

— Трябва да тръгваме — каза Хали. Гласът му беше прегракнал от напрежение.

— Въведи ги отзад напред — заповяда Линкълн. — Опитай 4231!

— Една секунда.

Линкълн не каза поредицата точно в обратен ред, но Хали набра 4231 и натисна ENTER.

Светлината престана да мига. Алармата беше изключена. Хали погледна учудено партньора си.

— Трябваше да внимаваш повече на инструктажа на Макс. — Линкълн се ухили. — Семейство Исфординг има две големи деца. Едното е родено на втори април, а другото на първи март. Четири, две, три, едно. Елементарно, драги Хали.

Хали изключи паникбутоните. Единият беше на таблото, а другият — несъмнено до леглото на Кара Исфординг.

— Добре, чисто е — прошепна Кабрило и двамата с доктор Хъксли влязоха във фоайето. — Ако след двадесет минути все още сме вътре, приемоте, че всичко е наред, и отидете в тайната квартира. Утре Джулия ще отиде с колата на госпожа Исфординг в „Регенсдорф“. Когато се върне, ще се грижи за нея през уикенда, а аз ще оставя колата в града.

Хали и Линкълн се качиха в мерцедеса, а Хуан излезе и набра номера на семейство Исфординг на мобилния си телефон. Чуха се две позвънявания, след третото се обади сънен глас.

— Ало?

— Фрау Исфординг, аз съм Юрий Зайцев — каза Кабрило на английски с руски акцент. — Съдружник съм на съпруга ви. Важно е да се видим веднага.

— Was? Nein. Невъзможно — измърмори Кара Исфординг — Mein Gott^[1], сега е два през нощта.

— Отнася се за безопасността на съпруга ви, фрау Исфординг. — Хуан добави в гласа си заплашителна нотка. Жената сигурно вече беше осъзнала, че мнозина, вероятно дори всичките клиенти на съпруга ѝ се занимават с незаконна дейност. — Аз съм в дома ви. Моля ви, слезте. Изключих алармената ви система. Ако исках да ви направя нещо лошо, вече щях да съм го направил.

— Кой сте вие? — В тона ѝ се прокрадна страх.

— Опитвам се да помогна на вас и на съпруга ви. Той е доверен член на организацията, за която работя, и знаем, че планират да го убият в понеделник сутринта.

— Да го убият?!

— Да, фрау Исфординг. Членове на Организацията за освобождение на Палестина.

— Как беше името ви?

— Юрий Зайцев. Изпращат ме от Санкт Петербург да помогна на семейството ви.

Тя сигурно знаеше, че Рудолф върши много работа с руснаци, защото след кратко мълчание се съгласи да се срещнат. Кабрило изпита облекчение. Можеше просто да я завърже за леглото и да ѝ запуши устата, а на сутринта Джулия да отпрати прислужницата и да задействат плана, но това не беше в стила му. Жената беше невинна и той нямаше намерение да ѝ създава повече трудности, отколкото беше абсолютно необходимо.

На горната площадка на стълбището светна лампа. Гримирана и подходящо облечена, Кара Исфординг не беше привлекателна жена, но сънена, с разрошени коси и с подпухнало от съня лице беше направо страшна. Беше облякла халат върху нощницата си и Кабрило пламенно се надяваше да не се разтвори. За срещата той се беше издокарал с черни джинси, черна риза и широко кожено яке — модната униформа на главорез от руската мафия. Беше боядисал косата си и от пет дни не се беше бръснал. Брадата му беше червеникава. Беше си сложил цветни контактни лещи, които правеха ясните му сини очи черни.

— Много съжалявам, че ви безпокоя, фрау Исфординг — започна Хуан, когато тя стигна до площадката на стълбището на първия етаж. Не посегнаха да се ръкуват. — Но нямаше друг начин. Задействани са планове за освобождаването на съпруга ви, но се нуждаем от вашата

помощ. Единствено на вас е разрешено да го виждате в „Регенсдорф“ и той трябва да бъде уведомен какво става.

— Казахте, че искат да убият Руди? — Тя седна на стола. В очите ѝ напиреха сълзи.

— Да. Може би не знаете, че някои групировки в освободителното движение на Палестина смятат, че съпругът ви знае къде са парите им. Вероятно милиарди долари.

— Но... той каза, че работата му с палестинците е законна.

Кабрило коленичи пред уплашената жена и хвана треперещите ѝ ръце.

— Може и да е така, но за тези хора слуховете са факти. В понеделник те или ще го убият, или ще се опитат да го отвлекат. Трябва да ги изпреварим.

— Не знам... какво да направя. Не трябва ли да кажете на полицията?

— Свидетелските показания на съпруга ви вече съсипе кариерата на някои известни личности в бизнеса и правителството. Има и още по-влиятелни хора, които повече от всичко искат да запушат устата на съпруга ви.

Разбра, че е прекалено деликатен. Кара почти беше изчерпала психическите и емоционалните си сили и не схващаше какво ѝ говори. Не можеше да я обвини. Допреди година съпруга на преуспяващ адвокат и доволна швейцарска домакиня, сега тя беше обсадена от репортери и ежедневно засипвана с истории за престъпната дейност на Исфординг.

— Опитвам се да ви обясня, че полицията няма да предотврати атаката срещу съпруга ви.

— Не е честно! — възмутено възкликна тя. — Ние си плащаме данъците.

Кабрило едва не се усмихна на наивността ѝ.

— Както биха се изразили американците, вашият съпруг е разбутал гнездо на оси. Дошъл съм да се погрижа да не го ужилят.

Тя избърса очите си с хартиена кърпичка, която, изглежда, беше в джоба ѝ, откакто бе купила халата, и се опита да изправи рамене.

— Не знам какво да направя. Какво да кажа на Руди? Какъв е планът ви?

— Не е нужно да правите нищо, фрау Исфординг. — Хуан обърна глава и извика към трапезарията. — Людмила.

Джулия излезе на светлината на лампата. Кара ахна, като видя двойничката си, и ухапа кокалчетата на пръстите си. За миг Кабрило се притесни, че ще припадне, но фрау Исфординг събра сили и стана. Приблужи се до Джулия и я огледа.

— Това е партньорката ми Людмила Демонова. Тя ще отиде в „Регенсдорф“ вместо вас утре. Не искам да ви обиждам, но за операцията е по-безопасно Людмила да се представи за вас, отколкото да ви обясним подробно плана. Ако имаме повече време, сама щяхте да отидете при съпруга си, но... — Хуан спря, оставяше я тя сама да стигне, до каквото заключение иска. — Позволено ли ви е да давате нещо на съпруга си?

— Не, но тайно му предавам бележки. Пазачите не са ми попречили поне досега.

— Добре, това е хубаво. Искам да напишете на съпруга си, че не сме ви сторили нищо лошо и да изслуша внимателно какво ще му каже Людмила. Ще го направите ли?

— Да. — Фрау Исфординг се съвземаше от първоначалния стрес и, изглежда, приемаше, че Кабрило и Хъксли са дошли да ѝ помогнат. — Но какво ще стане след това?

— Имате предвид, след като освободим съпруга ви? Не знам. Аз трябва само да го заведа в тайна квартира, а после... — Хуан сви рамене като войник, който си върши работата, — после всичко зависи от съпруга ви и от моя шеф. Сигурен съм, че ще изпратят хора да ви вземат и че двамата ще заминете например за Южна Франция или Коста дел Сол.

Тя му се усмихна тъжно, сякаш знаеше, че остатъкът от живота ѝ няма да е толкова идиличен.

Сутринта Джулия тръгна към затвора малко след девет. Кабрило нервничеше, че трябва да чака, но винаги съществуваше риск Кара Исфординг да се уплаши и да се обади на полицията. Тя освободи прислужницата за деня и сега двамата седяха в трапезарията и пиеха студено кафе. Хуан продължи да играе ролята си на руски гангстер, затова разговаряха малко, и това го радваше. До отвличането на

адвоката оставаха само три дни и той усещаше как минутите летят. Модификациите на камиона още не бяха довършени, въпреки че бяха изпипали всичко в колите под наем и бяха уточнили графика. Най-много се тревожеше за работата, която трябваше да свършат в събота и неделя на строежа. За щастие строителната компания не поставяше нощни пазачи, затова нямаше проблем. Довечера обаче трябваше да пренесат десет тона цимент, ако искаха да спазят крайния срок.

Поглеждаше часовника си толкова често, че в единнадесет китката го заболя. Беше разговарял с Линкълн и бе разбрал, че са приключили с ремаркетото в склада и сега товарят двадесет и пет килограмовите торби цимент.

Щом чу звука от отварянето на автоматичната врата на гаража, скочи от стола. И отиде да посрещне Джулия, която тъкмо слизаше от беемвето на семейство Исфординг.

— Е?

— Фасулска работа — усмихна се тя. — Той разбра само за пет секунди, че не съм жена му, а пазачите изобщо не се загледаха.

— Браво. Исфординг готов ли е?

— Повече от готов. Изгаря от нетърпение. Мисля, че наистина се е забъркал с ООП. Щом споменах, че искат да го убият, се съгласи на всичко.

— Разказа ли му целия план?

— Исфординг знае къде и кога ще го отвлечем. Ще каже на директора на затвора, че трябва да се срещне с адвоката си рано в понеделник сутринта. Така конвоят му ще е на строителния обект, преди работниците да дойдат.

— Съобщи ли някаква информация?

— За „Маус“ ли? Не. И аз не настоях. Когато обаче му казах, че ме пращат руснаците, ме попита дали работя за Антон Савич. Направих се на луда и отговорих положително. Исфординг, изглежда, остана доволен. Савич трябва да е главната му свързка.

— Савич? — Хуан се опита да си спомни дали името му говори нещо. — Не съм го чувал. Ще се обадя на Мърфи и ще го помоля да го проучи. Готова ли си да пазиш истинската Кара Исфординг?

— Имам всичко необходимо — отвърна Джулия и потупа чантата на рамото си. Вътре беше инжекцията, която щеше да сложи на Кара, когато заспеше в неделя вечерта. Фрау Исфординг щеше да спи

двадесет и четири часа, дълго след като Кабрило и Джулия се отправаха към „Орегон“.

---

[1] Какво? Не. Боже мой! (нем.). — Б.пр. ↑

Колкото и да го предупреждаваше доктор Хъксли, Макс Ханли не искаше да се откаже нито от лулата, нито от десертите. Беше решил, че на неговата възраст е заслужил правото да знае кое е най-доброто за него. Тлъстините на кръста бяха добавили само пет-шест килограма към общото му тегло и не можеше да пробяга една миля за време под десет минути, но пък работата му рядко изискваше да тича. Така че не му пукаше.

Холестеролът му беше нормален и Ханли не показваше симптоми на диабет, а кръвното му налягане беше по-скоро ниско.

В момента въртеше вилицата в остатъците от малиновия крем в чинията си и обираше последните няколко трохи от шоколадовия кейк. После облиза безупречно вилицата, сложи я в чинията, дръпна се от масата и доволно въздъхна.

— Приключи ли? — попита сервитьорът. Носеше бяло сако.

— Забавих се, защото ми трябваше микроскоп, за да намеря останалите молекули от кейка. Благодаря, Морис.

Макс вечеряше сам, но кимна на хората по другите маси, преди да излезе от облицованата с махагон трапезария. Тежките му туристически обувки потъваха в дебелия два пръста килим. През последните няколко часа от север духаше буреносен вятър и той реши да изпуши лулата в каютата си. Но тъкмо се настани на шезлонга със седмичните броеве на „Интърнешънъл Трибюн“, които хеликоптерът беше донесъл на „Орегон“, и вътрешният телефон извъня. Той махна очилата си за четене и остави лулата в пепелника.

— Извинявай, че те безпокоя през свободния ти ден — каза Линда Рос от оперативния център.

— Няма проблем. Какво е станало?

— Нищо, но ти искаше да знаеш дали сме получили някаква информация от Еди. Изглежда, е напуснал Фузоу и може би се връща в Шанхай.

Макс се замисли върху новината.

— Има логика от гледна точка на змийския глава. Шанхай е едно от най-оживените пристанища на света. Много по-лесно е да вмъкне група нелегални емигранти на заминаващ товарен кораб сред суматохата, отколкото в малко пристанище като Фузоу.

— Мърфи и Ерик Стоун също мислят така. Да се обадя ли на Кабрило?

— Не. Последния път, когато говорих с него, той имаше много грижи. Ако получим повече информация, ще те помоля да му я предадеш. Какви са координатите ни и как е нашият приятел сухият док?

— Носи се по течението и се движи с шест възела. Това означава, че след пет часа ще сме на стотина мили източно от град Хо Ши Мин.

Това име винаги стряскаше Макс. За него най-големият град във Виетнам си беше Сайгон. Това обаче беше в друго време и друга война. Винаги когато до „Орегон“ се приближеше хеликоптер, потокът спомени заливаше Ханли и той се разтреперваше.

Всъщност спомените не бяха заровени дълбоко в паметта му. В съзнанието му не се беше запазил звукът на виетконгските гранатомети, нито тракането на автоматите АК-47, а писъците, докато обстрелваха катера, бяха само фонен шум. В съзнанието му най-силно се беше запечатало тракането на перките на хеликоптера „Хюи“ над тъмната джунгла: Макс го насочваше със сигналните ракети, които изстрелваше в нощното небе с едната си ръка, докато с другата притискаше червата на младия мичман към тялото му. Кръвта му беше гореща дори в онзи смрадлив ад. Монтираната на вратата на „Хюи“ миникартчница пицеше като дисков трион и джунглата от двете страни на устието на реката отекваше от атаката с триста куршума в минута. И когато гранатометът се насочи към хеликоптера...

Макс се изтръгна от миналото, което не преставаше да преживява. Вестникът беше смачкан на топка в юмрука му.

— Има ли промяна в курса? — попита той.

— Не. Корабът все още се движи по 185. Или се е отправил към Сингапур, което е малко вероятно, тъй като там са най-неподкупните пристанищни работници в района, или скоро ще завие на юг и ще се насочи към Индонезия.

— Второто изглежда по-вероятно — съгласи се Макс. Индонезийската брегова охрана трябваше да патрулира няколко

хиляди острова, което си беше просто невъзможно. На пиратите нямаше да им е трудно да им се изплъзнат и да намерят уединено място, където да разтоварят кораба, който бяха отвлели в Японско море. Шансовете дали отиват във Филипините, или в Индонезия като последна дестинация, преди да стигнат до Тайван, бяха равни. — Добре. Обади ми се, ако „Маус“ обърне или получиш нещо от Еди или Хуан.

— Прието.

Ханли изглади смачкания вестник, остави го настрана и отново запали лулата си. Бавно изпускаше дима. Каютата се изпълни с ароматен дим. Все още не можеше да разбере защо пиратите не са намерили някое тихо място в океана, където да разтоварят откраднатия кораб. Щяха да имат достатъчно време да му напишат ново име и да направят козметични промени така, че никой да не го познае, особено ако плава в други води, например по крайбрежието на Южна Америка. Защо рискуваха да го държат в сухия док толкова дълго? Освен ако нямаха предварително определена крайна цел — някъде по-близо до брега, където да се чувстват в безопасност. Макс се надяваше, че „Маус“ ги води към бърлогата на пиратите, но едва ли щеше да е толкова лесно.

Операцията се извършваше и на друго ниво, което не бяха забелязали. Ханли знаеше, че няма да го разбере, като преследва „Маус“, но беше сигурен, че и Кабрило, и Еди Зенг няма да го проумеят. Тайно се надяваше, че Еди ще намери ключа. Нямаше никаква основателна причина, но коравият бивш оперативен агент на ЦРУ беше наистина убеден в това.

Ако знаеше, че в момента Макс разчита на него, Еди Зенг щеше да каже на президента на Корпорацията да заложи парите си на Кабрило и екипа му в Швейцария.

По време на подготовката си в ЦРУ Еди беше преминал тежка и изтощителна програма за обучение на агенти как да издържат на затворничество и изтезания. Ръководеха я военни специалисти и се провеждаше в единия ъгъл на Форт Браг в Северна Каролина. Преди да замине за базата, инструкторът във Фермата му беше дал

произволна кодова дума — мравояд. Задачата на Еди беше да я пази в тайна, а войниците трябваше да я изтръгнат от него.

Мъчиха го цял месец. Редовно го налагаха с маркучи, затваряха го в железен сандък на слънце часове наред без вода и често слагаха отрова в оскъдните му дажби храна, за да не яде. Опитаха се да пречупят волята му, като го държаха буден шест дни и крещяха всевъзможни обиди. Веднъж го хвърлиха гол в мравуняк, а една нощ изляха в гърлото му половин бутилка уиски и го разпитваха цял час, докато не изгуби съзнание. Премахнаха всички задръжки в разпитите, но Еди не издаде кодовата дума. Успя да запази малка част от съзнанието си съсредоточена върху факта, че каквото и да правят с него, това е само учение и няма да умре.

Сега обаче не хранеше подобни илюзии. Камионът се клатеше и тълпата нелегални емигранти се люшкеше, като едва не смазваше онези най-близо до задните врати.

— Мравояд — прошепна той.

Прекараният във Форт Браг месец изглеждаше като ваканция в сравнение с шестте дни в ръцете на змийските глави.

В задушния горещ камион бяха наблъскани стотина души. От два дни не им бяха давали храна и вода и единствената причина все още да се държат на крака беше, че няма къде да паднат. Вонята на пот и нечисти тела беше главозамайваща, лепкав пласт, който покриваше устата на Еди и изгаряше белите му дробове.

Така беше, откакто Ян Луо го предаде във Фузоу. Следващата брънка в нелегалния канал бяха членовете на триадата, китайския вариант на мафията. Направиха му снимка за фалшиви документи за пътуването и го заключиха в килия под една фабрика за цимент заедно с още шестдесет души. Нямахше баня и тоалетна. Стояха там два дни и всяка нощ пазачите слизаха да изберат по две по-привлекателни жени. След няколко часа ги връщаха окървавени и унизени.

Сутринта на третия ден пристигна група южноазиатци. Говореха със змийските глави на китайски със силен акцент и Еди не можа да разбере откъде са. Можеше да са индонезийци, малайци или дори филипинци. Той обаче беше сигурен, че присъствието им е отклонение от нормалните канали за изкарване на емигранти от Китай, и подозираше, че са свързани с пиратския пръстен.

Изведоха емигрантите от килията на групи по десет и ги наредиха пред азиатците, които ги накараха да се съблекат и ги подложиха на унизителен внимателен оглед. Еди имаше чувството, че е роб на търг. Провериха дали зъбите му са здрави, прегледаха и гениталиите му за венерическо заболяване. Всички трябваше да докажат, че могат да вдигнат два каменни блока, закачени на бамбуков прът. Азиатците избраха трима мъже от групата на Еди, включително него — най-едрите и силните. Останалите бяха върнати в килията.

От шестдесетте души в килията десет бяха натоварени на камиона. Всъщност буквално ги натъпкаха при другите вътре с големи дъски. Хората бяха толкова натясно, че едва си поемаха дъх.

Преди да затворят вратите, азиатците насочиха към тълпата маркуч. В трескавия си стремеж да утолят жаждата си неколцина се нараниха. Еди успя да изпие една глътка и тъй като се намираше близо до стената на камиона, близна още вода от горещия метал, но после вратата се тресна и емигрантите останаха в непрогледен мрак.

Най-трудното и потискащото беше тишината, докато пътуваха. Никой не извика, нито се оплака или поиска да бъде освободен. Всички бяха готови да се примирят с лишенията, стига това да означаваше, че ще се измъкнат от Китай. За тях шансът да са свободни заслужаваше всякакви жертви.

Еди имаше чувството, че пътуват от дни, но едва ли бяха повече от двадесет часа. Ако се съдеше по непрестанното клатене и друсане, се движеха по черни пътища. Като капак на отчаяното им положение на мнозина им стана лошо и към вече задушаващата воня се прибави и парливата миризма на повърнато.

След относително равен участък на пътя камионът спря. На Еди му се стори, че чува звук на реактивен самолет, но шумът беше приглушен и неясен. Може пък да беше гръмотевица. Стояха набльскани и изпотени вътре още най-малко час. Накрая някой отключи задната врата.

Заслепи ги ярка бяла светлина. Очите на Еди се напълниха със сълзи, но болката си заслужаваше първия дъх свеж въздух от цял ден. Намираха се в огромен модерен склад, който съвсем не приличаше на занемарена пристанищна постройка, каквато си мислеше, че ще използват змийските глави. Ако не беше толкова измъчен, Еди щеше да

забележи, че сводестият метален таван на сградата няма подпорни колони — улика за реалното му местонахождение.

Позволиха им да скочат от камиона. Мнозина бяха толкова изнемощели, че паднаха на гладкия бетон и трябваше да пълзят, за да направят място на останалите. Еди изпита гордост, че може да се държи на крака. Отдалечи се от камиона и се опита да седне, за да протегне схванатите си колене.

В склада имаше четирима пазачи. Еди беше сигурен, че са индонезийци. Бяха с евтини памучни панталони и тениски и найлонови сандали. Носеха китайски версии на калашници. Еди по навик запомни лицата им.

Долови някаква миризма — не острата соленост на море, а познат химичен мирис. Небрежно, за да не привлече вниманието на пазачите, се върна при камиона и видя високи почти до тавана врати в отсрещната страна. Погледът му обаче се прикова в очертанията на пътнически самолет. Гледката смрази кръвта му. На опашката бяха монтирани четири двигателя. Стар руски „Илюшин“ — Ил-62.

Змийските глави нямаше да изведат групата от Китай с товарен кораб, а със самолет. Еди осъзна, че е в голяма беда. Тези хора изобщо не бяха свързани с пиратите, а се занимаваха само с нелегален трафик на хора. Пътуването му до Китай го беше вкарало в задънена улица и сега нямаше как да се свърже с „Орегон“. Вратите на самолета бяха отворени и пазачите вече строяваха бегълците на опашка, за да се качат. Хангарът беше затворен и нямаше начин за бягство.

Двигателят на камиона, който ги беше докарал, беше изключен, но ключовете може би все още бяха на стартера. Последните емигранти вече тътреха крака към самолета. Еди се нареди в края на опашката. Кабината на камиона се намираще само на десет метра вдясно. Можеше да преодолее разстоянието за секунди, да се хвърли на седалката зад волана и да се опита да разбие вратите на хангара.

Подготви се, вдигна треперещия си крак и се намери да хукне, но изведнъж видя, че шофьорът е в кабината. За част от секундата реши все пак да опита, въпреки че щеше да загуби време, докато го обезвреди. Единият пазач обаче видя, че е спрял, и изкрещя нещо, което ясно се разбираше на всички езици. Еди пое дъх, позволи на тялото си да се отпусне и примирено се повлече към самолета.

Погледна за последен път камиона, когато дойде неговият ред да се качи по стълбата. Нямаше представа какво го очаква в края на полета, но видя страх в очите на другите, докато търсеше свободно място в пътническия салон. И те бяха осъзнали, че са сбъркали в сметките.

След петнадесет минути самолетът беше изтеглен от хангара, после моторите му се включиха и той се отправи към пистата. Ако се съдеше по размерите на летищния комплекс и времето, докато самолетът рулираше, се намираха близо до Шанхай. Теорията на Еди се потвърди, когато самолетът излетя и мина над града, преди да се отправи на север.

— За колко време мислиш, че ще стигнем до Америка? — прошепна съседът му, едър млад селянин, който нямаше представа в какво се е забъркал.

Младежът мислеше, че отиват в Съединените щати, страната на благополучието и неограничените възможности, наречена Златната планина. Еди не знаеше за къде са се насочили, но беше сигурен, че не е за Щатите. „Илюшин“ нямаше пробег да стигне дотам. Освен това Еди изпита потискащото чувство, че на нелегалните емигранти, които бяха намерили удавени в Японско море, им е провървяло.

— Ще разберем, когато пристигнем, приятелю — отвърна той и затвори очи пред мисълта за неизбежното.

Кабрило и екипът му прекараха уикенда в подготовка за отвличането, работеха на строежа под прикритието на мрака. Преместването на тонове цимент беше изтощителен труд и им отне цялата нощ в петък и част от вечерта в събота. Рискът отговорникът да провери обекта през почивните дни беше минимален, тъй като торбите с цимент бяха нещо обикновено за работната зона. Оставиха залагането и свързването на експлозивите за събота през нощта. Бяха експерти по разрушенията, така че свършиха бързо и в полунощ бяха готови да се върнат в склада, който Хуан беше наел в едно градче на двадесетина мили северно от Цюрих.

Кабрило изпрати останалите с колите, които щяха да използват в операцията, а двамата с Линкълн изостанаха с камиона с ремаркетото за последна проверка. В късния час по улиците нямаше минувачи, които

да се запитат защо шофьорът на камиона заключва партньора си в ремаркетото. Линкълн затвори вратите и Хуан се свря в единия ъгъл на модифицираното ремарке, за да не се подмята насам-натам. Беше капнал от умора и ставите му пукаха, докато се отпускаше на пода. Миг по-късно двигателят на големия МАН забръмча и камионът потегли. Кабрило имаше фенерче, но отекващият метален контейнер си беше клаустрофобичен. Моторът и системата макар, прикрепени за тавана, изглеждаха идеално — Линкълн лесно можеше да ги контролира от кабината.

Кабрило включи портативното радио, но не намери станция на никоя честота. Мобилният му телефон също нямаше сигнал.

— Не ме чувате — каза той на безмълвното устройство. — Добре.

Бяха инсталирали в ремаркетото заглушители и предаватели за активни смущения, за да го изолират от електронни сигнали. Линкълн и Хали Казим бяха изпробвали техниката в склада, но Хуан искаше да се увери, че системата работи в границите на града, където покритието на мобилните телефони беше по-пълно. Това беше поредният детайл, който нямаше да остави на прищевките на Закона на Мърфи.

По време на половинчасовото пътуване непрекъснато проверяваше дали телефонът няма да проработи. Накрая спряха и Линкълн го отключи. Хали вече бе затворил вратите на склада.

— Има ли връзка? — попита едрият мъж.

— Не — отвърна Кабрило и щом слезе, погледна екранчето. — Е, тук вече има. Микробусът с Рудолф Исфординг трябва да е на позиция не по-късно от осем и петнадесет. Искам да сме готови до седем и тридесет. Джулия обади ли се?

— Обадиха се, докато ти беше в камиона — каза Хали. — Съпругата на Исфординг е приспана и Джулия се връща в хотела. Ще ни чака пред затвора в седем и ще се свърже с нас веднага щом микробусът излезе от двора.

— Добре. Тя ще ги следи до града. Линкълн, ти ще чакаш в камиона зад строежа. Колата за бягство на място ли е?

— Лично я паркирах — отговори Казим. — И три пъти проверих всичко.

Кабрило кимна. Можеше да го очаква.

— Единственото незаконно нещо, което сме направили до тази вечер, е, че подменихме съпругата на адвоката, и дори това вероятно не противоречи на закона. Утре сутринта обаче ще нарушим всички закони в швейцарския наказателен кодекс. Ако операцията се обърка, всеки, който бъде арестуван, ще лежи поне двайсет години в затвора „Регенсдорф“.

Хората му разбираха опасността. За това им плащаха, но Хуан винаги им припомняше какви са рисковете, преди да пристъпят към действие. Е, сега вече Хали, Линкълн и другият наемник на Корпорацията, бившият парашутист Майкъл Троно, бяха инструктирани.

Утрото на следващия ден беше сиво и студено. Когато стигнаха до предварително определените постове, заръмя. Малцината минувачи се бяха свили в шлифери или под чадъри. Вместо да е проблем, лошото време беше благословия, защото сутрешното движение беше слабо.

Хуан не срещна неприятности да влезе в строежа. В края на краищата това беше третото му нахълтване и стартирането на големия мотор, хранващ крана, беше лесно. Катеренето по кулата го накара да се поизпоти и да се разтрепери, но за щастие в кабината на крана имаше отопление. Той го включи и пийна кафе от термоса, докато чакаше. На врата му бяха окачени инфрачервени очила.

Джулия отново се обади и ги информира, че бронираният микробус, превозващ Рудолф Исфординг, ще е на място след десет минути. От наблюдателния си пост високо над улиците Кабрило го забеляза пет пресечки, преди да стигне до строежа. Линкълн беше паркирал камиона с ремаркетото зад калната работна площадка. Хуан видя, че от комина излиза пушек — Линкълн чакаше с включен двигател. Хали и другите бяха в колата за бягство, малък пикап, който бяха купили на старо от една компания за транспортиране на мебели в Люцерн. Кабрило не ги виждаше, но знаеше, че също имат инфрачервени очила и противогази.

Отново огледа строителната площадка. Навсякъде имаше купчини материали и препълнени с отпадъци контейнери. Багерите и булдозерите бяха притихнали. Около фургона нямаше движение: още

никой не беше дошъл на смяна. Ако се придържаха към графика от предишната седмица, първият работник щеше да пристигне половин час след отвличането. Седеметажната сграда беше тъмен скелет от стомана и бетон в сумрака и дъжда. Кабрило не виждаше, но знаеше къде хората му са поставили експлозивите.

Мобилният му телефон иззвъня.

— Аз съм, Хуан — каза Джулия Хъксли. — Микробусът на Исфординг току-що спря. Едното ченге от първата кола слезе да обсъди нещо с шофьора. Чакай малко. Мисля, че всичко е наред. Полицаят се връща в колата си. Тръгнаха. След секунда ще ги видиш.

Далеч долу на улицата се появи полицейска кола, последвана от бронирания микробус и втора патрулка. Не бяха включили сините лампи и сирените и пълзяха наред с останалите превозни средства.

— Време е за шоу — каза Кабрило по кодирания предавател, избърса потта от дланите си и хвана лостовете.

Въпреки че не беше работил с кулокран и височината правеше разстоянията малко измамни, той бе управлявал дерик и други кранове в морето и беше сигурен, че ще се справи. Премести дългата тридесет метра стрела над улицата. Тежката стоманена кука се спусна на петнадесет метра от калдъръмената настилка.

— Виждам ги в огледалото — съобщи Хали от колата за бягство.

— Всички да си сложат очилата.

Кабрило успя да различи разкривените детайли и на първо място инфрачервената стробоскопична лампа на куката на крана. Тя не се виждаше без очила, но блесна като сигнална ракета в прибора. Подобна технология позволяваше на изстребителите „стелт“ да хвърлят бомби с прецизна точност във всякакви климатични условия.

Някакво движение привлече вниманието му. Той погледна към улицата и видя, че зад ъгъла зави ферари и се стрелна по пътя. Караше поне със сто километра в час, навлизайки в забранената лента на двупосочната улица. Гърленият рев на ауспуха отекна в каньона от барокови сгради и стигна до Хуан, на тридесет метра височина в кабината на крана. Той изчисли скоростта и разстоянието и разбра, че ниската спортна кола ще изпревари първата полицейска патрулка в решаващия момент. Ако Хали минеше пред ферарито, сблъсъкът не само щеше да смачка произведения в Италия автомобил и да убие шофьора, но и щеше да изблъска микробуса с Исфординг встрани от

пътя на полицейската кола и да позволи на конвоя да мине през старателно устроената засада.

— Хуан? — разтревожено попита Хали.

— Започвам.

Колкото и да не искаше да мести крана от внимателно изчислената му позиция, Кабрило трябваше да действа. Дръпна лоста и дългата стрела започна да се премества хоризонтално. Когато стигна до желаната позиция, Хуан натисна бутона. Тежкият хиляда и петстотин килограма механизъм с куката стремително се спусна от небето.

Шофьорът на ферарито нямаше как да види падащата отгоре тежест, така че имаше само секунди, за да реагира на масата стомана, която се стовари на улицата и издълба тридесетсантиметров кратер на десет метра пред него. Наби спирачки, завъртя волана надясно и се удари в полицейската кола. Кабрило натисна друго копче и куката се вдигна от улицата в облаци от прах, разби предното стъкло на автомобила за един милион долара и обели покрива му като на консерва риба, докато той минаваше под нея. Задната гума на ферарито хлътна в дупката. Спортният автомобил се наклони на една страна и отново блъсна патрулката. Двете коли се разтесоха и спряха.

Хали Казим сигурно виждаше всичко в огледалото, но това не отвлеche вниманието му. Щом първата патрулна кола го задмина, той настъпи газта и потегли, като закачи задната ѝ броня. Патрулката се завъртя и блокира тясната улица.

Шофьорът на бронирания микробус с Рудолф Исфординг удари спирачки и едва избегна сблъсък с полицейската кола. Джулия Хъксли спря колата си напреки на улицата, за да му попречи да излезе на задна скорост от капана.

А Кабрило задейства експлозивите, които бяха поставили в недовършената сграда.

Насочените взривове бяха разположени така, че да постигнат максимален ефект. Силата им беше насочена към натрупаните на етажите торби цимент. Всяка последователна експлозия отгоре надолу вдигна уголемяващ се сив облак прах, изригващ от сградата в сцена, напомняща за рухването на кулите близнаци в Ню Йорк. За няколко секунди ситният прах образува непроницаема завеса, която се вдигна на шестдесет метра над улицата и покри района в радиус от две преки.

Щяха да минат поне десет минути, докато лекият ветреца разчисти облака. А дотогава никой нямаше да може да види нищо на улиците около строежа.

Без да обръщат внимание на писъците на минувачите, Хали Казим и хората му изскочиха от пикапа. Всички носеха стоманени въжета с инфрачервени лампи на двата края. Противогазите филтрираха циментовия прах, но въпреки това усещаха вкуса му, когато си поемаха дъх. Инфрачервените очила им позволяваха да виждат спускащата се кука, но що се отнасяше до останалото, сякаш бягаха през бушуващ пожар.

Шофьорът на бронирания микробус сигурно беше обучен как да си пробие път и да избяга от местопроизшествие и вероятно вече се опитваше да го направи, когато Кабрило взриви експлозивите.

Хали стигна до предната част на микробуса, проверя въжето около моста и се покатери на покрива с двата свободни края. Вдигна глава. Инфрачервената лампа на куката се рееше в сивия облак като звезда в облачна нощ. Хората му бяха прокарали другите въжета около двете задни оси и му подадоха краищата. Щом си свършиха работата, смъкнаха екипировката си и изчезнаха в уплашената тълпа. Уплашените минувачи бяха покрити с циментов прах и приличаха на призраци в мъгливо тресавище.

Хуан премести куката точно над съзвездието от инфрачервени светлини на бронирания микробус и видя, че леко се придвижиха, когато Хали стъпи на покрива.

— Идеално. — Гласът на Хали беше заглушен от противогаса. — Точно над мен си. Спусни куката още три метра.

— Прието, спускам три метра. — Кабрило спусна куката; внимателно наблюдаваше как двете точки инфрачервена светлина се сляха. Без лампите откриването на микробуса в гъстата вихрушка от прах щеше да е невъзможно.

— Стой. — Хали закачи въжета за тежката кука. — Давай сега, микробусът е твой. Дай ми секунда да изчезна и го дръпни.

Американецът от ливански произход скочи на земята и потокът бягащи хора тъкмо щеше да го отнесе, когато от облака прах внезапно се появи ченге. На Казим му се стори, че се гледат цяла вечност. Полицаят отвори широко очи, когато най-после осъзна, че Хали държи противогаз. Казим обаче позволи реакцията му да се ограничи само с

това. Липсваше му обучението в бойни изкуства на Еди Зенг, така че се наложи да се задоволи само с бърз ритник в слабините на ченгето и после да хукне.

Успя да измине само няколко метра, когато забеляза, че от втората кола слиза друго ченге. Полицаят беше зашеметен от катастрофата и експлозията, но бе запазил присъствие на духа и стискаше фенерче и автоматичен пистолет. Докато се измъкваше от колата, видя, че Хали бяга в бурята от циментов прах, разпозна арабските му черти и светкавично направи заключение. Опита се да вдигне оръжието си над вратата, въпреки че ъгълът беше неудобен. Хали се хвърли към вратата, блъсна я, счупи глезена на ченгето и го прикова за миг. Посегна към пистолета, но видя, че полицаят го стиска здраво, и заби лакът в лицето му. После изби оръжието и отново хукна. Изпадналият в безсъзнание полицай остана да лежи на улицата.

Хуан Кабрило дръпна лоста. Въжетата се опънаха за миг, после тежкият седем тона брониран микробус се отлепи от земята. Когато го вдигна на десет метра, Хуан натисна лоста и завъртя стрелата обратно на часовниковата стрелка; наблюдаваше как яркият блясък на инфрачервената лампа се обръща в сумрака. Намали скоростта, когато микробусът увисна над камиона, в който чакаше Франклин Линкълн.

Докато се подготвяха в склада, Линкълн и Хали бяха разрязали покрива на ремаркетото по дължина с оксигени и бяха монтирали двете парчета на панти така, че да могат да се отварят нагоре. В ъглите бяха поставили инфрачервени лампи. Прахолякът вече започваше да се сляга и гледката през стъклата на кабината се проясняваше, но в долната част на камиона циментът все още се стелеше на талази. Хуан обаче ясно виждаше правоъгълника от светлини през очилата си и внимателно спусна бронирания микробус.

Линкълн чакаше на покрива на кабината на камиона и веднага щом гумите на микробуса опряха на пода на ремаркетото, скочи да откачи куката. След това се обади на Кабрило да изчезва, седна зад волана, включи на първа скорост и натисна копчето на дистанционното управление, за да затвори покрива.

Пазачите вече бяха изолирани и дори да се обадеха за помощ, не можеха да кажат нищо, защото не бяха видели нищо в бурята от прах. Полицията пък щеше да е заета поне няколко часа, докато не се разбере, че това не е терористична атака.

Хуан бързо слезе по стълбата на кулокрана. От експлозията до отвличането на бронирания микробус беше изминала една минута и четиридесет и седем секунди — деветнадесет по-малко от очакваното, но пък все пак Кабрило работеше с най-добрите хора в професията. Хуан се прехвърли през телената ограда и скочи на тротоара.

Улицата беше притихнала, нямаше хора. Белезникав прах покриваше всичко като вулканична пепел. Кабрило излезе от най-гъстата вихрушка от цимент и смъкна очилата. Вече чуваше сирените на полицейски коли. Приближаваха се. Светлините им прорязваха прашния облак като лъчи на морски фар.

— Какво стана? — попита някакъв англичанин, застанал пред едно кафене. Дрехите му бяха чисти, за разлика от прашните дрехи на Кабрило.

— Инцидент в строежа — отвърна Хуан и се закашля.

— Господи! Има ли пострадали?

Кабрило погледна слягащия се облак и каза:

— Нито един.

Знаеше, че този път казва истината.

Рудолф Исфординг донякъде знаеше как руснаците ще организират спасяването му, така че не се стъписа като пазача в микробуса, когато чуха изсвирването на спирачки и трясъка на метал от сблъсъка на улицата. Микробусът изведнъж спря, но когато миг по-късно сградата до съдебната палата, изглежда, се срути, Исфординг наистина се уплаши.

Не виждаха нищо през прозорчетата и не разбираха какво става. Микробусът изведнъж се заклати. Двамата усетиха слабата центробежна сила, сякаш минаваха по лек завой. И после движението спря. Бусът се залюля като махало и се разтресе, после се чу слаб механичен вой, последван от силен трясък над главите им.

След секунди отново усетиха, че се движат. Този път обаче Исфординг беше сигурен, че пътуват. Навън не се виждаше нищо, освен мрак. Пазачът опита да се обади по мобилния си телефон, но нямаше сигнал: можеше да общува само с двамата мъже в кабината, като удря по преградата, която ги разделяше.

Пътуваха около половин час. Вероятно излизаха от града. Камионът увеличи скоростта, когато излезе на магистралата, а после намали и няколко пъти зави. След това спряха. Исфординг реши, че са пристигнали там, където го водеха руснаците Юрий Зайцев и Людмила, която се беше представила за Кара.

Двамата с пазача мълчаливо чакаха. Минутите се влачеха мъчително бавно.

Онова, което адвокатът не можеше да види, беше, че Линкълн и останалите чакат Хуан. Щом Кабрило спря мерцедеса между камиона и фолксвагена на Джулия, Хали затвори вратите. Небето беше облачно въпреки светлината, проникваща през матовите прозорчета, грамадният склад тънеше в сенки. Хали светна няколко лампи на тавана, но мракът не се разсея.

Мерцедесът беше покрит с прах, Кабрило също беше целият мръсен. Избърса лицето си с мократа кърпа, която му подаде Джулия, и изпи почти литър вода.

— Дотук добре — каза на хората си. — Изглежда, никой не е имал проблеми, така че да отворим консервата и да приключваме. Линкълн, не видях на коя страна гледа микробусът, когато го спуснах на камиона.

— Към задните врати.

— Е, това малко ще улесни нещата.

Кабрило взе две гранати и автомат „Хеклер и Кох“ и го преметна през рамо. Гранатите бяха фалшиви, предназначени за учение, но на външен вид не се различаваха от истинските. Раздаде черни маски на всички и нахлузи една на главата си така, че да се виждат само очите и устата му. Останалите също се въоръжиха с пистолети и автомати.

След като всички бяха готови и застанаха пред задната част на ремаркетото, Кабрило преброи до пет и рязко отвори вратите. Хората му нахлуха вътре, скочиха върху предния капак на микробуса, размахаха оръжията си и закрещяха неразбираемо. Швейцарският шофьор и пазачът бяха извадили служебните си оръжия, но през бронираното стъкло не можеха да направят нищо. Шофьорът понечи да запали мотора и да се опита да изкара микробуса от ремаркетото, но Хуан се втренчи злобно в него през предното стъкло и му показа гранатите.

Посочи мъжете вътре един по един, после вратите, и издърпа предпазителя на едната граната. Намеренията му бяха ясни.

Пазачите запазиха предизвикателния си вид, но знаеха, че не могат да направят нищо. Оставиха оръжията си на таблото и бавно посегнаха към дръжките на вратите. Щом излязоха, ги оковаха с пластмасови белезници, вързаха им очите и им запушиха устата. Хали дръпна връзката ключове от колана на шофьора и я хвърли на Хуан.

Кабрило се покатери на покрива на бронирания микробус и леко скочи на пода на камиона. На петия опит налучка правилния ключ, но преди да го превърти, кимна на един от хората си.

Ако нещо се объркаше, Кара и Рудолф Исфординг не биваше да дадат едно и също описание на Юрий Зайцев, така че се бяха уговорили специалистът по Общи операции Майкъл Троно да извика на английски със силен руски акцент.

— Да слуша пазачът на хер Исфординг там вътре. Двамата ти другари са обезвредени. Няма да пострадат, ти също. Ще отворя малко вратата, за да хвърлиш оръжието си. Ако не го направиш, ще използвам сълзотворен газ. Разбра ли?

— Разбрах — отвърна пазачът.

— Хер Исфординг, какви оръжия има пазачът?

— Само револвер — отговори адвокатът.

— Добре. Извади ли го от кобура?

— Да.

— Много разумно — отбеляза Троно. — Хер Исфординг, вземете револвера и се приближете до задната врата. Сега ще я откряна. Хвърлете оръжието навън.

Кабрило откряна тежката врата и черният револвер изтрака в задната броня. Хали и Джулия стояха до него с насочени оръжия. Хуан им кимна и широко отвори вратата. Уплашеният пазач беше наясно какво става и беше преплел пръсти зад тила си. Хали му сложи белезници, запуши му устата и му върза очите, а Джулия помогна на дебелия адвокат да слезе. Изблъскаха пазачите в задната част на буса и Кабрило ги заключи.

Исфординг видя петима въоръжени командоси, някои с работни дрехи, други в черно. Една от петимата беше жена и той предположи, че е Людмила.

— Кой от вас е Юрий Зайцев? — нетърпеливо попита Исфординг.

— Аз — отвърна единият командос. Дрехите му бяха целите в сив прах. Той си свали маската и адвокатът видя, че и лицето му е изцапано. Косата му беше червеникава, както му бяха казали, имаше късо подстригана брада.

— Господин Савич ти изпраца поздрави, Рудолф. Разбира се, не можа да те посрещне лично, но скоро ще го видиш. В задната част на склада има кабинет. Людмила ще те заведе там. Тръгваме след няколко минути.

Джулия беше свалила маската си, за да може адвокатът да види, че е жената, която познаваше като Людмила.

— Благодаря. — Исфординг стисна ръката ѝ. — А съпругата ми? Кара?

— Друг екип я взима в момента — отговори Джулия.

— Благодаря — повтори адвокатът. — Благодаря на всички, че ме спасихте.

— Не си ранен, нали? — попита тя, когато Исфординг слезе от камиона. Линкълн беше сложил стълбичка до задната врата, за да го улесни.

— Не. Добре съм. Но съм уплашен. Докато не дойдохте в петък, нямах представа, че палестинците ме търсят. Благодарен съм ви на всички.

Джулия се усмихна.

— Трябва да благодариш на господин Савич. Ние само изпълняваме заповедите му.

— Знаех, че той е властен човек, но не знаех, че може да организира такова нещо.

— Влизайте.

Кабинетът беше скромно обзаведен. Имаше само две бюра, шкафове и изтъркан диван с тапицерия от изкуствена кожа под прозорец с матирано стъкло. Подът беше застлан с протрит линолеум и в стаята миришеше на цигари. Завесите на големия прозорец с бронирано стъкло, гледащ към склада, бяха дръпнати. Исфординг се отпусна на дивана и взе шишето вода, което му предложи Джулия.

След няколко минути влезе Юрий Зайцев. Беше оставил някъде автомата, но на колана на тънкия му кръст висеше кобур.

— Какво ще стане сега, хер Зайцев? — попита адвокатът.

— Чакаме останалите ми хора и после тръгваме. Шофьорът на камиона мисли, че може би са го проследили, така че ще избързаме с графика. Не знаем дали палестинците не ни преследват.

— От години не са действали извън Близкия изток — отбеляза Исфординг. — Сигурно наистина са отчаяни.

— След смъртта на Ясер Арафат са изчезнали много пари — каза Зайцев. — Това е достатъчно, за да отчае всеки.

Адвокатът понечи да отговори, но изведнъж навън се чу пукот и всички скочиха. След секунда се разнесе непогрешимият звук на оръжия със заглушители.

Един от хората на Зайцев извика сподавено. Викът му беше заглушен от други изстрели. Зайцев извади пистолета си от кобура.

— Стой тук — заповяда на Людмила и приведен се приближи до отворената врата.

В склада отекнаха още изстрели. Зайцев насочи пистолета, изруга и изстреля четири куршума. Предпазливо надникна, пристъпи навън и отново стреля в нечий тъмен силует, който тъкмо се шумгваше зад ремаркетото. Обърна се да каже нещо на Людмила и в същия миг жесток откос го поразил от коленете до гърдите. Ударната сила на куршумите го блъсна назад в кабинета и Зайцев се свлече върху бюрото. Гърдите му бяха облени в кръв.

Матираният прозорец към склада се взриви в дъжд от стъкло. Куршумите свистяха в стаята, рикошираха с искри от металните мебели и откъсваха парчета от евтината ламперия. Людмила реагира бързо като котка и закри Исфординг с тялото си. В рамката на разбития прозорец се появи човек. Беше завързал на лицето си карирана кърпа, каквито носеха палестинците. Вдигна пушката срещу Людмила. Тя отскочи от адвоката и стреля първа и Исфординг видя как главата на арабина се взриви. Стената зад него се обля в кръв и розови частици мозък. В следващия миг друг мюсюлманин зае мястото му и обсипа кабинета с куршуми. Част от ръката на Людмила беше отнесена, други два куршума я улучиха в корема. Тя извика и падна на мръсния линолеум в локва от собствената си кръв.

Атаката беше толкова светкавична и жестока, че Исфординг беше прекалено стъписан, за да помръдне. Малкият кабинет се изпълни с миризма на кръв и барут. В стаята влезе нападателят, който

вероятно бе убил Зайцев. Прекрачи тялото на Людмила и го обърна с крак, за да види по-добре раните ѝ.

— Добра стрелба, Мохамад — каза на арабски на стрелеца на прозореца, размота кърпата от лицето си и се обърна към Исфординг. Чертите му бяха остри и опасни, черните му очи блестяха от омраза. — Знам, че говориш моя език — каза на адвоката. — Работил си за покойния президент Арафат и си скрил пари, които трябва да бъдат похарчени за борбата срещу американците и евреите.

— Всички останали са мъртви, Рафик — докладва Мохамад. — Сградата е наша.

— Казах ти, че някой ще се опита да освободи тази свиня от затвора. — Рафик се вторачи в Исфординг толкова заплашително, че адвокатът се напика от страх. — Трябваше само да изчакаме.

Рафик отвори сгъваем нож. Острието блесна на флуоресцентната светлина.

— А сега да поговорим за парите.

Рудолф Исфординг не се замисляше много за хората, чиито пари изпираше. Беше се изолирал от клиентите си и те не бяха нищо повече от кодове на банкови сметки в счетоводни книги или неясни подписи върху правни документи. Смяташе се за добър в сметките и се чувстваше най-удобно зад бюрото, защитен зад крепост от листове. Сега обаче доказателствата за извършеното от него бяха изпръскани по стените на кабинета и се процеждаха в локва под трупа на Людмила. Сърце не му даваше да погледне окървавените гърди на Юрий Зайцев.

Някой повика Рафик в склада, преди той да започне да му задава въпроси. Мохамад го наблюдаваше внимателно. Очите му приличаха на късове обсидиан. Исфординг видя, че палестинците придвижват платформа към задната страна на камиона, за да разтоварят бронирания микробус. Руснаците, които го бяха отвлекли, се бяха постарали никой да не бъде ранен или убит, но той беше убеден, че Рафик и главорезите му няма да са толкова човечни. Разтрепери се, сякаш получаваше епилептичен пристъп.

Водачът на терористите извика Мохамад и той прикова Исфординг със заплашителен поглед и излезе от кабинета.

Минутите се влачеха бавно. Страховете на адвоката се превръщаха в още по-ужасяващи мисли, затова когато звукът проникна в съзнанието му, той не беше сигурен какво е чул. Стори му се, че някой го вика, но гласът беше неясен и хрипящ, сякаш идваше от много далече или го чуваше насън. Исфординг погледна към вратата, но там нямаше никого; после огледа стаята. Людмила лежеше по корем. Дрехите ѝ бяха плувнали в кръв.

— Исфординг.

Ако не бе обърнал глава към Зайцев, нямаше да повярва, че устните на руснака помръдват. По някакво чудо Зайцев все още беше жив. Лицето му беше призрачно бледо, от гърдите му като пурпурна меласа се процеждаше кръв. Адвокатът се изпълни с надежда.

— Карай ги да говорят — прошепна Зайцев. Очите му потрепнаха от болка.

— Какво? — прошепна адвокатът. Мохамад и Рафик можеше да се върнат всеки момент.

— Кажи им каквото те питат. Поддържай разговора. — Гласът на руснака беше толкова слаб, че Исфординг трябваше да сложи ръка на ухото си и да наклони глава, за да го чуе.

— Не разбирам — умолително каза той.

— Насам идват още от моите хора... — Гласът на Зайцев постепенно заглъхна. Клепачите му потрепнаха и очите му се изцъклиха: той отново изпадна в безсъзнание. Исфординг нямаше представа как изобщо е оцелял от многобройните огнестрелни рани.

Спомни си какво беше казал руснакът преди атаката. Те чакаха още хора, които несъмнено щяха да са въоръжени. Първият му прилив на надежда се превърна в порой от адреналин. Щяха да го спасят. Щеше да се измъкне жив от целия този ужас.

От склада се разнесе рев на ауспук. Бронираният микробус се смъкна от камиона, караше го един от маскираните терористи. Миг покъсно Рафик се върна в кабинета. Лицето му беше изкривено в жестока смесица от омраза и самодоволство. Той дръпна един стол и седна срещу Исфординг. Дъхът му миришеше на мърша.

— А сега, свиньо, ще ми кажеш какво направи с парите, които открадна от моя народ. — Вече говореше на английски и акцентът правеше гласа му още по-застрашителен.

— Ще ви кажа всичко, което искате да знаете — отвърна адвокатът на арабски.

Терористът го зашлеви през лицето и бузата му пламна.

— Недей да оскверняваш езика на пророка. Говори на английски, Исфординг. Исфординг? Това е еврейско име.

— Аз съм католик.

Рафик му удари още един шамар. В очите му лумна безумна ярост.

— Ще говориш само когато те попитам.

Адвокатът погледна неподвижното тяло на Юрий Зайцев и се замоли хората му да дойдат скоро.

— Знаем, че си използвал част от парите на народа ми, за да създадеш фалшиви компании — започна Рафик. — Едната се нарича

„Търговски консултанти“. Другата е „Равностойни международни партньори“. Чрез тях си купил голям кораб, „Маус“, който се намира някъде в Далечния изток. Кой контролира компаниите и кой печели, докато моят народ страда? Казвай!

Исфординг се зачуди какво да каже. Скритите от ООП пари не бяха използвани за сделката. Фирмата беше създадена единствено за Антон Савич и сикха Шиер Сингх. Помисли си, че няма значение, ако каже това на Рафик. Хората на Зайцев щяха да дойдат всеки момент и похитителите щяха да бъдат избити.

— Точно така — каза той прегракнало и се прокашля. — Всъщност има два кораба, два плаващи дока. Единият се казва „Маус“, а другият „Соури“.

— Кой ги контролира?

— Един руснак, Антон Савич, и Шиер Сингх, сикх.

— Разумен си и не лъжеш. — В гласа на терориста не прозвуча одобрение. — Знаем за Савич. Къде можем да го намерим.

— Не знам — призна нещастно Исфординг. — Непрекъснато пътува. Мисля, че няма дом, само пощенска кутия в Санкт Петербург.

Рафик отново вдигна ръка да го удари.

— Истина е, кълна се! — извика Исфординг. — Виждал съм го само веднъж, преди повече от две години.

— След малко ще се върнем на него. Ами сикхът? Кой е той?

— Шиер Сингх. Пакистанец е, но живее в Индонезия. Богат е. Бизнесът му е огромен — дървен материал, товарни превози по море, недвижими имоти. Най-голямата му компания е складът за метални отпадъци „Карамита“ на западното крайбрежие на Суматра. Мисля, че чрез нея контролира двата сухи дока.

— Виждал ли си го? Как изглежда?

— Миналата година го видях на видеоконференция. Едър е и като всички сикхи има дълга брада и носи тюрбан.

Мохамад внезапно нахлу в кабинета, бърбореше почти несвързано.

— Рафик! Полицията е арестувала Фодъл. Той знае...

— Знае къде сме — изръмжа Рафик. — Много лошо.

И скочи. Исфординг извика стреснато и се сви на дивана, очакваше, че ще го ударят.

— Не ме бийте. Моля ви!

— Тихо! — троснато отвърна Рафик и взе превръзка за очи и две пластмасови запушалки за уши от Мохамад.

— Какво... ще правите с мен? — изхленчи Исфординг, после се разплака. Сигурно щяха да го убият веднага.

— Казах: тихо — изрева Рафик.

Докато му завързваше очите, Мохамад напъха гумените тапи дълбоко в ушите му. Исфординг трепереше. Не виждаше и не чуваше нищо. Запушиха и устата му, но колкото и да беше учудващо, не много стегнато. Дръпнаха го да стане и го изведоха от кабинета. Нямаше представа какво става и не знаеше къде го водят. Блъснаха го безцеремонно в микробуса. Знаеш, че и тримата пазачи, натоварени със задачата да го карат на заседанията в съда, също са тук, макар да не можеше да ги види. Глезените му бяха стегнати с найлоново въже, китките му бяха увити с тиксо, все едно беше мумия. Не можеше да помръдне. Хората на Рафик действаха бързо и ефикасно.

Микробусът потегли, направи три остри завоя и спря. Палестинците вероятно изчакваха зад склада. Шофьорът угаси мотора, после вратата се тресна — адвокатът го усети с тялото си въпреки че ушите му бяха запушени.

Да, след малко щяха да ги убият.

Хуан Кабрило тресна вратата на бронирания микробус достатъчно силно, та мъжете вътре да усетят, после тупна ключовете на покрива и още веднъж огледа улицата пред склада. Никой не беше видял как го скри зад сградата. Погледна спрея с белина в ръката си. Беше сигурен, че никой не е оставил отпечатъци, но все пак беше по-добре, че напръска целия кабинет, за да заличи евентуални следи.

Линкълн вече беше свалил карираната кърпа, с която криеше черното си лице, и я бе наметнал на широките си рамене. От ресните ѝ капеше изкуствена кръв.

— Браво — похвали го Хуан.

— Имаш вроден талант да играеш зли араби, шефе — засмя се едрият Линкълн. — Първо беше полковник Хурами от сирийската армия, а днес си палестинският водач на терористите Рафик. Кой ще бъдеш утре? Али Баба?

— Само ако ти играеш Шехерезада и изпълниш танца на седемте воала!

Майкъл Троно, който беше поел ролята на Юрий Зайцев пред Рудолф Исфординг, вече изваждаше така наречените „фишеци“ от специалната жилетка под ризата си. Фишеците бяха направени от миниатюрни експлозивни заряди и една-две унции изкуствена кръв и от години се използваша от холивудските специалисти по ефектите. В кърпата за глава на Линкълн беше поставено по-сложно устройство, за да изглежда така, че Джулия му е отнесла половината череп. В стените и мебелите в кабинета също бяха сложени малки заряди, за да подсилят илюзията, че куршумите рикошират в мазилката и метала: оръжията, с които бяха инсценирали атаката, стреляха с халосни патрони.

След като ги намереха, Исфординг и пазачите щяха да разкажат странна, но правдоподобна история. След като адвокатът бил отвлечен от руската мафия, спасителите му били нападнати от членове на ООП, които търсели пари, изчезнали след смъртта на Арафат. Атаката била жестока и никой от руснаците не оцелял. А после терористите избягали, понеже един от хората им бил заловен от полицията. Потрудно щеше да се обясни какво се е случило с труповете на руснаците и защо терористите не са взели Исфординг със себе си. А и никой нямаше да разбере как „палестинците“ са влезли в страната.

Кабрило не се тревожеше за подробностите. Швейцарските власти щяха да настояват за по-строг контрол на границите, но в края на краищата щяха да са доволни, защото нямаше пострадали цивилни, главният им свидетел отново беше в ареста и светът беше намалал с няколко гангстери от Санкт Петербург. И на всичкото отгоре вероятно щяха да притиснат Исфординг да обясни къде бившият водач на ООП е скрил милиардите, които е откраднал от народа си. Кой знае, можеше дори да си върнат част от тях. Единственото, което Хуан не можеше да контролира, бе какво ще каже адвокатът на разпитите. Не искаше швейцарците да разследват Антон Савич, който и да беше той, нито корабния магнат Шиер Сингх. Можеше само да се надява, че Исфординг се страхува от Савич и ще си държи устата затворена.

Доктор Хъксли излезе от единствената тоалетна в склада. Беше измила кръвта от лицето си и се беше съблякла по тясна къса черна фланелка, която едва прикриваше извивките на тялото ѝ. Фишекът,

който беше направил така, че ръката ѝ да изглежда откъсната, беше оставил синьо-червено петно върху безупречно бялата ѝ кожа.

— Как си, Людмила?

— Идеално. — Тя потърка синината си и закачливо вдигна вежди. — Защо всички, освен ти и Хали изглеждате като статисти във филм за зомбита с нисък бюджет?

— Защото никой от вас не говори арабски и не прилича на арабин — засмя се Кабрило. — Въпреки че в образа на Хали на терориста със стоманен поглед Мохамад имаше да се желае още много. Трябваше да научи само две изречения, но успя да обърка и двете. Кевин и екипът му от Работилницата за вълшебства обаче се представиха отлично. Този път надминаха себе си. Особено в ефекта с Линкълн. За миг си помислих, че нещо се е объркало и наистина си му пръснала главата.

— И аз се уплаших — призна Джулия.

Кабрило извика останалите от екипа.

— И така, първо искам да похваля всички за добре свършената работа. Тази малка лудория имаше минимални изгледи за успех от самото начало, но вие я изпълнихте блестящо и без грешка.

— Това означава ли, че ще получим премии? — попита Хали.

— Ти най-много от всички. Изпращам те на езиков курс, за да можеш поне да се преструваш, че знаеш арабски — отвърна Хуан и всички се засмяха. — Джулия, отиваш в хотела веднага щом си готова. Запази ли си билет за самолета?

— До два часа ще съм в Истанбул. Оттам ще се присъединя към вас, където и да сте. Ако съдя по думите на Исфординг, предполагам, че ще заминем за Индонезия, нали?

Кабрило кимна и каза:

— Шиер Сингх, изглежда, е следващата брънка във веригата.

— Щом кацна на международното летище „Ататюрк“, ще взема полет до Джакарта. — Джулия облече тъмна блуза. — Дегизировката в куфара в склада ли е?

— Ще се погрижа всичко да бъде изгорено — увери я Хуан и я целуна по бузата.

Тя им махна за довиждане и се качи в колата под наем. Линкълн отвори вратата на гаража и Джулия потегли.

— Избърсах пръстовите отпечатъци в бронирания микробус и напръсках всичко с белина. Въпреки че ще запалим сградата, почистете всяко място, което сте докосвали, особено банята. ДНК на никого от нас не е в базата данни на Интерпол, но не искам да рискуваме. Всички имате планирани маршрути за бягство. Тръгвайте и утре по това време ще се видим на „Орегон“.

Въпреки че Кабрило използваше дегизировка всеки път, когато взимаше нещо под наем, имаше най-голяма вероятност да го разпознаят, така че той щеше да е следващият, който щеше да напусне страната. Докато другите почистваха склада, той се преоблече и изми циментовия прах от мерцедеса. Хали, Линкълн и Троно изтъркаха склада и поставиха запалителни бомби навсякъде.

— За колко време да наглася таймера? — попита Линкълн.

— Чакай малко — отвърна Хуан и се обади по мобилния си телефон на „Орегон“.

— Адвокатска кантора „Дюи, Чийтам и Хау“ — каза Линда Рос с тънкия си писклив глас.

Кабрило пресметна часовата разлика между Швейцария и Южнокитайско море и каза:

— Добър вечер, Линда.

— Как мина, шефе?

— Като по вода. Мърфи и Ерик следят ли новините от Цюрих?

— Разбира се. Ей сега ще те свържа с тях.

Миг по-късно по линията се чу гласът на Марк Мърфи. От слушалките, които беше смъкнал около врата си, се разнасяше спийд метал, сякаш някой режеше железопътни релси с верижен трион.

— Шефе, ако се съди по репортажите на Си Ен Ен и Скай Нюз, швейцарците нямат представа какво се е случило. Отначало помислили, че строежът се е срутил, а после, че е извършен терористичен атентат. В разговорите по местните полицейски честоти няколко пъти споменаха за изчезнал брониран микробус и неизвестни стрелци на местопроизшествието по време на експлозиите.

— Ще затворят ли границите? Отменят ли полетите на самолетите?

— Не. Мислят, че извършителите са местни хора.

— Значи засега сме в безопасност?

— Ще им отнеме толкова време да съберат две и две, че ще трябва да плащат и лихва.

— Какво?

— Нищо. Шегичка. За швейцарските банкери. Лихва, не разбираш ли? Не е ли смешно?

— Остани си познавач на хубавата музика и остави хумора на професионалистите като Макс. На какво разстояние сте от Суматра?

— Все още на няколко дни. Защо?

— Рудолф Исфординг каза, че човекът, който контролира „Маус“, се казва Шиер Сингх. Имал склад за метални отпадъци, „Карамита“. Провери тези две неща. И се опитай да намериш друг плаващ сух док, „Соури“. Сингх притежава и него.

— „Соури“ ли?

— На френски означава „мишка“.

— Записах — отвърна Мърфи.

— Добре. Кажи на Макс, че искам да се откажете от преследването на „Маус“ и с най-добрата разумна скорост да се отправите към склада за метални отпадъци „Карамита“. — Най-добрата разумна скорост беше много по-малка от максималната на „Орегон“, но бързото придвижване през деня или без радарно затъмнение щеше да издаде една от най-важните тайни на кораба.

— Ще му предам.

— Ще се видим след ден и нещо. — Хуан прекъсна връзката и се обърна към Линкълн и другите, които чакаха заповеди. — Изглежда, полицията не знае какво се е случило, така че засега сме в безопасност. Всички ще напуснем Швейцария до шест часа. Нагласете експлозивите за двадесет нула нула. Исфординг и пазачите ще имат труден ден, но нищо няма да им стане, докато дойдат пожарникарите.

Предстоеше му дълъг път до Мюнхен, откъдето щеше да се качи на самолет и да напусне Европа. Надяваше се, че докато стигне дотам, адреналинът, все още прииждащ в тялото му, ще стихне, защото ръцете му трепереха и стомахът му се беше свил. Надяваше се също Марк да установи, че корабът близнак на „Маус“ действа като законен сух док и не е замесен в отвличания в открито море. Знаеше обаче, че вероятността за това е по-малка, отколкото Хали Казим да изнесе проповед в джамия в Мека.

Хуан Кабрило познаваше този тип хора. Мъжът зад бюрото срещу него беше облечен бедно и не държеше на външния си вид, освен колкото да спазва догмите на религията си. Тюрбанът беше увит стегнато около главата му, но платът беше протрит и изцапан с петна от пот. Ризата му беше от евтин памук и тъмните кръгове под мишниците му изглеждаха постоянни. По брадата и мустаците му бяха полепнали остатъци от храна.

Кабинетът също беше обзаведен така, че да представя определен облик. Бюрото беше покрито с листове, шкафове бяха претъркани до пръсване. Мебелите бяха евтини, некачествени и неудобни, а плакатите на стените бяха по-подходящи за някоя индонезийска туристическа агенция. Компютърът зад бюрото беше толкова стар, че заслужаваше място в музей за древни технологии.

Жената, която покани Хуан в кабинета, вероятно беше единственото автентично нещо в цялата обстановка. Беше възрастна индонезийка, болезнено слаба и уморена. Дрехите ѝ бяха евтини като шефа ѝ, но Кабрило подозираше, че това е защото ѝ плаща оскъдна заплата, а не защото самата тя се преструва, че управлява борещ се за оцеляване бизнес.

След като прочете пълното досие, съставено от Марк Мърфи преди срещата, Кабрило знаеше за Шиер Сингх и семейството му повече, отколкото беше очаквал. Богатството му се изчисляваше на почти половин милиард долара. Главата на фамилията живееше в имение с площ петстотин акра и достатъчно голяма къща, за да побере единадесетте му деца и семейства им под един покрив. Сингх имаше доверие на зетьовете си само донякъде. Бизнесът, за който отговаряха те, изглеждаше законен. Незаконните операции се ръководеха от синовете му. Абхай Сингх, най-големият, беше представителят на склада за метални отпадъци „Карамита“.

Абхай имаше офис в западнал квартал на Джакарта, близо до доковете, за да чува корабните сирени, но в същото време достатъчно

отдалечен, ако някой реши да го открие.

Уреждането на срещата с Абхай Сингх беше лесно. Кабрило се свърза с компанията, докато пътуваше от Мюнхен за Джакарта, представи се за капитан на кораб, който иска да продаде за отпадъци, и поиска да знае колко ще платят „Карамита“.

Не беше облечен много по-добре от търговеца на стари кораби. Не се беше бръснал от деня, преди да отвлекат Рудолф Исфординг, и си беше сложил мазна черна перука под капитанската шапка. Дочените му панталони изобщо не бяха виждали ютия, а копчетата на ръкавите на сакото, опъващо се на огромния му корем, липсваха. Ако богатшите Сингх държаха да се представят за едва изкарващи прехраната си бедняци, Кабрило можеше със същата лекота да играе ролята на морски капитан без късмет.

Абхай Сингх прочете справката за „Орегон“, която му даде Хуан — там беше записано друго име, в момента го изписваха на корпуса на кораба. В документите бяха отбелязани размерите, тонажът, товароподемността и оборудването. Бяха приложени и много снимки. Свинските очички на сикха ги прегледаха бързо и внимателно. Единственият звук в занемарения кабинет беше потракването на черния вентилатор и шумът на уличното движение през отворения прозорец.

— Има нещо, което не виждам, капитан... Смит — каза Сингх и изпитателно се вторачи в Кабрило. — Документите ви за собственост. Да не би плавателният съд, който искате да продадете за отпадъци, да не е ваш?

Хуан, изпълняващ ролята на Джейб Смит, един от редовните му персонажи, когато имаше работа с чиновници, отвърна на подозрителния му поглед спокойно.

— Не виждате и нещо друго. — И му даде още една купчина документи.

Сингх ги погледна недоверчиво, но когато стигна до половината на първата страница, очите му блеснаха от алчност.

— Да, точно така — каза Хуан. — Трюмовете са пълни с осем хиляди тона алуминиеви слитъци. Натоварихме ги в Карачи. Искате ли да сключим сделка, господин Сингх? Вие ще забравите, че корабът не е мой, а аз ще забравя, че когато е станал ваш, съм знаел, че на борда е

имало необработен метал на стойност десет милиона долара, който не принадлежи на никого от нас двамата.

Сингх остави книгата на бюрото, сплете мургавите си пръсти и замислено погледна Кабрило.

— Защо се обърнахте към „Карамита“, капитане?

Всъщност питаше откъде някой си капитан Джеб Смит знае, че собствениците на склада за метални отпадъци са корумпирани и приемат подкупи.

— Поетите често пишат колко необятни са океаните и това е вярно, господин Сингх, но знаете ли, от друга страна светът все пак е малък. Човек чува разни неща.

— И къде ги чува тези разни неща?

Кабрило се огледа крадешком.

— На различни места от различни хора. Не си спомням кой ми каза за вашия хубав склад, но слуховете се разпространяват по-бързо от дизентерията и може да са още по-неприятни. — Отново се втрени в Сингх и изражението му стана неразгадаемо.

Абхай разбра подтекста на думите му — продължиш ли да задаваш въпроси, ще се погрижа властите да огледат „Карамита“ по-отблизо — и се усмихна лицемерно.

— Сърцето ми се радва, като чуя как хората оценяват толкова високо бизнеса ми. Мисля, че може да се споразумеем, капитан Смит. Трябва да знаете, че цената на стоманата за отпадъци се вдигна, затова ще получите сто и десет долара за тон за целия кораб.

— Мислех, че по-скоро ще бъдат петстотин и петдесет — възрази Кабрило. Можеше да учетвори цената заради слитъците алуминий, които обещавахе, но искаше да приключи с преговорите и да се изкъпе от смрадта на непочтеност.

— Не, няма да стане — отговори Абхай разпалено, сякаш Кабрило беше обидил сестра му. — Мога да вдигна само до двеста.

— Може да вдигнете и на четиристотин, но аз ще взема триста.

— О, капитане — театрално изпъшка сикхът, държеше се, сякаш този път Хуан е обидил майка му. — Няма да имам никаква печалба на тази цена.

— Мисля, че ще имате нещо повече от печалба. И двамата знаем каква е цената на товара. Защо не се договорим за двеста и петдесет на тон и след два дни да ви докарам кораба?

Сингх се замисли. Кабрило знаеше, че по всяка вероятност „Маус“ ще стигне до „Карамита“ по същото време като „Орегон“, и се запита кое в съзнанието на сикха ще надделее — алчността или трезвият разум. Един предпазлив човек би затворил склада, докато сухият док не остави товара си и не заличи доказателствата за пиратството си, но Сингх би се полакомил да спечели цената, предложена от Хуан.

Сикхът взе решение.

— В момента складът е пълен. Докарайте кораба си след седем дни. Тогава ще имаме място.

Кабрило стана и протегна изпотената си ръка.

— Договорихме се. Но ако собствениците на кораба имат шпиони в Джакарта, ще дойда в „Карамита“ след два дни.

И излезе от кабинета още преди Абхай Сингх да проумее забележката му.

Джордж Адамс го върна с хеликоптера на „Орегон“, който беше заел позицията далеч от маршрутите на корабите. От няколко дни Джордж летеше по двадесет часа, превозваше екипа от Швейцария обратно до „Орегон“. Най-послед целият екипаж се бе събрал, с изключение на Еди Зенг.

Кабрило отиде в каютата си, свали дрехите на Джеб Смит и перуката, сложи ги в найлонова торбичка и я захвърли в дъното на гардероба за следващия път, когато щеше да играе тази роля, после се насапуниса и почна да се бръсне.

Видя блясъка в очите си в огледалото над мивката. Винаги гледаше така, когато се приближаваше към набеязаната жертва. Фактът, че Сингх се беше съгласил да купи плавателен съд без документи за собственост, беше основателна причина за арестуването му. По-важното обаче беше, че следата, предоставена от Рудолф Исфординг, водеше в правилна посока. Абхай Сингх и баща му бяха затънали до гушата в мръсотия. Сега задачата на Хуан беше да ги разобличи, да намери Антон Савич и да предаде всичките на властите.

Изкъпа се, натри бузите си с ром и се облече: черен панталон, бяла памучна риза и меки черни мокасини. Поръча да му занесат храна

в заседателната зала и свика старшия персонал на кораба на съвещание.

Заседателната зала беше на десния борд на „Орегон“, зад надстройката, и побираше четиридесет души, макар че около масата имаше места само за десетина. Когато не се налагаше да се крият, отваряха големите правоъгълни прозорци и помещението се обливаше в дневна светлина. Хуан пристигна пръв и се настани на кожата си стол с висока облегалка. Морис, главният стюард на Корпорацията, влезе с вдигаща пара дълбока купа със самоса^[1] и кана с прочутия си слънчев чай. Наля на Кабрило и му даде чиния.

— Добре дошъл на борда, шефе.

Хуан бе получил досието на семейство Сингх по електронната поща по време на полета си от Европа и Джордж Адамс го беше посрещнал в Джакарта с дегизировката на Джейб Смит, така че откакто беше заминал за Токио с Тори Болинджър преди две седмици, беше отсъствал от „Орегон“.

— Благодаря. Какви са последните новини?

Морис беше непоправим клюкар.

— Ерик Стоун имал връзка с някаква испанка по интернет. Пишели си доста пламенно.

Ерик беше отличен кормчия и владееенето му на системите на кораба съперничеше дори на уменията на Хуан и Макс Ханли, но когато ставаше дума за нежния пол, беше абсолютно безнадежден. В един лондонски бар, след аферата със Свещения камък, Ерик толкова се смути и обърка от дръзкия подход на една жена, че му прилоша и трябваше да изтърчи навън.

— Нали не използваш моите пълномощия, за да четеш компютърните дневници на кораба, Морис?

— Дори не знаех, че съществува такова нещо като твои пълномощия. Просто го чух да обсъжда въпроса с Марк Мърфи.

В това имаше логика. Хуан се подсмихна. Мърфи, партньорът на Ерик, имаше още по-малко късмет с жените и от Стоун, ако не се смятаха краткотрайните му връзки с разни пънкарки. Но за Кабрило девойка с повече обеци от игленик, впечатлена от мъж, чието хоби е да кара скейтборд, не беше голям улов.

— Е, любовта е най-прекрасното нещо на света, Морис.

— Не си ме питал и нищо не съм ти казвал, Кабрило.

В заседателната зала влязоха Макс, Линда Рос и Джулия Хъкли и стюардът се изниза. Тримата си наляха чай и си взеха самоса. След няколко секунди дойдоха Хали Казим и Франклин Линкълн. Линкълн обикновено не присъстваше на тези срещи, но в момента заместваше отсъстващия Еди Зенг. Ерик и Мърфи пристигнаха последни, спореха за някаква неясна реплика от скеч на „Монти Пайтън“.

— Да караме поред — започна Хуан, след като всички заеха местата си. — Има ли вести от Еди?

— Все още нищо — отвърна Хали.

Хуан погледна доктор Хъкли и тя незабавно отговори:

— Подкожният предавател, който му имплантирах в бедрото, работеше без засечка, преди да заминете за Токио. Но пък все пак му го сложих преди три месеца.

Само неколцина ключови членове на Корпорацията имаха специални чипове, имплантирани под кожата. Електронните устройства бяха колкото пощенски марки и се захранваха от нервната система на тялото. На всеки дванадесет часа изпращаха сигнал до сателит, след което сигналът се предаваше на „Орегон“. Това беше начин да следят оперативните агенти, без да е нужно те да носят подслушвателни устройства, които можеше да бъдат открити и конфискувани.

Технологията беше нова и все още неусъвършенствана и затова Хуан ѝ нямаше доверие, но в случая с Еди нямаша друг избор.

— Според последната емисия, която получихме, той е в покрайнините на Шанхай, някъде близо до новото летище — добави Хали.

— Има ли вероятност да смятат да го качат на самолет там? — попита Кабрило.

Макс Ханли почука с лулата по зъбите си.

— Разсъждавахме върху този вариант, но това не се вмести в сведенията ни за контрабандистите. Еди върви по следата на нелегалните емигранти, които намерихме в контейнера. Трябва да следва същия маршрут.

— Но ако губят твърде много хора заради атаките на пиратите, не трябва ли да сменят тактиката? — попита Ерик Стоун, вече беше отворил лаптопа си на масата.

— Не знаем колко души са отвлекли пиратите — отвърна Хали.
— Емигрантите на борда на „Кра“ може да са били първата група.

— Или последната сламка — възрази Ерик — и сега змийските глави минават на самолети.

— Ако вече имат изградена мрежа за трафик по море, ще им струва скъпо да преминат на самолети. Ще им трябва съвсем нова инфраструктура.

Хуан ги остави да обсъждат въпроса, но знаеше, че няма да открият отговори. Докато не получи сигнал от предавателя на Еди, можеха само да гадаят.

— Добре, достатъчно — каза той, за да сложи край на безсмисления дебат. — Хали, увеличи броя на сателитите, които следиш. Възможно е сигналът на Еди да отива другаде. Мисли нестандартно. Провери всичко, което може да приема и предава подобни електронни емисии.

Експертът по комуникациите на „Орегон“ се наежи.

— Проверих. Хората ми претърсиха всички сателити в радиус хиляда мили от Шанхай.

— Не се съмнявам в компетентността на персонала ти, Хали — успокой го Кабрило. — Ако Еди е в този радиус от хиляда мили, щяха да го открият. Но мисля, че не е там. И сега искам да удвоите района и да го търсите на две хиляди мили от Шанхай, и да увеличите още координатната мрежа, докато не го намерите.

Хали си записа нещо в тефтера си с емблемата на Корпорацията и каза:

— Дадено, шефе.

Кабрило замълча, за да привлече вниманието на всички, после каза:

— А що се отнася до срещата ми вчера, Шиер Сингх, синът му Абхай и всички, свързани със склада за метални отпадъци „Карамита“, са в списъка ни със заподозрени. Те са собственици на „Маус“ и неговия близък. — Погледна Марк Мърфи. — Научи ли нещо за „Соури“?

Мърфи взе лаптопа на Ерик и отвори няколко прозореца.

— Да. Произведен е в Русия и е купен по същото време като „Маус“, но от друга мрежа бутафорни компании. Направили са същата грешка — Рудолф Исфординг да основе фирмите. За разлика от

„Маус“, „Соури“ все още не е използван за ремонт или изваждане на потънали кораби. Никой не го е наемал, нито го е виждал. Има го в списъка на „Лойдс“, но последното, което са чули за него, е, че е още във Владивосток и чака новите си собственици.

Кабрило отвори уста да попита нещо, но Мърфи го изпревари.

— Вече проверих. Изтеглен е от пристанището преди година и половина. И никой не си спомня имената на влекачите.

— По дяволите!

— От година и половина Сингх и компанията му може да използват сухия док за нещо — почна Линда Рос. — Дори да не отвлечат кораби в открито море, плавателен съд с подобни размери е идеален за всякакви контрабандни операции. Може да го натоварят с неколкостотин крадени коли. Или да скрият два големи самолета, без да разглобяват крилето, или да наблъскат вътре хиляди емигранти.

Очевидно искаше коментарът ѝ да прозвучи като разсъждение, но атмосферата в заседателната зала изведнъж стана хладна, сякаш облак засенчи слънцето и затъмни помещението. Всички си представиха огромния плавателен съд превърнат в робски кораб и пълен с безброй изтерзани души, обречени на живот, по-лош и от смъртта.

— Господи — промълви някой.

— Намери го, Марк. — Гласът на Кабрило беше твърд като стомана. — Каквото и да струва, намери го.

— Слушам — отговори младият специалист по оръжията.

— И така, да продължа оттам, докдето бях стигнал — сериозно каза Хуан. — За онези от вас, които не знаят, бях в Джакарта и преговарях да продам „Орегон“ за отпадъци. — Тези думи обикновено биха предизвикали иронична забележка или поне одобрителна усмивка, но сега всички бяха прекалено сериозни. — Както каза Исфординг, собствениците на „Карамита“ са корумпирани. До вчера се осланяхме само на предположения, разкази от трета ръка и думата на съден за злоупотреби човек. Сега обаче съм убеден, че Сингх е замесен с пиратите и може би и с трафикантите на хора. Той иска да закараме „Орегон“ чак след седмица, за да има достатъчно време да се отърве от товара на „Маус“, но ние ще хвърлим котва пред склада след два дни. В нощта, когато „Маус“ се появи, ще проведем операцията.

— Какъв е планът? — попита Линкълн.

— Събрах ви да го обсъдим. Всеки да разговаря с екипа си и да предложи сценарий. Марк, имаш ли вече снимки на склада?

— Да, от телевизионен сателит. Отпреди година обаче.

— Джордж да прелети няколко пъти с хеликоптера и да направи нови. Ако „Робинсън“ няма необходимия пробег, да наеме друг хеликоптер в Джакарта. И веднага щом се върне, да се погрижи всички да имат копия.

— Ясно.

— Линкълн, не знам колко пазачи охраняват склада, нито какви оръжия имат, така че се погрижи хората ти да разполагат с всичко необходимо, включително ракети.

— Слушам.

— Докторе?

— Знам, знам — изпревари го Джулия. — Ще проверя запасите кръв и ще си поиграя на вампир с екипажа, ако се нуждаем от още.

Всички станаха, но Кабрило не ги освободи. Имаше още един въпрос, който трябваше да обсъдят.

— Искам да изясня нещо. Мисията излезе от границите на онова, за което бяхме наети. Дотук се излагахме на опасност и се отървахме лесно. — Той многозначително погледна Линда. — Ти си се изправяла срещу наемниците на Сингх и знаеш какви са възможностите им. Парите, които ще спечелим, са нищо в сравнение с риска, след като влезем в склада им. Всъщност сумата едва покрива разходите по пътуването — добави Хуан и неколцина от присъстващите се усмигнаха. — Хората взимат заплата и премия, без да рискуват живота си, но на нас ни плащат само когато има печалба. Всеки от вас се е включил в Корпорацията с очакванията да използва неповторимия си талант, за да спечели пари. Опасявам се, че няма да изкараме много от тази авантюра, затова ако някой не желае да участва, има разрешението ми и е свободен. Мястото му ще бъде запазено и няма да му задавам въпроси, нито ще го обвинявам.

Кабрило изчака реакцията им. Очите му се вторачиха във всеки поред. Никой не каза нищо. Накрая Макс се прокашля.

— Шефе, имахме възможност да говорим за това, откакто започнахме да следим „Маус“. Истината е, че някои видове работа струват повече от пари. Всички сме единомдушни, че ще платим за шанса да спипаме тия копелета. Подкрепяме те сто процента.

После всички излязоха от заседателната зала.
Хуан не можа да не се усмихне. Беше доволен от хората си.

Отново преоблечен като капитан Джеб Смит, за да заблуди случайните наблюдатели на брега, Кабрило се беше опрял на перилата на открития мостик на „Орегон“. Стоеше тук толкова отдавна, че лющещата се ръжда на перилата бе оцветила в оранжево задебелите му длани. Гаснещото огнено кълбо на слънцето бавно потъваше зад планините. Въздухът беше натежал от миризмата на обгорен метал, разтворители и корабно гориво. Докато се приближаваха на север покрай крайбрежието на Суматра, той видя девствени бели плажове и тучна зелена джунгла. По-голямата част от земята беше девствена, но около склада сякаш беше разядена от злокачествен тумор. Брегът беше катранено тресавище, а морето имаше цвета на помия. С изключение на новия хангар до залива всички сгради бяха порутени и покрити с черен прах. Хуан не беше виждал по-потискащо и нечовешко място.

В сравнение с огромните постройки, кранове и строителни машини работниците изглеждаха незначителни. Извисяващите се над склада кранове пренасяха стоманени плоскости от изтеглените на брега кораби до опасани с огради райони, където дрипави мъже ги атакуваха с оксигени и чукове. От наблюдателния пост на Кабрило на четвърт миля от брега хората приличаха на мравки, полазили трупа на гигантски бръмбар.

А около „Орегон“ плаваше армадата на обречените. Флотилията отвлечени кораби, предназначени за разглобяване, се простираше почти до хоризонта, архипелаг от ръждясали корпуси, изтерзани и тъжни като духове на мъртъвци, чакащи да влязат в ада. Контейнеровозите, петролните танкери и товарните кораби му напомняха за добитък в кланица. Разнебитеният вид на „Орегон“ беше изкусен камуфлаж, но корабите около него наистина бяха в отчайващо състояние, последица от соления въздух, бурното море и занемареността.

— Леле! — възкликна Макс Ханли, щом излезе на мостика. Беше облечен в току-що изцапан с моторно масло работен комбинезон и идваше от машинното отделение. — В сравнение с тези корита нашият „Орегон“ изглежда в отлична форма.

В същия миг над залива отекна оглушителен рев, идваше от големия хангар.

— Какво е това? — възкликна Макс.

— Новото стерео на Мърфи — засмя се Хуан. — Мисля, че в хангара има някакъв трион. Чел съм за тях — огромни верижни машини, които разрязват кораба като кашкавал.

След няколко минути вратите на хангара откъм сушата се отвориха. Малки дизелови локомотиви изтеглиха дебело шест метра парче от кораб. Сегментът имаше изящни очертания, почти като на скулптура, и беше изрязан от носа на неизвестния плавателен съд. Локомотивите стигнаха до края на релсите и подвижен кран повдигна секцията във въздуха. Корабът, от който беше взета, имаше по-скоро товарни трюмове, а не палуби: по всяка вероятност беше товарен или танкер.

— Прилича на формичка за курабийки с контурите на товарен кораб — отбеляза Макс.

— Доста голяма курабийка — добави Хуан.

Стоманеното парче беше сложено на една страна, та работниците да могат да продължат да го нарязват.

Нещо в разсеяния тон на Хуан привлече вниманието на Ханли.

— Какви мисли се въртят в главата ти?

— Знам, че Сингх е замесен, но съм тук от два часа и в склада всичко изглежда законно. С изключение на онова, което може би става в хангара.

— Където е резачката за кораби?

— Аха. — Кабрило огледа сградата с бинокъла. — Искам довечера да надникна вътре.

— Ами „Маус“?

— Скоро ще пристигне. Ако междувременно разберем кой кораб режат вътре, това може да ни подсказе нещо.

— Възможно е да е някой от корабите, които пиратите са отвлели, преди да ни наемат да ги спрем — каза Макс. — Може да са го докарали тук с другия док.

Кабрило погледна стария си приятел и каза само:

— Ще разбере, когато вляза там.

Ханли учудено повдигна едната от рунтавите си вежди.

— Сам?

— Няма смисъл да излагам на опасност някой друг от екипа на този етап. Ще вляза и ще се измъкна, преди да усетят, че съм влизал.

— И Линда Рос разсъждаваше по същия начин, когато се качи с екипа си на „Маус“.

— Погледни хангара откъм морето.

Макс взе бинокъла и огледа голямата постройка, после попита:

— Какво търся?

— Сградата е построена на пилони. Мисля, че металната обшивка не стига до морското дъно, нито вратите. Ще има прекалено силно течение, когато ги отворят и затворят.

— Мислиш да преплуваш под вратите?

— Вляза ли, ще мога да видя кой е корабът. Ще ми отнеме около час.

Ханли се втрени в огромния хангар, преценяваше шансовете и риска. После каза:

— Използвай ребридер „Драгер“. — В същия миг прозвуча сирена, известяваше края на работния ден. — Това ще премахне дирята от мехурчета.

Един час след полунощ Хуан Кабрило беше в лодката. Беше облечен в цял неопренов костюм. Водата около „Карамита“ беше топла като кръв, но той се нуждаеше от тънката черна материя като прикритие, след като стигнеше до целта си. Носеше водолазни ботуши с дебели подметки, беше сложил плавниците до себе си на пейката и сега подготвяше устройството „Драгер“. За разлика от акваланга, който осигурява чист въздух на водолаза с всяко поемане на дъх, производеният в Германия ребридер имаше мощни филтри за изчистване на въглеродния двуокис, когато водолазът издишваше: представляваше затворена система, която премахваше издйническият поток мехури.

Драгерът беше опасен на дълбочина под десет метра, така че Хуан възнамеряваше да плува близо до повърхността. В тънка водонепроницаема кесия, завързана под дясната му ръка, носеше миникомпютър, фенерче и автоматичен пистолет „Фабрик Насионал Пет–Седем“ с двойно действие, който стреляше с новите 5,7 милиметрови муниции. Предимството на тънките патрони беше, че

матовата черна ръкохватка на оръжието побираше двадесет плюс още един в цевта.

Освен това куршумите пробиваха повечето бронезилетки, без да проникнат в тялото.

На дясното му бедро беше прикрепен нож, а на лявата китка — водолазен компютър.

— Просто за разнообразие помолих доктор Хъксли да анализира проба от водата — каза лаборантът, който се суетеше около него, след като Кабрило приключи с проверката. — Каза, че морето тук е позамърсено и от река Каюга, когато се запалила през шестдесетте години.

— Това ли е представата ти за шегички? — иронично попита Хуан.

— Предпочитам да анализирам лепкави помии, отколкото да плувам в тях. — Лаборантът се ухили.

— Готов ли си? — попита Макс от вратата. До него беше Линда, приличаше на крехко девойче до неговата извисяваща се фигура.

— Фасулска работа. — Кабрило стана, кимна на лаборанта и той угаси червените светлини.

— Ерик е на щурвала — каза Макс, — а Марк е на оръжейната станция в случай, че нещо се обърка. Линкълн с няколко „тюлени“ е готов и ще излезе със зодиака, щом преполовиш разстоянието до хангара.

— Добра идея, но се надявам, че няма да се нуждаем от тях.

Вратата на хангара изтрака и се отвори. Хуан слезе по рампата, нахлузи плавниците и безшумно се плъзна в морето. Щом водата го погълна, неудобната тежест на екипировката му олекна. Кабрило беше в стихията си и се съсредоточи. Беше в състояние да забрави за Еди Зенг, пиратите, трафикантите на хора и хилядите други подробности, необходими да управлява Корпорацията. Сякаш не съществуваше нищо друго, освен него и морето.

Когато стигна на три метра под повърхността, нагласи плаваемостта и погледна вградения във водолазния компютър компас. Прибра ръце до тялото си, размаха плавниците в мастиленочерната вода и заплува. Дишаше равномерно. След минута вече не усещаше „Орегон“ вляво от себе си. Беше минал покрай носа.

Въпреки шнорхела усещаше вкуса на мръсната вода по устните си. Беше метален, сякаш смучеше монета, и когато докосна неопреновия си костюм, Кабрило напипа мазно петно петрол. Не беше фанатизиран природозащитник и разбираше, че няма начин цивилизацията да не окаже влияние върху околната среда. Ако обаче не се намереше друга причина, той искаше да вкара Сингх в затвора най-малкото за екологичните поражения, които бизнесът му беше нанесъл на района.

Не смееше да запали фенерчето, така че трябваше да разчита на сетивата си. Беше в морето от двадесет минути и плуваше срещу слабото течение. Чу приглушено пликане. Водата минаваше под вратите на огромния хангар. Той леко смени посоката, за да компенсира течението, и след минута напипа грапавия бетон на един от множеството пилони, поддържащи грамадната постройка. Заобиколи го и се озова зад хангара. Широката плажна ивица беше осветена, но страната откъм морето тънеше в мрак. Кабрило светна фенерчето. Червеникавата светлина беше слаба, но достатъчна, за да се ориентира.

Той го угаси и изплува на повърхността. Вратите бяха високи колкото осеметажна сграда и широки шестдесет метра. През тях можеха да минават всякакви плавателни съдове, с изключение на най-големите крайцери, контейнеровози и танкери.

Хуан се гмурна и само след метър напипа долния край на вратите. Промуши се под тях и излезе в хангара. Извади шнорхела от устата си и вдигна водолазната маска на челото си. Парливиият мирис на обгорен метал опари носа му, когато си пое дъх.

За миг му се стори, че складът е абсолютно тъмен, по-черен от безлунната нощ, но разбра, че е изплувал под тясна платформа. Щом излезе от сянката ѝ, видя голи крушки, окачени на високия таван. Осветяваха неясните очертания на кораб. Кабрило заплува покрай него. За разлика от корабите в залива, този не беше покрит с ръжда. Корпусът беше гладък, нямаше полепнали водорасли и наскоро беше боядисан в черно или тъмносиньо.

Това не беше развалина, завършила полезния си живот, а нов кораб — на не повече от няколко години. Пулсът на Хуан се учести.

Стигна до метални стълби, издигащи се от водата до платформата, която опасваше хангара под тавана. Свали водолазната

си екипировка и я завърза така, че да остане под водата, после извади автоматичния си пистолет със заглушител, за да се увери, че не се е повредил. Стисна го и бавно тръгна по стъпалата. Нямаше представа дали Сингх е поставил пазачи, но знаеше, че и най-слабият звук ще отекне в металната постройка, затова внимаваше да се движи безшумно.

Между стълбата и главната палуба на кораба имаше метално скеле. Кабрило спря в сенките и се послуша за тих разговор на отегчени пазачи или неволна кашлица. Не чу нищо, освен тихото плискане на вода в корпуса на кораба.

Качи се по скелето и прокара пръсти по металната палуба, която също като корпуса беше гладка и явно наскоро боядисана. Корабът, изглежда, беше малък танкер, от онези, които обикновено пренасяха рафинирани продукти като керосин или бензин, а не необработен нефт. Първите двайсетина метра от танкера вече бяха отрязани и изнесени. Моряшката му душа се възмути, като видя как са се отнесли с такъв нов и красив плавателен съд.

Без да обръща внимание на леките суеверни тръпки, които го побиха, Кабрило тръгна към надстройката. Четириетажната секция с жилищните помещения се извисяваше на кърмата. Работниците бяха махнали крилата на мостика и бяха отрязали комините, за да може корабът да се побере в хангара. Кабрило намери отворен люк, вмъкна се вътре и след като се увери, че е далеч от илюминаторите, запали фенерчето. Подът беше застлан с чист линолеум, а стените бяха облицовани с дърво. Хуан докосна стената, но вместо да намери табелка с името и регистрационния номер на танкера и друга информация, откри четири дупки. Някой си беше направил труда да заличи самоличността на кораба.

Видя стълби и се качи по тях на мостика. Електрониката беше извадена. Радиопредавателите, навигационните уреди и компютърът за климатичните условия бяха изчезнали. Хората, които го бяха направили, бяха действали спокойно. Нямаше откъснати жици или други следи, че са бързали.

Освен това бяха махнали всичко, на което би могло да е написано името на танкера. Хуан претърси останалата част на надстройката. Камбузът представляваше празно пространство от неръждаема стомана. Хладилниците, печките, тенджерите, тиганите и

домакинските прибори бяха изнесени. Бяха взели и номерата на местата за сядане, на които обикновено бяха изобразени корпоративната емблема на собственика и името на кораба. В каютите нямаше мебели, но някак бяха запазили атмосферата, че доскоро са били обитавани. Една миришеше на пури, а в банята на друга се носеше ухание на одеколон за бръснене.

Кабрило слезе в машинното отделение.

Двата големи двигателя, всеки колкото автобус, заемаха цялото пространство. Бяха свързани с километри кабели и тръби. Хуан ги огледа и изруга, като видя, че някой е махнал идентификационните плочки, а серийните номера са изтрити с флекс. Металът на тези места беше лъскав, сребрист и гладък.

Кабрило прибра пистолета в кобура и започна да претърсва пощателно. Работата беше трудна, защото тънкият лъч на фенерчето му осветяваше само малка част от огромното машинно отделение, но той упорито продължи. Легна на пода, за да се провери под кондензатора за сладка вода, но откри, че някой го е изпреварил и е отлепил лепенката на производителя. Обходи с лъча на фенерчето всеки ъгъл и процеп, но не намери нищо.

„Хората на Сингх знаят какво правят“ — помисли си. А после забеляза гъста локва разлято масло, засъхнало под десния двигател. Беше почти невъзможно да стигне до нея, но щом той не беше в състояние да огледа какво има там, може би същото бяха направили и хората, заличили самоличността на кораба.

Вмъкна се под студения двигател. Беше тясно. Одра си ръката в невидима тръба и осмука кръвта от кокалчетата си. Заостързва с нокти лепкавата мръсотия и напипа релефните очертания на метална плочка. Бяха я пропуснали!

След минута вече можеше да прочете надписа. Двигателят бе произведен от „Мицубиши Хеви Индъстрис“ и имаше петнадесетцифрен идентификационен номер. Хуан го запомни, измъкна се навън, включи компютъра си и започна да търси номера.

Неговият клиент и приятел Хироши Кацуи им беше предоставил много информация за изчезналите в Японско море кораби, досиета на членовете на екипажите, снимки и серийните номера на десетки от главните съставни части. Ако пиратите не бяха изнесли печките от

камбуза, Кабрило щеше да провери в базата си данни и да сравни номерата без проблем.

Сега въведе петнадесетте цифри, избра иконата за двигатели и натисна бутона за търсене.

И щом името на кораба се появи, зяпна от изумление и възкликна:

— Измамили са ни!

— Изказването на годината, капитане — прошепна в ухото му познат глас и в същия миг до тила му се опря дулото на пистолет.

В следващата секунда коридорът пред машинното отделение се изпълни с гласове и танцуващи светлини на фенерчета.

---

[1] Индийски тестени закуски с плънка от зеленчуци и подправки. — Б.пр. ↑

Твърде много години бяха изминали, откакто Еди Зенг седеше в часа по литература през първата си година в Нюйоркския университет, за да си спомня колко кръга на ада е описал Данте в „Божествена комедия“. Беше сигурен обаче, че е открил един повече от средновековния италиански поет.

Щом самолетът им се приземи след шестчасовия полет, ги вкараха в товарен контейнер без вентилация, а после ги откараха с камион до някакво пристанище и ги натовариха на кораб. След десетина часа, като отчете все по-ниската температура и шестчасовия полет с поне петстотин възела, Еди определи позицията им в дъга, включваща северната част на Монголия, южната на Сибир и руското крайбрежие. И тъй като тук нямаше езера, достатъчно големи да наложат десетчасово пътуване с кораб, реши, че се намира на полуостров Камчатка или някъде на брега на Охотско море.

Контейнерът беше разтоварен и спуснат на земята толкова силно, че хората вътре изпопадаха. След минути вратите се отвориха и Еди видя ада.

В далечината се извисяваха тъмни планини. Върховете им бяха покрити с нещо като сажди и изглеждаха размазани. Зенг примига, за да фокусира погледа си. Брегът беше покрит с огладени от водата камъни. Океанът беше спокоен и тъмносив, застинал неподвижно като пред буря.

Но не това вцепеняваше съзнанието, а окаяното положение на хората, които работеха на склона, издигащ се над морето. Сцената наподобяваше холокоста. Склонът беше покрит със съсухрени мършави тела, толкова изцапани с мръсотия, че беше невъзможно да се каже дали са облечени. Пространството сякаш се гърчеше като подпухнал труп, поглъщан от личинки. Изтощението беше направило работниците безполови и нечовешки.

А на склона работеха поне две хиляди души.

Едни се катереха нагоре, натоварени с празни кофи, а други залитаха надолу, прегърбени под товара си. На един равен участък на разстояние три четвърти до върха хора с лопати пълнеха кофите с кал. Движеха се като автомати, сякаш телата им вече не можеха да извършват друго. По-нагоре по склона други обслужваха водни оръдия, пълнени от маркучи, виещи се по земята до място, където разтопената вода от глетчер в далечните планини беше отклонена в кално езеро. Гравитацията принуждаваше водата да тече по маркучите. Работниците местеха струите и промиваха пластовете почва.

Водата се стичаше надолу и се превръщаше в глинен каша, коварна като плаващи пясъци. Докато Еди гледаше втрещен, по склона безшумно се плъзна гъста вълна от кал. По-бавните работници бяха пометени от нея и се затъркаляха надолу. Някои се изправиха бързо, други — по-бавно. Един човек не можа да стане и беше погребан жив.

Никой не спря да работи.

Над обекта беше опъната камуфлажна мрежа, боядисана в същите оттенъци на сиво, черно и кафяво като околния пейзаж, така че мястото не се забелязваше отгоре.

Близо до брега работници с отчаяни очи изсипваха кофите в серия корита за промиване, приспособления, едва ли променени от въвеждането им преди повече от столетие. Калта се отмиваше на дълги маси чрез леко клатене и водата се изливаше в улей. На дъното на улея имаше прегради, които улавяха и отделяха тежките частици от полеките примеси. Нерудоносната кал падаше в края на коритата и накрая стигаше до океана, където се разпръскваше в кафяво петно, а събраната руда трябваше да се остърже и прехвърли за по-нататъшно пречистване.

Бригада работници образуваха човешка верига от масите до триетажна сграда близо до брега. Кофите с рудата, пречистена в коритата, се подаваха от ръка на ръка и люшкането им приличаше на вълнообразните движения на грамаден червей. Еди забеляза, че преработвателният завод е прикрепен за плосък океански шлеп, който лесно може да бъде изтеглен от обекта. От нисък комин се издигаха струйки бял пушек: за процеса, използван за получаването на крайния продукт, явно бе необходима висока температура.

Въоръжени мъже, облечени подходящо за студеното време с дебели панталони и якета и с гумени ботуши, охраняваха обширната

работна площадка. Всички носеха автомати АК–47 и палки или къси бичове. На върха на хълма имаше само неколцина пазачи, но долу, където рудодобивният процес завършваше, имаше повече. Четирима наблюдаваха десетината корита, а на всеки десет работници в бригадата с кофите беше определен по един пазач. Плющенето на камшиците звучеше като хор, съпровождащ движенията на работниците.

Ограда от бодлива тел не позволяваше на китайците да се доближат до другата страна на сградата, където една верижна машина — приличаше на полярна моторна шейна — имаше пряк достъп до отчасти заровен крайцер, изтеглен на брега.

В оградената страна откъм работниците имаше и други кораби — малки и толкова разнебитени, че беше изумително как са оцелели по време на пътуването дотук. Те също бяха полузатрупани с камъни и на палубите им бяха разпънати мрежи, за да прикрият очертанията им.

Еди осъзна, че това са спалните помещения за работниците.

Всъщност не бяха работници, а роби, принудени да копаят в хълма при невъобразимо мизерни условия.

На света имаше само няколко неща, които можеха да породят такава ненаситна алчност. И той инстинктивно разбра какво се добива тук — злато.

Беше учил геология още по-отдавна, но си спомняше достатъчно. Някой бе открил златна жила в хълма. Водните оръдия действаха с хидрокинетично налягане, за да разтрошават почвата така, че да се подава към коритата. Оттам концентратът се завърташе в центрофуги, които отсяваха по-леките частици. Финалният процес беше изваденото от дъното на центрофугите да се хвърли в живак, единственото вещество на света, което привличаше ценния метал. След като се свържеше с микрочастиците злато, топчето живак се разтопяваше и изпаряваше и оставаше чистото злато.

В по-модерните технологии живачните изпарения се улавяха отново, кондензираха се и се използваха повторно в затворена система, която не позволяваше на работниците да влизат в контакт със смъртоносния метал. Ако се съдеше по окаяното състояние на хората тук, те очевидно бяха подложени на неопикуемо големи живачни изпарения. А живакът е една от най-безмилостните отрови на света.

Няколкото секунди, през които Еди възприемаше чудовищността на работата, бяха последните, през които беше пощаден от похитителите си. После им заповядаха да се строят в редица. Един индонезийски пазач заключи около врата му синджир с плочка, на която бе щампован идентификационен номер, друг записа номера в счетоводна книга. Поведоха ги към един очукан лайнер и ги настаниха в неотоплени каюти. Корабът не беше луксозен и в помещение за двама бяха натъпкани койки за десет души. От вонята беше ясно, че канализацията не работи, а и беше студено. Еди виждаше дъха си. На леглата имаше втвърдени от кал одеяла, дюшеците бяха влажни и мухлясали. Очевидно, след като смяната свършеше, работниците грохваха на леглата мокри и мръсни.

Пазачите ги подкараха по-нататък. Показаха им къде ще се хранят — в главната трапезария на кораба. Мебелите бяха изнесени, стените бяха голи, металният под също. Отново им заповядаха да се наредят на опашка и всеки взе мръсна тенекиена паница от една купчина. Един китаец с гипсирана дясна ръка слагаше по шепа ориз в паниците им. Друг, също с лявата, изливаше върху ориза по черпак сивкаворозова помия от огромен казан.

Буламачът изобщо не ставаше за ядене. По-късно Еди щеше да научи, че отговорниците на мината изпращат два риболовни кораба да тралят дъното и каквото уловят, се пуска в гигантска мелачка.

Пет минути след като насядаха на пода и запрегльщаха противната каша, пазачът вдигна оръжието си и извика:

— Стани!

Еди знаеше, че трябва да има сили, затова изгълта остатъка от буламача, без да обръща внимание на дращенето на рибените люспи.

— Ядохте сега, защото сте нови — добави пазачът. — Отсега нататък ще получавате храна, след като смяната ви свърши.

Отново ги изведоха навън и Еди чак сега усети постоянния вятър, който появяваше от морето, минаваше през дрехите и сякаш пронизваше костите. Вятърът носеше и вулканична пепел и това затвърди предположенията му, че се намира на полуостров Камчатка. Заповядаха им да влачат кофи нагоре по хълма и когато започнаха първото от вероятно стотината мъчителни изкачвания за деня, Еди се потупа по бедрото, където беше имплантирано проследяващото устройство на доктор Хъксли.

Намираще се далеч от „Орегон“, но знаеше, че не е сам. Щяха да минат един-два дни и Хуан щеше да изпрати екип и кошмарът щеше да свърши, преди всъщност да е започнал.

Вечерта разговаря с един от мъжете в каютата. Нямаше електричество и изтощените работници шепнеха в мрака. Всички имаха подобни истории и бяха нелегално изведени от Китай като емигранти в товарни контейнери. Бяха платили на змийските глави да ги закарат в Япония, но се бяха озовали на този бряг.

— Откога си тук? — попита Еди.

— От цяла вечност — отвърна безпльтният глас до ухото му.

— Сериозно. Откога?

— От четири месеца — отговори човекът и се премести в тъмнината, за да намери не толкова влажно място на дюшека. — Но мината работи много по-отдавна, може би от години.

— Някой опитвал ли се е да избяга?

— Къде? — попита друг глас. — Не можем да плуваме. Водата е твърде студена, а и строго пазят риболовните кораби. Пък и те са тук само докато разтоварят улова. Нали видя планината. Дори ако се промъкнеш покрай охраната, макар че никой досега не е успял да го направи, няма да изкараш и един ден там.

— Те ни притежават — отбеляза трети. — Притежават ни от мига, в който казахме, че искаме да напуснем Китай. Има ли значение дали ще умрем от работа тук, в текстилна фабрика в родината или в някой спарен цех в Ню Йорк? Това ни е съдбата. Работим и после умираме. Тук съм от десет месеца. Всички, които в началото бяха в тази каюта, умряха. Не си въобразявай, че ще избягаш, приятелю. Оттук има само един изход — смъртта.

Еди се поколеба дали да не им каже кой е всъщност. Съмняваше се, че надзирателите на мината са внедрили информатори сред тези нещастници. Не можеше обаче да отхвърли мисълта, че някой няма да го предаде заради допълнителна порция храна или сухо одеяло. Колкото и да искаше да даде на тези изтерзани души зрънце надежда, това противоречеше на дългогодишното му обучение и опит. Накрая остави изтощението да надделее над влажните завивки и болката в ставите. Двама от хората в каютата кашляха цяла нощ. Сигурно бяха болни от пневмония или нещо по-лошо. Мизерните условия и оскъдните дажби сто на сто водеха до ужасни болести.

На третия ден на студ, треперене, постоянно мокрене, от което кожата му се набръчка и побеля, и изтощителна работа Еди започна да осъзнава, че спасяването му може да се забави. Хуан сигурно беше изпратил в Русия човек, за да наеме хеликоптер и поне да прелети над района. Но никакви хеликоптери нямаше. Зенг работеше заедно с останалите и без да разсъждава, влачеше кал по склона. Работеха като мравки, които не знаят нищо друго, освен да следват инстинктите си.

Обувките му се скъсаха и той ги хвърли. Всеки път, когато си поемаше дълбоко дъх, усещаше леко хриптене някъде дълбоко в белите си дробове. В началото беше в много по-добра форма от останалите, защото организъмът му беше свикнал с редовно хранене и почивка, за разлика от селяните, които цял живот бяха гладували и не познаваха нищо друго, освен усилен труд. Двама от мъжете в каютата умряха. Единият беше затрупан от свлачище, а другия го преби един пазач — толкова жестоко, че когато умря, от ушите и очите му течеше кръв.

На петия ден гърбът го болеше от особено жесток побой с камшик, който не беше заслужил, и Еди Зенг осъзна две неща. Първото беше, че преподавателят в крака му не работи, а второто, че ще умре на този бряг.

Сутринта на шестия ден, когато извеждаха работните екипи, в студа преди разсъмване, видяха в залива огромен кораб. Беше плаващ док и отначало Еди го помисли за „Маус“. Дори от разстояние смрадта, разнасяща се от черната грамада, беше непоносима.

Пазачът го сръга с палката в бъбреците да тръгва. Еди осъзна, че това е робски кораб, натоварен с работници, които да заместят починалите и изнеможелите, които вече не можеха да се вдигнат от леглата, колкото и да ги биеха. Запита се колко стотици или хиляди вече са загинали само за да бъдат заменени с постоянен поток от изпълнени с надежда емигранти, които вярваха, че са купили шанса си да бъдат свободни.

— Така ме доведоха тук — отбеляза Танг, единият му съквартирант, докато се влачеха нагоре по хлъзгавия склон. Той беше тук от четири месеца. Тялото му беше мършаво и Еди ясно виждаше гръдната му кост и ребрата през скъсаната риза. Беше двадесет и седем годишен, но изглеждаше на шестдесет. — Натовариха ни на един стар кораб, който после влезе в друг, още по-голям, като този. Ако изобщо

можеш да си го представиш, пътуването беше по-лошо от работата, която ни принуждават да вършим.

Когато напълниха кофите и се повлякоха надолу към коритата, от търбуха на сухия док вече бавно излизаше покрит с ръжда кораб. Работници изхвърляха големи вързопи от палубата му.

— Трупове — каза Танг. — Това ме принудиха да правя. Трябваше да изхвърлим трупове на онези, които не оцеляха от пътуването.

— Колко бяха?

— Стотина, може би и повече. Изхвърлих телата на двама мои братовчеди и на най-добрия си приятел.

Танг не забави крачка, но Еди разбра, че силите го напускат.

— И сега ще изтеглят кораба на брега и ще го използват за настаняване на още работници, така ли?

— Първо ще натрупат камъни около него и ще го скрият под мрежи, за да не се вижда от въздуха.

— А от морето? Мината е обърната към водата.

Танг поклати глава.

— Освен двата риболовни кораба не съм виждал други, откакто съм пристигнал. Мисля, че сме твърде далеч от корабните пътища.

Тъкмо стигнаха до коритата и Еди изведнъж падна по гръб, сякаш дръпнаха килим под краката му. Стъписан, той се огледа и видя, че стотици други работници също са паднали. И тогава усети, че земята се тресе.

Трусът утихна, но плътният тътен продължи да отеква като далечен гръм.

Зенг стана и заизбърсва калта от дрипавите си дрехи. Вниманието на всички беше насочено към най-високия планински връх. От него изригваше пара и черна пепел и скоро щеше да закрие слънцето.

Вратата на фабриката се отвори и отвътре изскочи мъж, слагаше си противогаз, докато бягаше. Беше първият бял, когото Еди виждаше в мината.

— Това я Ян Паулус — прошепна Танг. — Шефът.

Ян Паулус беше едър и як, с широки рамене, загоряло от слънцето лице и големи като наковални ръце. Спря на няколко крачки от Еди и Танг и се втренчи в изригващия високо над залива вулкан.

После извади сателитен телефон от калъф, закачен на колана му, издърпа антената, изчака, за да се увери, че има сигнал, и набра някакъв номер.

— Антон, обажда се Паулус — каза на английски и се заслуша. — Не съм изненадан, че си го усетил в Петропавловск. Адски ни разтърси. Беше най-силното досега, но не затова те търся. Вулканът над обекта се активизира. Последва кратко мълчание. — Защото десетина пъти говорихме за тази вероятност и виждам проклет огромен облак и пара, затова знам. Ако вулканът наистина изригне, свършено е с нас.

Сякаш за да наблегне на думите му, земята отново се разтресе от лек вторичен трясък.

— И този ли усети, Савич? — иронично попита Паулус и пак се заслуша за миг. — Уверенията ти не означават нищо. Моят задник се пържи, докато ти си киснеш в хотелска сауна на триста километра оттук. — Огледа се и отново се заслуша.

Еди побърза да изсипе кофата си в коритото, въпреки че в нея не беше останало почти нищо. Надяваше се, че шефът на мината не е забелязал, че подслушва.

— Да, „Соури“ току-що пристигна. Разтоварват най-новата група китайци в поредното ръждясало корито на Шиер Сингх. Щом приключат, ще натоваря първата пратка, както се уговорихме миналата седмица.

И намръщено погледна Еди. Той нямаше друг избор, освен да тръгне, но продължи да слуша, доколкото можеше.

— Току-що завършихме поредното извличане с живак, така че моментът е подходящ да помислим поне да преместим преработващия завод по-нататък по брега, докато не разберем какво ще стане с вулкана. Ти имаш достатъчно влияние да попречиш на твоите руснаци да не изпращат учени тук да го наблюдават, но не можеш да предотвратиш изригването, нали така. Защо не се качиш на хеликоптера и не дойдеш да видиш? А през това време аз ще кроя планове как да се измъкна оттук. — Паулус повиши тон, сякаш връзката бе отслабнала. — Какво? На кого му пука за тях? Можем да евакуираме пазачите със „Соури“. Сингх ще ни осигури още кораби, а всяка година един милион китайци искат да напуснат страната си. Можем да заменим повечето от тях... Какво от това, че ще загубим

един-два месеца? Вече имаме достатъчно суровина за секачите на монети... Добре, като се видим, ще се разберем.

Танг вече се беше отдалечил и се катереше по хълма с отпуснатата походка на стадно животно. Еди не си направи труда да го настигне. Гледаше уголемяващия се облак пепел в небето и мислеше за онова, което беше чул. Паулус искаше да евакуира хората си, но явно му трябваше разрешение от човек на име Антон, който имаше такова голямо влияние, че можеше да попречи на руските вулканолози да посетят района. Беше казал, че моментът е подходящ. Сухият док беше тук, мощните влекачи бяха готови да потеглят, изглежда, беше натрупан голям запас от злато, определен да бъде насечен на монети. Рудопреработвателният завод, безспорно най-важното и скъпо оборудване, можеше да бъде преместен на безопасно място. Използваните за спални помещения изтеглени на брега кораби струваха само цената си в отпадъци, а тези хора имаха връзка да се сдобият с още. Оставаха само работниците, но както беше казал Паулус, всяка година един милион китайци нелегално напускаха страната и замяната на робския труд не беше проблем.

Еди разбра извратената им логика. Единственото ценно нещо, което щяха да изгубят, беше времето.

Последва още един трус. Еди знаеше, че има реална опасност вулканът да изригне, и си представи катастрофална експлозия като онази, изравнила със земята неколкостотин квадратни мили около връх Сейнт Хелън в Съединените щати. Нямаше начин някой да избяга от такъв взрив. През последните няколко дни Зенг се беше примирил, че ще трябва да работи седмици или дори месеци, докато Хуан го намери, и не се съмняваше, че все някога ще го спасят. Корпорацията не изоставяше хората си.

Но също като Паулус и Савич, единственото, с което Еди Зенг вече не разполагаше, беше времето.

Мисълта се появи в съзнанието на Кабрило неочаквано. „От всички машинни отделения във всички кораби по света тя трябваше да влезе точно в това, където съм аз“.

Невидимият стрелец отмести оръжието от тила му и в същия миг Хуан угаси компютъра и фенерчето си и прошепна:

— Носиш ли прибор за нощно виждане?

— Да.

— Води тогава. — Кабрило хвана ръката ѝ. Беше тънка и изящна, усети го дори през кожената ръкавица.

Светлините на фенерчетата на приближаващите се мъже му позволяваха да вижда достатъчно, за да не си удари главата в гората от тръби, но не можеше да определи дали вървят в правилната посока. Трябваше да се довери на човека, който преди минута беше опрял пистолет в главата му.

Беше на кораба от четиридесет минути, така че присъствието му едва ли беше забелязано. Което означаваше, че тъкмо спътничката му е привлякла пазачите. Разумното беше да скочи през борда и да заплува към „Орегон“. Така обаче много въпроси щяха да останат без отговор. В момента и двамата бяха в еднакво положение.

Стигнаха до люк, водещ към помещението с контролните уреди. Щом прекрачиха прага и завиха по коридора, Кабрило престана да чува преследвачите.

— Е, коя си ти? — попита тихо той, докато безшумно вървяха към носа. — От МИ-6? Или от Кралския военноморски флот?

— Не — отвърна Виктория Болинджър. — Аз съм детектив на „Лойдс“, отдел „Измами“.

Ако „Лойдс“ понасяха загуби в застраховането заради пиратите в Японско море, беше логично да изпратят човек да разследва и това обясняваше присъствието ѝ на злочестия „Авалон“. По всяка вероятност там бе имало цял екип, който да отблъсква пиратите и да намери отговора на въпроса кой организира атаките. За съжаление

бяха подценили изобретателността на пиратите и в резултат единственият оцелял беше Тори.

— Ами ти? — попита тя. — Ще продължаваш ли да твърдиш, че си капитан на товарен кораб с уред за откриване на риба, няколко акваланга и способността да бъдеш на точното място в подходящия момент?

— Ще говорим за това, след като се измъкнем оттук. — Тонът на Кабрило беше рязък. Не беше доволен от присъствието ѝ, нито от значението на онова, което беше открил, преди тя да се появи. Покъсно щеше да има време за обвинения. Първо трябваше да се доберат до „Орегон“.

Той рискува и включи фенерчето, но намали силата на лъча до светлината на гаснеща свещ. Тори свали прибора за нощно виждане от главата си и го сложи в чантата на рамото си, после прибра черните си коси под плетената си шапка. Хуан я погледна в очите — спокойни и решителни, без следа от страх. Нямаше представа каква подготовка е получила, но начинът, по който се беше справила с изпитанието си на потопения „Авалон“, и спокойствието ѝ в момента говореха, че е готова на всичко.

Коридорът свърши със стълба към люк над главите им.

— Е, капитане, предполагам, че имаш план?

— Първоначалният ми план не включваше да попадна на теб и главорезите, които очевидно са те проследили. Искам да се промъкнем покрай тях, без да стреляме, а за после съм скрил един ребридер „Драгер“. Можеш ли да плуваш? — Тори отривисто кимна. — Е, значи ще плуваме до „Орегон“.

— Няма да тръгна оттук, докато не разбера какъв е този кораб.

Хуан видя упорито вдигнатата ѝ брадичка и разбра, че говори сериозно.

— Намираме се на кораб, който не би трябвало да е тук. Казва се „Тоя Мару“. Отвлечен е, докато пиратите са атакували „Авалон“. Големият кораб, който си спомняш, че си видяла, е плаващ сух док, казва се „Маус“. Скрили са „Тоя Мару“ в него и са го докарали тук, бих добавил, под почти непрекъснатото наблюдение на моите хора.

— Защо не би трябвало да е тук?

— Защото до пристигането на „Маус“ остават два дни.

На красивото ѝ лице се изписа озадачение.

— Не разбирам.

Кабрило започна да се изнервя. Трябваше да се измъкват, а Тори само задаваше въпроси. Истината обаче беше, че се ядосваше повече на себе си, отколкото на нея. Като всички останали, и той не беше очаквал, че пиратите са толкова хитри.

— През цялото време са знаели, че ги следим, и са изчаквали възможност да разтоварят „Мару“, който е дошъл, когато се наложи да отклоня „Орегон“ за един ден близо до Тайван. Качили са на кораба екипаж и са плавали дотук самостоятелно, а моите хора са следили пълния с баласт сух док. Като гледам колко неща са разглобили и отнесли, бих казал, че корабът е в хангара поне от няколко дни. — Той я докосна по ръката. — Ще ти разкажа всичко, но по-късно. Сега трябва да изчезваме.

И без да дочака отговор, Кабрило прибра пистолета в кобура и се качи по стълбата. Колелото на люка изскърца, когато го завъртя. Хуан вдигна капака, извади пистолета и подаде глава на по-горното ниво. Беше тъмно като в рог и тихо. Той се провря и зачака Тори. Щом тя застана до него, Хуан рискува и отново запали фенерчето.

Лъчът освети главното контролно помещение. Оттук екипажът със система от помпи прехвърляше вода от един резервоар в друг, за да поддържа кораба в равновесие. Хуан за миг се замисли дали да не потърси изпускателния отвор, клапан в корпуса, откъдето морската вода се изпомпваше в кораба за баласт, но щеше да му отнеме много време, докато го намери и отвори. Освен това там сигурно имаше здрава мрежа, предпазваща помпите от задръстване с риби и водорасли, когато всмукват вода.

Щом се ориентира къде се намира, Кабрило включи миникомпютъра си и отвори прозорец с плановете на „Тоя Мару“. Трудно беше да види чертежите на малкия екран, така че му трябваша няколко минути да очертае маршрут за бягство.

— Готово — най-после каза той. — Върви зад мен.

— А кавалерството, капитане?

— В момента е нужна практичност. Нося бронезилетка и освен ако не си отслабнала с десет килограма за две седмици, знам, че ти нямаш.

Тя го погледна и се усмихна.

— Предавам се. Води.

Хуан огледа коридора пред контролното помещение и се измъкна навън. Приборът за нощно виждане на Тори беше безполезен, защото нямаше светлина, която да усилва. Това го принуждаваше да разчита на фенерчето и да се надява, че пазачите по някакъв начин ще се издадат.

В дъното на коридора стигнаха до стръмни стълби. Кабрило тръгна по тях, но спря, защото чу гласове и видя светлина горе. Тори спря зад него. Двама мъже, въоръжени с автомати, минаха над тях. Кабрило и Виктория изчакаха гласовете им да заглъхнат и продължиха нагоре по стълбите.

Стигнаха до нивото под главната палуба. Щом излезеха, Хуан смяташе да скочат от борда и да намери ребридера. Хората на Шиер Сингх нямаше да ги забележат в мрака.

От коридора се чу непогрешимият звук на зареждане на оръжие и Кабрило блъсна Тори на пода. Пръстът му натисна спусъка още преди той да види мишената: стреляше, за да увеличи максимално объркването. В първите секунди на засадата не го беше грижа за опасността от рикошет. Най-важното беше да се измъкнат. Виктория също стреля. Деветмилиметровият ѝ пистолет без заглушител изгърмя като оръдие в затвореното пространство на металния кораб.

Хуан реши да се върнат по стълбата, но отдолу се разнесе стрелба от автоматично оръжие. Стрелящият беше толкова близо, че той усети горещината на куршумите, пламъкът от дулото беше като експлозия в лицето му.

Кабрило стреля напосоки надолу и запълзя по пода, търсеше укрытие. Излезе от обсега на стрелбата и издърпа и Тори на безопасно място. По чудо не беше ранен, англичанката май също не беше.

Хуан хвърли миникомпютъра си в коридора и мигновено отново започна стрелба. Това беше хубаво — пазачите бяха нервни. Кабрило изстреля три куршума и се придвижи напред, докато натискаше спусъка за четвърти път. И в същия миг забеляза стрелеца — залегнал на пода човек с тюрбан на главата и с калашник в ръцете. Хуан го застреля с два куршума в челото и се дръпна, когато друг пазач понататък в коридора откри трескава стрелба.

Хвана Тори за ръка, дръпна я и побягнаха.

Докато завиваха, Кабрило видя едва забележимо движение и в следващия миг върху главата му се стовари приклад. Той падна като

подкосен, но не загуби съзнание. Деветмилиметровите куршуми на Виктория блъснаха пазача в стената и тя се обагри от кръвта му.

Зашеметеният Хуан се остави Тори да го изправи на крака. Виеше му се свят и от раната на главата му се процеждаше кръв и влизаше в лявото му око. Той я обърса и изпъшка.

— Познавам един добър пластичен хирург — каза Виктория.

Побягнаха отново.

В същия момент се разнесе ужасно стържене и Кабрило веднага разбра, че това е резачката. Миг по-късно верижният трион се вряза в кораба точно пред надстройката, само на пет-шест метра пред тях. Охлаждащата го вода забули всичко в пара, разхвърчаха се стружки. Трионът смени посоката и започна да реже хоризонтално към тях, разрязваше напречните метални прегради, сякаш бяха хартия. Режеше на метър и нещо над пода и ги следваше по петите, колкото и бързо да бягаха. Смярдта на обгорената стомана беше задушаваша. Една нажежена стружка падна върху Хуан и проби дупка в неопреновия му костюм.

Стигнаха до друга стълба и хукнаха нагоре, възможно по-далече от смъртоносната резачка. Тя обаче сякаш знаеше накъде са се отправили и зави след тях, поглъщаше стъпалата като праисторически хищник. Перилата изтрещяха в стената, когато трионът ги откъсна от основата им.

Кабрило едва виждаше от стичащата се в очите му кръв, виеше му се свят. Виктория обаче не го изостави. Заедно бягаха от свирепата атака на триона. Минаха покрай каютите на екипажа и когато завиха зад следващия ъгъл, хукнаха към изхода. Надпреварваха се с режещата верига, която вече се движеше успоредно с тях, така че не я виждаха.

Когато стигнаха на десетина крачки от отворената врата, стената вдясно започна да блести и да вибрира — зъбците на триона се впиха в напречната преграда. Японският танкер беше вкаран в хангара малко накриво, така че трионът първо срязва ъгъла, иззад който току-що бяха излезли, и започна да разцепва стената все едно някой дърпаше гигантски цип.

Металните стружки изпълниха коридора като рояк разгневени оси. Резачката продължи по дължината на помещението.

До изхода оставаха пет крачки. Кабрило блъсна Тори в гърба и тя падна и запълзя. Той се хвърли след нея. Дебелата верига мина над тях

точно когато изскочиха на палубата.

Там обаче ги чакаше друга засада — четирима мъже с тюрбани и калашници. Виктория и Хуан паднаха прегърнати в пародия на интимност. Сикхите насочиха оръжията си към главите им. Резачката за кораби млъкна.

— Надявах се, че трионът няма да ви застигне — прогърмя глас със силен акцент.

Мъжете взеха оръжията на Кабрило и Тори и им наредиха да станат с ръце на тила. Хуан се втренчи в човека над тях. Ако се съдеше по възрастта и приликата му с Абхай, това бе водачът на пиратския канал.

— Шиер Сингх — изръмжа Хуан.

— Дано сте намерили каквото търсехте — каза сикхът. — Няма да ми е приятно да знам, че ще умрете, изпълнени с любопитство.

Издаде заповед на език, който Кабрило не знаеше, и пазачите ги блъснаха към носа на кораба.

Невидимият оператор вдигна триона за кораби. Монтираните под тавана релси му позволяваха да маневрира навсякъде в хангара. Назъбеното острие обхващаше палубата на пет метра зад отрязания нос и беше толкова опънато, че макар да бе дълго шестдесет метра, не провисваше. На силната светлина на прожекторите на тавана направените от специална сплав зъби блестяха като стотици ками.

Шиер Сингх се приближи до тях, придружен от двама пазачи. Носеше странна метална тръба с дълги перпендикулярни дръжки. Мъжете повдигнаха Хуан и Тори така, че пръстите на краката им едва докосваха пода. Кабрило се опита да стъпи така, че да намери опорна точка, за да се освободи, но пазачите го вдигнаха още по-високо. Сингх пъкна тръбата под мишниците и зад гърба му. Пазачите отслабиха хватката си и стиснаха дръжките.

Кабрило разбра за какво служи тръбата. Това очевидно беше любимият начин на пирата да премахва враговете си. Дръжките позволяваха на пазачите да държат жертвата така, че когато притиснат тялото ѝ до триона, да няма опасност въртящата се верига да ги закачи.

Когато осъзна какво ще се случи, Виктория Болинджър се разкрещя като разярена лъвица и се замята, за да се измъкне. Пазачите се засмяха и я вдигнаха още по-високо. Сухожилията на раменете ѝ се

опънаха болезнено. Болката бързо прогони смелостта ѝ и сломи съпротивата ѝ.

— Няма да ти се размине — заяви Хуан.

Заплахата прозвуча неубедително и дебелият пакистанец се засмя.

— Разбира се, че ще ми се размине, капитан Джеб Смит. Но трябва да отбележа, че си доста отслабнал, откакто си ходил при сина ми Абхай.

— Диетата на Аткинсън.

— Какво?

— Няма значение. Знаем за „Маус“ и „Соури“, Сингх. Щом някой от доковете се опита да влезе в някое пристанище, ще арестуват всички. С теб е свършено, така че се предай още сега и си спести обвинението в две убийства.

— Значи не ме обвиняваш за смъртта на екипажа на „Тоя Мару“, така ли?

Кабрило бездруго не вярваше, че пиратите са затворили някъде екипажа на танкера, но сега получи потвърждение.

— След десетина минути екип на специалните сили ще нахлуе в сградата и ще избие всички.

Сингх отново се изсмя. Пълното господство над пленниците му доставяше удоволствие.

— Ще закъснеят с пет минути за теб и приятелката ти. Не можеш да направиш нищо, което да ме спре. В момента хората ми се приближават към кораба ти. Разполагаш с малка група наемници. Ще се справят с тях.

Хуан знаеше, че дори ако не се измъкне жив, екипът му ще направи Сингх и главорезите му на кайма, но искаше да го накара да говори, за да спечели време и да измисли как да се спасят.

— Щом ще умрем, поне ми разкажи за китайците. Как се вмястват в плана ти?

Сингх пристъпи към него. Очите му бяха светли като на козел и май изобщо не мигаха. Миришеше на цигари и беше метър и деветдесет, половин глава по-висок от Кабрило. Заби юмрук в слънчевия му сплит и му изкара въздуха. Ако го беше ударил с всичка сила, сигурно щеше да му счупи ребрата.

— Нямахте представа, че съм разбрал, че следите „Маус“ от Японско море, и го разтоварих, когато имах възможност. — Сингх тропна с крак по палубата. — През цялото време бях една крачка пред вас. Защо ме мислиш за толкова глупав, че да ти разкажа всичко? Информацията трябва да се спечели. Научих синовете си на това. Всичко, което ще научиш, струва точно толкова, колкото си казал ти, за да го получиш. Или с други думи, нищо. Не е твоя работа какво правим със заловените китайци.

Думите му потвърдиха, че е свързан с нелегалния трафик на хора.

— Не си ли поне любопитен кои сме и защо те преследваме?

Сикхът се озъби като вълк.

— Тук ме хвана натясно, приятел. Наистина искам да знам кой си и ако беше дошъл тук преди седмица, с удоволствие щях да изтръгна тази информация от теб. Сега обаче това няма значение. Ще ти позволя да отнесеш в гроба тайните си, а аз ще запазя моите.

Сингх завъртя показалец във въздуха и мощните мотори на резачката забръмчаха. Веригата се завъртя толкова бързо, че се превърна в неясна лента. Звукът беше потресаващ, но не толкова ужасен, колкото когато режеше корпуса на кораба.

Хуан се огледа, търсеше нещо, което би могло да попречи на неизбежното. Вече беше измислил план, но можеше да се надява най-много да очисти двама-трима пазачи, преди да го застрелят. Единствената му надежда беше Тори да запази присъствие на духа, да се добере до борда на танкера и да избяга. Погледна я. Очите им се срещнаха с такова напрежение, че сякаш прочетоха мислите си. Тя разбра, че Кабрило ще опита нещо безумно. Погледът ѝ му каза, че тя ще се възползва от това, и той си помисли, че при други обстоятелства би му доставило удоволствие да я опознае по-добре.

Пазачите го блъснаха към въртящия се трион и Кабрило усети силата на тази индустриална гилотина. Резачката беше като жива сила, разцепваща въздуха.

Опита да се дръпне, но пазачите го блъснаха още по-напред.

Шиер Сингх вървеше до него, но на достатъчно разстояние, така че Кабрило не можеше да го стигне. Държеше дебела тояга. Увери се, че е привлякъл вниманието на Хуан, и доближи до въртящия се трион. Чу се стържене, разхвърчаха се стърготини. Трионът изстърга дебелия

махагон само за част от секундата. Сингх се ухили, отстъпи назад и изкрещя, за да надвика рева на машината:

— Мисля да позволя на хората си да се позабавляват с жената, преди да я дам на резачката.

Хуан не показа с нищо, че ще пристъпи към действие, но в съзнанието си беше пресметнал всеки ход, за да не се колебае, когато започне. В плана му обаче имаше едно голямо „но“ — дали щеше да оцелее в първия миг.

Скочи и протегна крака напред, разчиташе, че главорезите ще го удържат. Десният му прасец докосна назъбената верига. Кабрило чу стъписания вик на Тори, когато трионът се впи в крака му... а после пазачите изпуснаха тръбата.

Силата на триона едва не откачи крака му. Ремъците, прикрепящи протезата под коляното, се опънаха докрай. Номерът обаче мина. Мъжете го пуснаха, а острието не можа да среже изкуствения му крак от титан. Безмилостната инерция на резачката отхвърли Кабрило като парцалена кукла на четири метра по палубата. Той падна, претърколи се, бръкна в протезата си и извади пистолета „Кел-Тек“, скрит в „бойния“ му крак, както го наричаше.

„Кел-Тек“ беше един от най-малките пистолети в света и празен тежеше само сто и петдесет грама. Но за разлика от другите малки пистолети, ограничени до калибър 22 или 25, стреляше с патрони 380. Оръжейниците на „Орегон“ ги бяха заредили с няколко нютона под максималната им издръжливост.

Кабрило страшно искаше да вкара първия куршум в главата на Сингх, но в малкото оръжие имаше място само за седем патрона. Той се прицели в стреснатите пазачи, които го бяха държали допреди секунда, и стреля. Първият куршум не попадна в целта. Следващите два обаче улучиха единия пазач в гърлото. Той политна към триона.

Веригата срязва тялото му във фонтан от кръв. Главата и торсът му паднаха на палубата с противно пльокане, а краката му изхвърчаха нагоре, когато зъбците се впиха в гръбначния му стълб, превъртяха се във въздуха, удариха втория пазач в гърдите и го повалиха. Кабрило се прицели в мъжете, които държаха Тори. Не искаше да рискува да я улучи, затова стреля в капачката на коляното на единия. Той изкрещя и политна назад. Виктория успя да се измъкне от хватката на другия и Хуан го повали с два куршума в гърдите.

Двамата мъже с тюрбани, които бяха дошли със Сингх, вече вдигаха автоматите си. Кабрило изстреля останалите три патрона, за да ги забави, и изкрещя на Тори. Тя хукна към него и двамата побягнаха към перилата. Кракът на Хуан едва го държеше, така че се движеха с непохватната залитаща походка все едно се състезаваха в бягане в чувал.

Стигнаха до перилата и в същия миг пазачите стреляха. Куршумите калибър 7.62 свистяха и чаткаха до тях. Без да спират, тромаво като трупове, хвърлени от мост, Кабрило и Виктория се хвърлиха във водата.

Някой изключи триона за кораби — вибрациите спряха. Кабрило преброи наум до десет, като обеща на измъченото си тяло, че на единайсет ще се покаже да си поеме въздух, но когато стигна до вълшебното число, отново преброи до десет, и после още веднъж. Накрая се подадоха на повърхността, колкото е възможно по-близо до корпуса. Хуан напълни белите си дробове и пак бутна Тори под водата.

Когато се показаха за втори път, отдели миг, за да се ориентира. Намираха се на по-малко от двадесет метра от мястото, където беше завързал ребридера „Драгер“. Куршумите осейваха водата около тях и вдигаха малки бели фонтанчета. Двамата отново се гмурнаха.

Кабрило бръкна в строшената си протеза и извади нож. Трионът беше нацърбил едната страна на острието, но другата беше непокътната. Хуан срязва въжетото и даде шнорхела на Тори. Гмурнаха се по-надълбоко. Ребридерът не правеше мехури и стрелците горе не можеха да ги видят, докато се спотайваха на три метра под повърхността. Сикхите стреляха безразборно, надявайки се на чист късмет, но предимно само изливаха гнева си, че двама от другарите им са мъртви, а трети ще куца до края на живота си. Хуан не изпитваше състрадание към тях.

Взе шнорхела от Тори, като внимаваше в системата да не влезе вода, която да предизвика химична реакция и да разяде пречиствателите на въглероден двуокис. Въпреки солената вода усети вкуса на устните ѝ върху гумата, стисна окуражително ръката ѝ и после намести акваланга на раменете си. Стъпалото на протезата му беше напълно унищожено, така че той нахлузи единия си плавник на здравия си крак и даде другия на Тори.

Щом нормализираха дишането си, Хуан чу по-различна стрелба и се усмихна. Хората на Сингх се опитваха да се качат на „Орегон“. Кабрило си представи как Марк Мърфи стои пред видеоекраните и открива огън с автоматичното четиридесетмилиметрово оръдие „Бофорс“.

Точно в този момент мъжете над тях сигурно забелязаха движението им във водата, защото изведнъж около тях се посипаха куршуми, оставяха във водата следи като бели стрели.

Веднага щом чу воя на триона в хангара, Макс Ханли заповяда на Франклин Линкълн и щурмовия му екип да спуснат лодката във водата, после забърза към оперативния център, скрит под надстройката на „Орегон“. Червените лампи светеха и примесени с блясъка на синкавите компютърни екрани, придаваха на помещението ужасяващ лилав оттенък. Въпросът защо не е забелязвал това досега, беше един от милионите, които се въртяха в съзнанието му.

По принцип по това време на нощта складът за метални отпадъци беше тих и Макс беше сигурен, че Шиер Сингх е включил резачката, защото е заловил Кабрило. Ерик Стоун беше на щурвала, Мърфи в оръжейната станция, а Хали Казим и Линда Рос наблюдаваха таблото с алармите. Макс седна на командирския стол и нагласи слушалките и микрофона на плешивата си глава.

— Линкълн, в мрежата ли си?

— Прието, „Орегон“. Приближаваме се незабележимо и безшумно. Време до пристигането седем минути.

Макс понечи да попита защо не са включили извънбордния двигател, все пак звукът на триона щеше да заглуши гърления рев на мотора, но се сети, че лунната светлина ще очертае бяла черта в черното море по дирята на лодката.

— „Орегон“, от брега движението е натоварено — продължи Линкълн. — Преброявам четири, повтарям, четири моторници. Термалното сканиране показва, че са пълни с хора.

— Виждам ги — извика Марк Мърфи от оръжейната станция. Екранът пред него показваше картина от термалната инфрачервена светлочувствителна камера, монтирана на главната мачта на „Орегон“. — Общо петдесет бойци, въоръжени с автоматични оръжия и гранатомети. — Той въведе няколко команди в компютъра и отвори прозорец с огромния арсенал на кораба. След това екранът се раздели и всяка моторница се появи в отделен прозорец. Визирен кръст се

фиксира върху всеки тъмен корпус. — Мишените са прихванати. Следя всички приближаващи се.

— Къде е „Зодиак“? — Когато бойниците на „Орегон“ се отвореха, последното, за което трябваше да се тревожи, беше инцидент с приятелски огън.

— Линкълн се отклонява, но се движи бавно.

Макс показва картина от по-голям ъгъл. Хората на Сингх се бяха насочили към „Орегон“, а „Зодиак“ бавно се отдалечаваше от десния борд. Бившият „тюлен“ не можеше да включи мотора, защото пазачите щяха да открият огън веднага щом видят дирята зад лодката. Макс беше принуден да изчака Линкълн да излезе от огневата линия и да се съобразява със скоростта на приближаващите се моторници.

— Ракета откъм брега! — изкрещя Линда Рос.

За двете секунди, през които тя извика предупреждението, ракетата измина половината разстояние до „Орегон“ и преди някой да успее да реагира, преодоля останалото. Тежката два и половина килограма ракета се удари във водача на котвата високо на носа и се взриви. Произведеното в бившия Съветски съюз оръжие откъсна голямо стоманено парче и проби дупка в палубата, но не повреди веригите и механизма на котвата.

— Изстрелват още!

Корабът се намираше близо до брега и разстоянието беше твърде малко, та автоматичните системи за отбрана да се задействат и да прихванат идващите ракети.

Макс нямаше избор.

— Щурвал, пълен назад!

Ерик Стоун очакваше тази заповед и ръцете му вече дърпаха двата контролни лоста за тягата. Четирите грамадни магнитохидродинамични двигателя забръмчаха и мигновено достигнаха пълната си мощност: черпеха от електрическият заряд на морската вода, усилваха го чрез охладени магнити и създаваха силова вълна, която с невъобразима мощ изпомпваше вода през тръбите.

Чиниите в камбуза изпопадаха, листовите на бюрото на Кабрило се разхвърчаха във въздуха от силното ускорение. „Орегон“ обаче не беше достатъчно бърз, за да избегне идващия залп.

Шест от прословутото неточните ракети безобидно изсъскаха в морето. Седмата улучи един от бутафорните товарни кранове и го

повали като отсечено дърво. Стоманената мачта се сгромоляса върху палубата и тежкият единадесет хиляди тона кораб се разтресе. Осмата се взриви в надстройката под мостика. Силно експлозивната самонасочваща се бойна глава беше предназначена да пробива дебелия броня на танк, затова когато експлодира в едносантиметровата стомана, голяма част от мощността ѝ се запази. Две от фалшивите каюти, които Корпорацията използваше, когато на кораба се качваха инспектори, се взривиха, но пораженията бяха предимно повърхностни. Компютърът за контрол върху щетите автоматично активира пожарогасителната система и насочи аварийните екипи към местопроизшествието.

— Искам доклад след тридесет секунди — каза Макс по аварийния канал и погледна екрана на глобалната позиционираща система и уредите за скоростта. „Орегон“ се отдалечаваше на заден ход от склада с двадесет възела и увеличаваше скоростта. Още няколко секунди и щяха да са извън обхвата на гранатометите, но пък Шир Сингх може би имаше по-усъвършенствани оръжия, например ракети „Стингър“. — Линкълн, какво е положението?

— Гонят ни — отвърна „тюленът“. Макс чу рева на мотора на „Зодиак“ и пукота от стрелба на автоматични оръжия. — Една моторница ни преследва. Другите три се приближават към вас.

— Дай ни минута да се измъкнем от обсега на ракетите и ще ви осигурим огън за прикритие. Гомес Адамс изстрелва втория ни безпилотен самолет и след няколко секунди би трябвало да видим ясно бойното поле.

— Прието.

Движеха се вече с почти четиридесет възела и Линкълн не можеше да се надява, че ще улучи нещо, докато сипеше куршуми по моторницата с щурмовата си карабина М-4А1. Откосите не позволяваха на преследвачите да стрелят по тях и поне досега ответният им огън беше далеч.

Той просто не можеше да повярва, че „Орегон“ е обстрелван и търпи поражения. А после разбра, че са ги очаквали. Но всъщност нямаше значение, че сикхът атакува Корпорацията. Най-важното в момента беше да намерят Кабрило и да избягат.

Пронизителният шум на триона беше спрял преди минута. Линкълн не знаеше дали това е добър, или лош знак, но докато

„Орегон“ не извадеше от строя моторницата, която ги преследваше, не можеха да рискуват да се отправят към хангара. Или пък можеха?

Майк Троно беше на щурвала на „Зодиак“ и Линкълн му показва жестове какво иска да направи. Троно кимна, рязко зави и се насочи към огромния хангар.

Маневрата позволи на моторницата да скъси разстоянието между тях и пазачите на борда откриха огън. Ако Троно не караше лодката на зигзаг, гуменият ѝ корпус и четиримата души в нея щяха да бъдат нарязани на парчета.

Линкълн и хората му отвърнаха на огъня. Дори Троно стреля с пистолета си с едната си ръка, докато управляваше с другата. Единият пазач в моторницата се хвана за гърлото и падна върху перилата. Миг по-късно бурните води около носа го повлякоха и той потъна. Дори раната му да не беше смъртоносна, витлата щяха да насекат тялото му.

Моторницата се забави и това даде възможност на Троно да намали скоростта, докато минаваха зад склада. В същия миг трионът за кораби отново се включи, този път по-тихо, сякаш работеше на празни обороти.

Стиснал карабината до гърдите си, Линкълн се претърколи през меката част на „Зодиак“ и плъосна във водата по гръб. Майк зави и подкара успоредно на брега.

Линкълн се промуши под металния ръб на хангара и се вмъкна вътре.

Верижният трион бръмчеше и не се чуваше нищо друго.

— „Орегон“, тук Щурм Едно — обади се Линкълн по предавателя. — В хангара съм и смятам да търся шефа.

— Прието — мигновено отговори Макс. — Почти сме готови да се включим, изтеглянето ти е уредено. Успех.

Линкълн изключи предавателя и заплува покрай кораба, търсеше начин да стигне до палубата. А после чу стрелба близо до отрязания нос.

След секунди през перилата се претърколиха двама души. Бяха облечени в черно, единият в бойна униформа, а другият в неопренов костюм. Вторият със сигурност беше Кабрило. Линкълн не знаеше кой е първият, но не се изненада, като видя, че тялото има женски извивки. Само шефът би намерил жена на такова място.

Щом двамата се гмурнаха под водата, на перилата се появиха двама пазачи. Дулата на оръжията им се местеха наляво и надясно, докато търсеха скочилите през борда. Разстоянието беше голямо и Линкълн не беше сигурен дали ще улучи, затова продължи да плува безшумно, придържаше се близо до платформата, опасваща хангара на метър и нещо от ватерлинията на кораба. Видя, че Кабрило и жената, която му се стори смътно позната, на два пъти се показаха да си поемат въздух. Беше убеден, че са се насочили към откритата метална стълба. „Там Хуан трябва да е скрил ребридера“ — помисли си.

Пазачите стреляха във водата, но очевидно нямаха представа накъде е избягал Кабрило. Линкълн прецени, че е изминала цяла минута, откакто Хуан се бе показал за последен път на повърхността. Знаеше, че шефът е отличен водолаз и може да издържи под водата поне две минути и дори повече, но не и след като по него са стреляли и е паднал от десет метра височина. Сигурно беше стигнал до ребридера.

Точно когато стигна до това заключение, Макс каза, че се включват, и в същия миг се разнесоха гърмежи от четиридесетмилиметровото автоматично оръдие на борда на „Орегон“.

Без да се разсейват от стрелбата, пазачите съсредоточиха огъня в точка, намираща се на три метра от стълбата. Нещо беше привлякло вниманието им. С движение, което изискваше огромна сила, защото беше с бойни ботуши, а не с плавници, Линкълн се изтласка над водата, вдигна щурмовата карабина М-4А1 и преди гравитацията отново да го повлече надолу, изстреля два откоса по три куршума. Калашникът на единия пазач изхвърча от ръцете му, а главата на другия се взриви в червеникава мъгла.

Линкълн се скри под повърхността и зачака още някой стрелец да обсипе водата с куршуми. Неочаквано около глезена му се увиха пръсти. Той устоя на импулсивното си желание да ги изрита, погледна и видя, че е Кабрило.

Хуан притисна шнорхела до устните му. Линкълн благодарно пое няколко глътки въздух и му го върна. После шефът го даде на жената и Линкълн усети как гърдите ѝ се издуват до рамото му. Заплуваха непохватно, редуваха се да дишат от шнорхела.

Стигнаха до задните врати на хангара и подадоха глави на повърхността. Челото на Кабрило беше охлузено, десният му крак

пулсираше.

— Появи се в идеалния момент — каза Хуан. — Мисля, че плавникът ми се показва и издаде къде сме.

— Има ли още някой тук, шефе?

— Шиер Сингх избяга веднага щом извадих пистолета си и ако си очистил последните двама на „Тоя Мару“, това са всичките, които видях.

— Значи да не чакаме подкрепления? — попита Тори.

— Съгласен съм с госпожицата. — Линкълн включи радиопредавателя си. — „Орегон“ тук Щурм Едно. Намерих шефа и морската сирена, която извадихме от „Авалон“. Готови сме за изтегляне.

— Ще трябва да почакате. Остана още една моторница. В момента я следим с небесното око, но са ни нужни няколко минути да я унищожим.

Хуан взе слушалката от Линкълн.

— Не, „Орегон“. Шиер Сингх може да избяга. Трябва да го хванем.

— Добре. Насочвам „Орегон“ към вас.

След секунди „Зодиакът“ изрева към мястото, където се беше гмурнал Линкълн, и намали оборотите. Кабрило заряза ребридера и последва Тори и Линкълн под вратата. „Тюлените“ им помогнаха да се качат в лодката и Майк Троно даде газ.

Мъжете на брега незабавно започнаха да стрелят по тях. Оръжията им проблясваха в мрака като разгневени светулки. Троно зави и подкара към открития залив, където „Орегон“ се опитваше да намери последната моторница. Останалите три горяха и скоро щяха да потънат на дъното на пристанището. Четвъртата сигурно се криеше сред десетките ръждясали кораби, които чакаха реда си да влязат в хангара и после да ги изтеглят на брега, за да бъдат доразрязани.

Хуан си сложи прибор за нощно виждане и отиде на носа, за да дава указания на кормчията. Вече навлизаха във флотилията стари кораби. Бръмченето на извънбордовия мотор отекваше между ръждясалите корпуси. Корабите бяха толкова много, че сякаш се носеха с пълна скорост в лабиринт. Троно следваше инструкциите на Кабрило и лодката подскачаше и лъкатушеше по вълните. Префучаха

покрай дълъг триста метра супертанкер, после покрай два ферибота за автомобили с емблемата на компанията „Инглиш Чанъл“.

Завиха пред носа на втория и се отправиха към свободното пространство между един отчасти потънал влекач и някакъв контейнеровоз. И тогава се появи моторницата. Екипът на Корпорацията реагира секунда по-бързо и я обсипа с дъжд от куршуми.

Моторницата описа дъга във водата и пое след тях. Морето ставаше все по-бурно и използването на оръжия беше невъзможно. В спокойна вода „Зодиакът“ лесно можеше да избяга от тежко натоварената моторница, но силното вълнение ги забавяше.

Всеки път, когато Троно се опита да се измъкне от занемарената армада, моторницата отрязваше пътя им за бягство към „Орегон“. Моторът се задави и скоростта им за миг намалая. Майк Троно прокара пръсти по двигателя и изруга, защото откри дупка от куршум.

— Хуан, пробиха са резервоара. Не знам още колко дълго ще можем да си играем на гоненица.

Моторницата като че ли се беше отказала от преследването, но те все още бяха далеч от „Орегон“ и сред толкова много кораби, че не знаеха откъде може да ги атакуват хората на Сингх.

— Отказаха ли се? — попита Виктория.

— Съмнявам се — отвърна Кабрило.

В същия миг моторницата изскочи иззад един голям риболовен кораб.

Троно се опита да изтръгне още поне половин възел от мотора. Замириса на пушек. Куршумът явно беше нанесъл по-големи поражения, отколкото само да пробие резервоара. Докато криволичеха между фериботите, нещо привлече погледа на Кабрило.

— Майк, дай към ей онзи влекач!

Влекачът беше заседнал върху някакво препятствие на морското дъно. Показваше се само носът му, а задната част беше под водата. Счупеният кран, поклащащ се на палубата, почти не се забелязваше на лунната светлина.

Хуан се съсредоточи върху поетия курс и прогони от съзнанието си всичко друго, включително изстрелите от моторницата. Трябваше

да успее. Той вдигна ръце и даде указания за смяна на посоката. Кормчията реагира мигновено.

— Добре. Намали и ги привлечи.

Заповедта беше безумна, но никой не я оспори. „Зодиакът“ покорно намали скоростта и моторницата скъси разстоянието на двайсет метра. Кормчията сякаш предвкуси мига на победата и подаде тяга, може би с надеждата да прегази преследваните.

Кабрило продължи да дава инструкции на Троно, насочваше го така, че да минат покрай кърмата на потъналия танкер. Погледна през рамо. Моторницата се приближаваше към тях като акула, която атакува, за да довърши жертвата си. Качествената оптика на прибора за нощно виждане му позволи да види дори удоволствието, изписано на лицето на кормчията, докато се готвеше да убива.

„Още няколко секунди — помисли си Хуан и отново се втренчи напред. — Още няколко секунди. Сега!“

Направи знак на Майк рязко да завие наляво и „Зодиакът“ полетя към пролуката под счупения кран. Кормчията на значително по-голямата моторница изобщо не забеляза, че го водят към капан.

— Залегни! — извика Кабрило, когато минаха зад потъналите перила на танкера и профучаха под стрелата на крана. Имаше един метър свободно пространство и ако не се бяха хвърлили на дъното на лодката, ръждясалият стоманен кран щеше да им отреже главите.

Щом минаха, Хуан се обърна. Моторницата ги следваше и кормчията видя крана в последната секунда. Рязко завъртя кормилото, но вече беше късно. Лодката се блъсна в крана и металът с лекота срязва корпуса от фибростъкло и откъсна единия резервоар за гориво.

Никой от дванадесетте мъже на обречената моторница нямаше време да се подготви и всички изхвърчаха над носа. Повечето паднаха невредими във водата, но един се удари с главата напред в стрелата на крана и умря на място.

Дизеловото гориво, изливащо се от пробития резервоар, образува мазна локва в мръсната вода, но преди морето да го разреди, искра от повредената електрическа система го взриви в облак от оранжево и черно.

— Зачеркнете последната моторница — каза Кабрило в предавателя. — Прибираме се.

Моторът угасна, когато до „Орегон“ оставаха сто метра, и се принудиха да хванат греблата. От брега продължаваше да се чува стрелба. Хората на Сингх стреляха напосоки в морето.

Гумената лодка стигна до рампата и Хуан хвърли въжето на чакащия ги моряк. Когато и последният „тюлен“ слезе от борда, Кабрило с накуцване се приближи до Джулия Хъксли, която вече му беше приготвила резервна протеза. Беше я предупредил по предавателя. Джулия срязва част от неопреновия му костюм с хирургически ножици и прегледа крака му. Беше посинял и подут, но изглеждаше наред, така че тя му позволи да си сложи новата протеза и огледа раната на главата му.

— С какво те фраснаха? — попита, докато осветяваше дълбокия прорез с тънко фенерче.

— С приклад.

Тя светна с фенерчето в очите му, за да провери дали няма мозъчно сътресение. Зениците му реагираха нормално.

— Главата ти е като гюле. Как се чувстваш? Вие ли ти се свят? Повръща ли ти се?

— Не. Само ме щипе от солената вода.

— Нормално. — Джулия знаеше, че като повечето мъже Хуан омаловажава болката. Почисти раната и я превърза. — Ще ти мине като на куче. Съжалявам, но близалките ми свършиха.

— Жалко.

Джулия се обърна към Виктория Болинджър.

— Ти пък какво правиш тук?

— Тори работи за „Лойдс“ — каза Кабрило и стана да изпробва как е нагласил протезата. — Разнищва същия случай като нас, но от другия край.

— Аз пък помислих, че е заради лошите ми обноси до болничното й легло.

Двете си стиснаха ръцете и Хъксли попита Тори дали се нуждае от медицински грижи.

— Благодаря, доктор Хъксли. Чувствам се чудесно. Само съм малко изнервена.

— Хуан има хубав коняк. Предписвам ти най-малко една чашка.

— Шефе? — чу се гласът на Макс Ханли по уредбата и Кабрило натисна бутона, монтиран на напречната преграда.

— Да? Какво е положението?

— Продължават да стрелят по нас от брега, но с малокалибрени оръжия. Не използват гранатомети. Джордж Адамс пусна безпилотния самолет да обиколи склада. Изключиха резачката и е забелязал няколко души да бягат от хангара. Качили са се в джип и с бясна скорост са се отправили към къщите на миля и нещо нагоре по брега. Там има хеликоптер, но засега около него не се забелязва движение.

— Ами нашият?

— Екипажът може да се подготви за излитане за десет минути — отвърна Макс.

— Джордж да предаде управлението на безпилотния самолет на Ерик Стоун. Хлапетата са се упражнявали достатъчно часове на симулатора за полети „Майкрософт“, за да добият правото на неговия лиценз на пилот на пътнически хеликоптер. Трябва да излетим колкото е възможно по-скоро. Сингх ни трябва жив, ако искаме да разберем цялата история.

— Сигурен ли си, че си във форма? — попита Джулия.

— Естествено. И съм бесен. Сингх знаеше, че идваме. — Кабрило отново включи уредбата. — Макс, аз съм. Слушай, Сингх е една крачка пред нас. Отдавна е разтоварил „Тоя Мару“ от „Маус“. Вероятно е станало, когато се отделихте от тях в Тайван. Танкерът на Хироши вече е в хангара и скоро ще се превърне в ножчета за бръснене.

— Как е възможно?

— Вече няма значение. Изглежда обаче „Маус“ има по-добър радар, отколкото мислехме. Разбрали са, че ги следим. Кажи на Хали да се приготви да изпрати доклад на индонезийските власти. Подозирам, че Сингх има връзки в правителството, така че Хали ще трябва да мине през много бюрократични препятствия, но най-важното е, че трябва да направим така, че военноморският флот или бреговата охрана да претърсят склада веднага щом се махнем оттук.

— Чувам ви — намеси се Хали Казим възбудено. — Шефе, няма да повярваш, но току-що получих сигнал от предавателя на Еди.

— Кога?

— Преди две секунди.

— Господи! Къде е той?

— Няма логика. — В тона на отговорника по комуникациите прозвуча съмнение.

— Казвай, Хали.

— В Русия. На западния бряг на Камчатка. Какво прави там, по дяволите? Мислех, че каналите на змийските глави водят до САЩ или Япония.

Хуан млъкна и се замисли. Вече не чуваше Линкълн и другите „тюлени“, които прибираха „Зодиак“ и екипировката, нито усещаше загрижения поглед на Джулия и заинтригуваните, изпитателно втренчени в него очи на Виктория Болинджър. Еди Зенг беше откаран в Камчатка. Докато част от съзнанието му тревожно си задаваше въпроса защо, разумът му съставяше план и изчисляваше скоростите, разстоянията и приоритетите на мисията. Той взе под внимание скоростта на „Орегон“, максималната скорост на хеликоптера „Робинсън R-44“ и необходимостта да разпита Шиер Сингх.

Беше сигурен, че Еди не е единственият, закаран насила в онзи изолиран район на Русия, осеяния с вулкани към земя, затворен за света през по-голямата част от миналия век. Нямахше представа колко още хора са се озовали на скалистите му брегове, но инстинктът му подсказваше, че са много.

Каква беше връзката със Сингх? Транспортът беше очевидният отговор. Сингх можеше безнаказано да превозва хора и товари в двата плаващи сухи дока, да отвлича плавателни съдове с емигранти в открито море и да ликвидира всички свидетели като безобидния „Авалон“, за да не могат да съобщят какво са видели. Просто трябваше да знае кои кораби пренасят емигранти и можеше да вземе на прицел, който си иска. Това означаваше, че някой в Китай му предава информация, но дали контрабандата беше единственото му престъпление, или бе само средство за постигане на някаква цел?

— Трябва им евтина работна ръка — каза той.

— Какво? — попита Тори. Беше съблякла мокрото си яке и бе останала само по тънка черна тениска. Гърдите ѝ бяха покрити с пухкава хавлия, метната на раменете. Черната ѝ коса беше влажна, разрошена и невероятно красива. И да имаше въпроси за онова, което бе разбрала за Корпорацията, разумно ги запазваше за себе си.

— Става дума за евтина работна ръка, за роби. В нощта, когато те спасихме, извадихме от строя и пиратски кораб, пренасящ товарен

контейнер. Потопихме го и успяхме да извадим контейнера, но не навреме, за да спасим заключените вътре хора. По-късно разбрахме, че са били нелегални китайски емигранти. Единият от моите хора проследи маршрута им с надеждата да узнае какво са намислили трафикантите и как това е свързано с пиратите... и току-що се оказа, че е на Камчатка.

— В „Лойдс“ подозирахме, че Сингх отвлича кораби в района и използва склада си, за да унищожава доказателства.

— Има и още нещо. Той отвлича и кораби, превозващи китайски емигранти, и ги кара в Камчатка. А щом му трябват кораби, големи колкото „Маус“ и близка му, това значи, че са отвлекли стотици, а може би хиляди нелегални емигранти, и ги използват като роби.

— За какво? — попита Тори.

— Не знам. — Хуан отново включи вътрешната уредба. — Макс, пригответи се да ни изкараш оттук. Ще взема Линкълн и Майк Троно да намерим Шиер Сингх. Искам да се отпратиш с максимална скорост към мястото, където е Еди. Ще вземем полет до... — той се замисли, докато си спомняше името на столицата на Камчатка — Петропавловск.

— Няма да стане, шефе — рече Марк Мърфи. — В интернет съм, откакто Хали каза, че Еди е там. Правителството съобщава, че ще има силно вулканично изригване. В уебсайта на Американския институт по геология го потвърждават. Руснаците твърдят, че са принудени да затворят летището заради пепелта. Никой не може нито да влезе, нито да излезе.

Хуан изруга.

— Добре. Това не променя нищо. Пак искам „Орегон“ да потегли колкото е възможно по-скоро.

— Ами Шиер Сингх? — попита Макс.

— Просто времето ми да го хвана намаля. Ако „Орегон“ се движи с максимална скорост, ни остава половин час, за да сме в обсега на хеликоптера.

— Може ли да кажа нещо, капитан Кабрило? — попита Тори.

Хуан кимна.

— Проникнах в склада откъм сушата. Адски е огромен. Наблюдавам го от седмица и пак не знам какъв е пълният мащаб на бизнеса на Сингх.

— Какво имаш предвид?

— Щом си даваш само тридесет минути да го намериш, мисля, че мога да те заведа там, където живее, когато е тук.

Хуан се поколеба само за секунда. Виктория Болинджър беше почти непозната, но той имаше чувството, че я познава отдавна, защото бе видяла много неща от себе си в непоколебимия ѝ поглед. Тя се беше справила добре преди малко, а и той все още се чудеше как е успяла да запази разсъдъка си затворена на „Авалон“. В нея Кабрило виждаше непобедимия британски дух, който някога бе направил англичаните най-силната нация на света и бе съхранил страната по време на бомбардировките през Втората световна война. Погледът на Уинстън Чърчил може да излъчваше арогантност и прекомерно самочувствие, но очите на Тори бяха очарователна мотивация.

Отгоре на всичко разследването ѝ я беше довело до същото място като него, а той се съмняваше, че тя би взривила сграда и отвлякла корумпиран адвокат, за да стигне дотук.

— Добре.

Тори очакваше, че Кабрило ще възрази — личеше от буреносните облаци, сгъстяващи се в ясните ѝ сини очи. Фактът, че Хуан веднага прие предложението ѝ, я обърка за миг и тя чак отвори уста от почуда.

— Имаме пет минути да се преоблечем и екипираме. Ела с мен. И ти, Линкълн. Още не сме приключили.

Няколко минути след като хеликоптерът „Робинсън R-44“ излетя от хидравлично задвижваната площадка, „Орегон“ направи тесен кръг в залива и Линда Рос заповяда на Ерик Стоун да даде пълен напред. Макс Ханли беше долу в любимото си машинно отделение. Четирите магнетохидродинамични двигателя работеха като самолетни турбини и водата зад кърмата буквално кипеше. Линда нареди на Марк Мърфи да обсипе морето с куршуми с картечницата „Гатлинг“, за да осигури прикритие на излитащия хеликоптер.

Джордж Адамс седеше на лявата седалка, Хуан беше до него. Линкълн и Тори се бяха настанили на пейката отзад. Носеха личните си оръжия и екипировка и снайперова пушка „Барет“ петдесети калибър. Адамс зави и прелетя над брега на север от склада.

— На една миля нагоре има жилищен комплекс — каза Тори по вътрешната радиоуредба. — Там живеят шефовете на „Карамита“. Наблюдавах ги два дни миналата седмица. Едната къща е много по-голяма от останалите и сега, след като видях Шиер Сингх отблизо, си спомних, че той живее там.

— Има ли пазачи? — попита Кабрило.

— Малко. Но след случилото се тази нощ районът сигурно ще бъка от пазачи.

Хуан се усмихна на израза й, но знаеше, че трябва да очаква най-лошото.

— Как се влиза в комплекса?

— Има път, който завива на север и после на юг зад него. На север са водната електрическа централа и леярната фабрика.

— Оживено ли е движението?

— Предимно камиони, превозват стоманени плоскости за претопяване. И почти никакво, след като се мръкне.

— Наближаваме. — Шлемът на Адамс беше свързан с камера за нощно виждане, монтирана на носа на хеликоптера. — Виждам жилищния комплекс. Има много светлини и хора. За наш късмет поне някои не са въоръжени.

— Задръж на безопасно разстояние и да видим какво ще стане.

— Виждам площадка за хеликоптери малко по-нататък от жилищния комплекс — докладва Адамс. — И един „Джет Рейнджър“. Перките му започват да се въртят.

— Можем ли да го последваме? — попита Тори.

— Превъзхожда ни с четиридесет-петдесет възела в скорост и най-малко със сто мили пробег — отговори Кабрило и се обърна да погледне Франклин Линкълн. — Какво ще кажеш?

— Аз съм „за“, шефе.

Линкълн откачи предпазния си колан и отвори вратата, без да обръща внимание на бурния ураган от въздушната струя, предизвикана от перките. „Барет“ беше грозно оръжие, дълго почти метър и половина, и в ръцете на експерт тежките куршуми поразяваха безпогрешно целта до километър и половина.

Адамс зави, за да предостави видимост на Линкълн. Пазачите в комплекса вече стреляха по тях, но разстоянието беше прекалено голямо. Линкълн вдигна тежката пушка до рамото си и щракна

прибора за нощно виждане на оптичския прицел. Светът през оптиката беше свръхестествено зелен, но и някак интимен. Той видя отчаянието на лицата на пазачите, после се прицели в излитащия хеликоптер. Образът беше толкова ясен, че виждаше как въздухът трепти от горещината, излизаща от турбината.

Пукотът на оръжието прозвуча като оръдеен залп. Линкълн пое силния откат, без да откъсва очи от мерника. Куршумът попадна в целта много преди някой на земята да чуе изстрела, улучи оста точно под перките, най-уязвимата част на всеки хеликоптер. Тя се пръсна и двете перки изхвърчаха като смъртоносни коси. Едната се вряза в група мъже, които тъкмо зареждаха гранатомет. Дори ветеранът Франклин Линкълн трудно понесе гледката.

Другата перка се удари в голям резервоар, монтиран на колове. Горивото в него се взриви в извисяваща се към небето експлозия, която претовари светлинните филтри на мерника. Линкълн погледна над пушката. Пламъците се разрастваха като гъба встрани и нагоре. Всички на разстояние тридесетина метра от резервоара бяха повалени от ударната вълна, а на пет — убити.

— Виждам движение — извика Адамс. — Задната врата на хеликоптера се отваря. Слиза мъж с тюрбан.

— Трябва да е Шиер Сингх — каза Тори. — Къде отива?

— Чакай малко. — Изминаха няколко изпълнени с напрежение секунди. — Качва се в кола. Прилича на мерцедес. Сяда отзад. Отпред е само шофьорът.

— Да го очистя ли, Хуан? — попита Линкълн и отново вдигна пушката.

— Не тук. Нека излезе на магистралата и се отдалечи от всичките тези пазачи.

— Сингх сигурно се е обадил на някого — съобщи Джордж. — Друга кола излиза от жилищния комплекс. Вътре има поне четирима въоръжени мъже.

— Е, знаехме, че няма да е лесно. — Кабрило си погледна часовника. Една трета от тридесетминутния период да настигнат „Орегон“ беше изминала.

След миг всички видяха фаровете на две коли — излязоха от задната порта на комплекса и зафучаха на юг. От двете страни на пътя

имаше тъмна джунгла и светлините се отразяваха, сякаш автомобилите минаваха през тунел. Джордж подаде пълна тяга и бързо ги изпревари.

Шофьорите караха на четири-пет метра един от друг. Беше малко трудно за онова, което Хуан беше намислил, но нямаше друг избор. Той извади една граната от раницата си и отвори прозорчето на дясната врата на хеликоптера. При оптималния вариант гранатата трябваше да се взриви след пет секунди, но винаги трябваше да се отчита плюс-минус една. Проблемът не беше голям, когато хвърляш граната в стрелково гнездо или се опитваш да убиеш войници, вървящи пеша. Колите под тях обаче летяха със сто и четиридесет километра в час, което означаваше почти четиридесет метра в секунда.

Кабрило извади предпазителя и подаде гранатата през прозореца. Хвърлянето бе по-скоро въпрос на опит и инстинкт, отколкото на пресмятане. Той изчака няколко мига и хвърли гранатата.

Мракът я погълна мигновено, но след секунда мерцедесът рязко зави, шофьорът очевидно реагира на тежкото нещо, което отскочи от багажника. Гранатата изтрака върху колата, падна на шосето и се затъркаля по асфалта. Следващият автомобил мина над нея, шофьорът вероятно не я видя или не разбра какво е. Измина още една секунда — най-дългата в живота на Кабрило. Той вече беше сигурен, че колата на пазачите се е спасила от гранатата, и посегна за друга... и в същия миг гранатата избухна точно под резервоара.

Двете експлозии станаха една след друга. Първо се взриви гранатата, последва зрелищната детонация на бензина. Задната част на колата излетя нагоре, тя се преобърна, стовари се на покрива си и се запреобръща, като разпръскваше метални парчета. Блъсна се в един електрически стълб и буквално се уви около него.

Шофьорът на Шиер Сингх неволно намали, вероятно виждаше какво става в огледалото. Джордж изпревари мерцедеса — летеше на три метра над зеления балдахин на джунглата и на петнадесет метра вдясно от пътя. Линкълн вдигна пушката и стреля. Обикновен куршум само би пробил гумата на мерцедеса, но патронът петдесети калибър разби на парчета шпонката, където предната ос се съединяваше с колелото, и то се откъсна от автомобила. Тежката кола хлътна върху строшената си ос в дъжд от искри, шофьорът се мъчеше да я задържи на шосето.

За всеки случай Линкълн изстреля два куршума в предния капак и доволно кимна, когато от пробития радиатор изригна пара.

Адамс сниши хеликоптера и кацна. Кабрило, Линкълн и Виктория Болинджър изскочиха навън. Линкълн и Хуан носеха карабини М-4А2, а Тори полуавтоматичен пистолет „Берета“ от арсенала на „Орегон“.

Шофьорът изскочи от колата, скри се зад вратата и обсипа пътя с куршуми. Тримата се хвърлиха на земята. Линкълн също откри огън: съсредоточи изпепеляващ порой от 5.56 милиметрови куршуми в отворената врата.

Мерцедесът явно беше брониран, така че Кабрило стреля под вратата. Първият откос не улучи шофьора, но вторият разкъса прасеца и глезена му. Той падна, вратата се затвори и Тори го простреля с два куршума. Мъжът се свлече на земята.

Хуан се опита да отвори задната врата, но беше заключена. Той изпразни почти целия пълнител в стъклото от упор. Първите десетина куршума само напукаха твърдия пласт и Кабрило удари стъклото с приклада и проби дупка. Отстъпи назад и Линкълн стреля, за да разшири отвора. Разхвърчаха се стъкла, същински искрящи диаманти.

Кабрило го потупа по рамото, за да спре, и викна:

— Сингх, давам ти три секунди да си подадеш ръцете през прозореца.

От колата не се чуваше нито звук.

— Едно... две... три!

Хуан и Линкълн откриха огън едновременно. Куршумите минаха през разбитото стъкло и започнаха да трошат отсрещния прозорец. Няколко се забиха в задната седалка, два рикошираха в бронираното стъкло и изсвистяха в задната част на колата. Над пукота на оръжията се извиси пронизителен вик на болка. Двамата спряха да стрелят.

— Сингх!

— Ранен съм — отвърна сикхът. — О, хвала на Аллаха, ще умра.

— Протегни проклетите си ръце през прозореца или ще хвърля граната.

— Не мога да помръдна. Улучихте ме в краката.

Кабрило и Линкълн се спогледаха. Бяха убедени, че не могат да му имат доверие, но нямаха избор. Хуан отвори вратата, а Линкълн насочи карабината си към вътрешността. Лампите светнаха. Легналият

на пода Сингх стреля с картечния си пистолет. Куршумите се отплеснаха от бронираната врата и това спаси живота на Линкълн. Бившият „тюлен“ направи онова, на което го бяха научили хилядите часове тренировки: докато се хвърляше встрани, изстреля два куршума в лицето на сикха — единия под окото, а другия в гърлото. Тюрбанът на Сингх се размота като атакуваща змия и тилът му се пръсна в разцъфващ цвят от кръв и мозък.

— По дяволите — изруга Линкълн. — Съжалявам, Хуан. Беше просто...

— Инстинкт — довърши Кабрило и надникна в колата. — Нямаше избор. И аз бих направил същото.

Тори се промъкна между тях и се вмъкна в мерцедеса. Без да обръща внимание на кръвта, претърси трупа на Шиер Сингх и извади кожения му портфейл, след това измъкна изпод седалката куфарче, огледа се да провери дали не е пропуснала нещо и се измъкна навън.

— Задънена улица, а, момчета? — Избърса ръце в панталона си и посочи пътя зад бръмчащия хеликоптер. — Хората на Сингх скоро ще тръгнат да търсят шефа си. Както се казва, дискретността е другото име на храбростта, така че предлагам да се махаме оттук.

Тръгнаха към хеликоптера. Джордж Адамс увеличи тягата, подготвяйки се за излитане, и въздухът се изпълни със ситни песъчинки, което ги принуди да се наведат. Хуан потупа Тори по рамото, посочи с палец мерцедеса зад тях и каза:

— Само следовател за „Лойдс“, а?

Тя интуитивно разбра какво има предвид и се усмихна доволно.

— Е, преди това служех в правителството на Нейно величество.

— И какво правеше?

Тори потупа кобура и отвърна:

— Отстранявах проблеми.

Хуан Кабрило се беше прегърбил на командирския стол във фалшивия мостик на „Орегон“. Въпреки че кожата беше окъсана, та столът да изглежда стар като останалата част на товарния кораб, Хуан го беше преправил по поръчка и сега той беше може би най-удобният стол на борда. Всеки дежурен трябваше да използва главната работна

станция в оперативния център, но този стол беше запазен само за Кабрило.

Слънцето залязваше зад левия борд. Феерията от цветове и светлина беше още по-зрелищна на фона на завесата от вулканична пепел, изригваща от върховете далеч на север.

Дневната горещина се беше запазила на мостика. Металните части пареха, а коланът на късите панталони на Хуан беше мокър от пот. Той беше съблякъл ризата си и носеше гуменки. „Орегон“ се движеше с бясна скорост и с отварянето на някоя врата в мостика би нахлул истински ураган, затова помещението бе затворено и беше горещо и задушно.

Вместо да рискуват да минат през Източнокитайско и Японско море, където трафикът на кораби беше натоварен като уличното движение в Лос Анджелис в най-оживения час, Кабрило беше решил да поемат на изток, така че минаха край най-северната точка на Филипинските острови и поеха покрай тихоокеанското крайбрежие на Япония. Тук корабоплавателните маршрути бяха по-малко и не трябваше да се тревожи, че други плавателни съдове ще докладват за кораб, движещ се със скорост над петдесет възела. Радарът беше включен, тъй като го интересуваше визуалната информация. След още няколко часа щяха да пресекат линиите за Токио и движението щеше да намалее още, така че нямаше да е необходимо да маневрират около фериботи с автомобили, контейнеровози и десетки други плавателни съдове, кръстосващи Тихия океан.

При заминаването си бяха загубили по-малко от половин час, но загубата на време беше единственото, което Хуан не можеше да си позволи. До Еди оставаха още два дни път, а оскъдните репортажи на руските вулканолози в Петропавловск бяха обезпокоителни. Полуостровът се разтърсваше от почти непрестанни трусове, три вулкана от планинската верига бълваха пепел и отровни газове. Засега нямаше съобщения за смъртни случаи, но повечето селища в Камчатка бяха толкова отдалечени, че можеше да минат седмици, докато новината се разчуе.

Единствената светлина в тунела, ако можеше да се нарече така, беше, че предавателят на Еди продължаваше да излъчва сигнал и Хали го получаваше чрез чадъра от сателити. Дори с това обаче имаше проблем. Според сателитната информация Зенг беше на брега в

сянката на единия от изригващите вулкани. Кабрило можеше да попита доктор Хъксли колко дълго ще издържат батериите на предавателя, след като Еди умре, но вече знаеше отговора. Зенг можеше да е починал преди седмица и никой от „Орегон“ нямаше да разбере.

— Какво си се замислил?

Хуан рязко завъртя стола си и чак след това позна гласа. Намръщи се, че го безпокоят.

— Извинявай — каза Тори. — Не исках да те стресна.

— Няма нищо. — Той отново се втренчи в хоризонта, сякаш като го наблюдаваше, щеше да го доведе по-близо.

— Мисля, че това ще ти хареса. — Тя му показа бутилка бира „Сан Мигел“ — единствената, която Кабрило смяташе, че заслужава да бъде изнасяна в чужбина.

Виктория носеше бяла ленена пола, зелена памучна блуза и ниски обувки. Черните ѝ коси бяха прибрани назад и разкриваха изящната извивка на високите ѝ скули. Изкусно сложеният грим подчертаваше поразителните ѝ сини очи и сочните ѝ устни. Хуан я гледаше с неприкрит интерес и усещаше, че и нейното внимание е съсредоточено върху него. Тори огледа широките му рамене, яките мускули и стегнатия му корем, но когато погледът ѝ се плъзна по-надолу, към изкуствения му крак, бързо отмести очи.

Кабрило умело криеше протезата си и обикновено не носеше къси панталони пред хора, така че рядко бе изпадал в неловко положение, откакто загуби крака си. Внезапното неудобство на Тори го накара да усети липсата му, още повече че изкуственият съвсем не приличаше на истински. Беше черен цилиндър от стомана и карбоново влакно. Кабрило изведнъж съжали, че не си е обул дълги панталони или поне не си е сложил една от протезите с по-човешки вид.

Смъкна краката си от парапета под прозореца и ги скри под стола. Беше и притеснен, и заинтригуван от мисълта защо мнението на Тори има значение за него.

Взе бирата, прокара студеното изпотено стъкло по челото си и отпи няколко големи глътки. Джулия беше сменила превръзката му и той вече не изглеждаше така, сякаш има памперс на главата. Май наистина трябваше да си направи пластична операция, след като мисията приключи.

— Благодаря. Извинявай за убийствения поглед, с който те сразих. Бях се вгълбил в собствения си свят.

— Мислиш за твоя човек, нали? За Еди.

— Да, за Еди Зенг. Един от най-добрите ми хора.

— Макс ми каза някои неща за него. И за теб. — Тя се усмихна.
— Събрал си страхотна банда.

Кабрило се ухили.

— Бандити и разбойници до един. Не съм работил с по-добър екип през целия си живот. Съжалявам, че не ми остана време да ти покажа кораба и да те запозная с всички.

— Знам, че си зает. Линда беше така любезна да играе ролята на домакиня. — Тори прокара ръце по хълбоците си. — И ми позволи да взема дрехи от Работилницата за вълшебства.

— Ами каютата ти? Харесва ли ти?

Тори се засмя.

— По-голяма е от апартамента ми в Лондон и ако откриеш, че мраморната вана е изчезнала, след като си тръгна, не се изненадвай. Изглежда, обичаш хубавите неща в живота. Храната съперничи на тази, която поднасят в прочутата британска корабоплавателна фирма „Кунард“, а стюардът Морис е абсолютен сладур.

— Фактът, че се борим с диваци, не означава, че и ние трябва да сме диваци.

— Как така станяхте наемници?

Хуан й направи знак да седне до него — на мястото на Макс.

— Когато Студената война свърши, разбрах, че глобалното разделение, спирало развитието на света половин век, е приключило. Щяха да избухнат регионални конфликти и необходимостта от осигуряване на охрана щеше да нарасне. Ето защо създадох Корпорацията. А що се отнася до „Орегон“, вместо да установя базата си в някоя страна, където ще съм подвластен на местните закони, реших, че един кораб ще ми даде нужната свобода.

— За пари ли го правиш?

— Доста съм алчен, но подбирам клиентите си.

— Мисля, че си по-скоро придирчив, отколкото алчен.

Кабрило се засмя.

— Морис пак е клюкарствал.

— Той те обожава — усмихна се Тори. — Всички много те обичат. Чух, че през последните години си отказал някои много изгодни предложения.

— И съм приел други.

— Според мен не става дума за пари.

— Да речем, че е удовлетворяващо да ти плащат да правиш онова, което мислиш за правилно. А ти, госпожице следовател? Как получи работа в „Лойдс“? Обявата им във „Файненшъл Таймс“ обещавахе по-голяма заплата, отколкото да станеш борсов посредник, така ли?

— Без коментар. — Тя отпи глътка от бирата си. — Е, имаш ли теории какво става?

— Теории да, но отговори не. Особено след като изгубихме последната брънка във веригата.

— Франклин още не си е простил.

— Той е най-добрият приятел на Еди. Няма да си прости, докато не види Еди в безопасност. Което ми напомни нещо. — Кабрило скочи от стола, грабна една папка от бюрото и я даде на Тори. — Компютърът го изготви преди час. Може да ти се стори интересно.

— Какво е? — попита тя, докато отваряше папката.

— Преводът на книгата в куфарчето, което взе от колата на Сингх. Накратко казано, там са изброени всички кораби, отвлечени от групировката му в Тихия океан през последните няколко години. Сигурно ще приключи много от твоите случаи. Повечето кораби са превърнати в метални отпадъци в „Карамита“, но някои все още плават под удобни флагове на фалшивите компании, които Сингх контролира.

— Контролираше — поправи го Тори и зачете. След малко добави: — За съжаление не се споменава нищо по въпроса какво е правил близъкът на „Маус“, „Соури“, откакто Сингх го е купил. Подозирам, че също е пренасял кораби, но Сингх е водил друго счетоводство, за да отдели този аспект на престъпното си феодално владение... Хм, всъщност защо да го прави?

— Нямам представа.

— Ами ако не той контролира този аспект на престъпната си дейност?

Кабрило се наведе напред. Усети, че Тори може да е открила нещо.

— Антон Савич?

— Макс каза, че това име се е появило по време на вашето разследване, но признавам, че не съм го чувала по време на моето.

— Научихме само, че е бил функционер в съветската Агенция за природни ресурси и след разпадането на СССР работи за руския ѝ наследник. Не знаем по какъв начин може да е свързан с контрабандист като Шиер Сингх.

— В Камчатка има ли природни богатства? Може би е попаднал на нещо още навремето? Скъпоценни камъни или ценни метали?

— Марк Мърфи провери цял куп бази данни, но не откри нищо, поне в значителни количества.

Очите ѝ блеснаха.

— Ами ако не е съобщил за находката си? И докато е работил за Съветския съюз, на бюрото му е попаднал доклад за големи залежи и той просто го е скрил?

Хуан кимна.

— Възможно е. Всъщност мислим, че там използват евтина китайска работна ръка. Може би кара емигрантите да работят в някаква мина. — И в същия миг го осени прозрение и той извади мобилния си телефон.

Марк Мърфи отговори на третото позвъняване.

— Хуан съм. Къде си?

— В Работилницата за вълшебства. Оправям си скейтборда — отвърна специалистът по оръжията.

— Сядай на компютъра и ми кажи дали живакът се използва в някаква минна техника.

Марк беше свикнал да изпълнява странните му желания, така че отговори, че ще се заеме веднага; и прекъсна връзката.

— Какво беше това за живака? — попита Тори.

— Джулия откри отравяния с живак, докато правеше аутопсия на пиратите, които се опитаха да нападнат кораба ми.

— Мислиш, че са получили отравянето в Камчатка?

Кабрило кимна.

— Китайците в контейнера не бяха отровени, само моряците. Ако са ходили често там да карат работници или да сменят пазачите, възможно е това да е източникът.

Двамата се умълчаха. След две минути мобилният телефон на Хуан иззвъня.

— Какво откри? — направо попита той.

— Живакът е единственият елемент, който си взаимодейства със златото — отвърна Марк. — Използва се за отделяне на необработеното злато от рудата. Тази практика е забранена в много страни поради опасността за околната среда и здравето на хората, но все още се прилага в Южна Америка.

— Злато — каза Кабрило на Виктория, после добави: — Благодаря, Мърфи. Може да продължиш работата си върху скейтборда.

— Значи Антон Савич използва робския труд на китайските работници, осигурени от Шиер Сингх, за да добива злато на полуостров Камчатка, по всяка вероятност под носа на руското правителство — каза Тори.

— Да, това май обобщава всичко — съгласи се Хуан и отпи голяма глътка бира.

— Тогава загадката е решена. Знаем кой, как и защо.

— Така изглежда.

Нещо в тона му я накара да застане нащрек.

— Какво има?

— Ами сега, след като Шиер Сингх, така да се каже, е извън пиратския бизнес, твоето разследване приключи. Не знам какво ще намерим, когато стигнем там, но ако може да се съди по срещите ни със Сингх и бандата му, ще се лее кръв.

— Е, и? — попита тя. Подозираше какво ще й каже.

— Не е необходимо да идваш с нас. Ще загубим само час и нещо да те закараме с хеликоптера, докато минаваме покрай северния край на Япония и навлизаме в Охотско море.

Тори се ядоса. Стана, сложи ръце на облегалките на стола му и се наведе към лицето му.

— Отдадох цели шест месеца на това разследване. Посветих му живота си. Непрекъснато мислех за него. Трябваше да се преборя с Кралското географско дружество, за да ни позволят да се включим в експедицията им, но не можах да направя нищо, когато пиратите ни нападнаха. Имах приятели на „Авалон“... онези чудовища ги убиха. Така че дори за секунда не си помисляй, че няма да видя тази история

до горчивия ѝ край, господин председателю на проклетата ти Корпорация.

Гледаха се в очите няколко секунди, без нито единият да трепне. Кабрило знаеше, че Тори е силна и интелигентна, но сега видя, че е и страстна. Ако можеше да забрави, че го привлича, веднага щеше да ѝ предложи да работи за Корпорацията.

— Просто искам да знаеш, че не мога да гарантирам безопасността ти — тихо каза той.

Виктория долови промяната в тона му и гневът ѝ се смени с нежност. Устните им бяха съвсем близо, но и за двамата разстоянието беше непреодолимо.

— Не искам безопасност. Искам да съм там, когато всичко това свърши. До теб. — И с нежелание се изправи.

Гърлото на Хуан изведнъж пресъхна. Просто нямаше как да не довърши бирата. После каза:

— Разбрахме се.

Ако не друго, Еди Зенг не можеше да не се възхити на организираността на похитителите си. Вулканът, застрашително извисяващ се над брега на смъртта, както го наричаха китайските работници, продължаваше да тътне и да бълва пепел, която падаше в задушаваша черна виелица над откритата мина. Земетресения имаше почти всеки час, оловносивото море ревеше и бучеше. Надзирателите обаче не намаляваха ритъма на работата, въпреки че привеждаха в действие плановете си за евакуация. И последният ценен грам злато трябваше да бъде извлечен, преди да заминат. Надзирателите налагаха робите с палки и камшици, за да не спират да работят. Нощем заключените в изтеглените на брега кораби китайци трепереха от страх какво ги чака на сутринта.

Екипажът на влекача в залива беше изхвърлил баласта от огромния сух док, така че корабът в трюма му вече можеше да плава самостоятелно. Бурното море беше само една от причините за забавянето на евакуацията. Еди видя как един млад сикх спори с руснака Савич и предположи, че отказва да пожертва скъпия сух док, когато вулканът изригне. Разтоварването на кораба означаваше, че няма да оставят уличаващи доказателства, когато отплават.

Новият доктан кораб не беше голям — беше дълъг стотина метра, — но имаше елегантни очертания, класическа кърма с формата на чаша за шампанско и балкони на почти всички каюти. В най-хубавите си години сигурно бе запълвал пазарната ниша за най-богатите пътници, готови да платят всичко за шанса да посетят Галапагос или да поплуват из водите на Антарктика.

Днес обаче беше поредната развалина. Някога лъскавият му корпус беше изцапан с изпражненията на нещастниците, издържали мъчителното пътуване до Русия. Стотици китайски емигранти се струпаха на перилата, когато лайнерът се плъзна в залива. Двигателите му бяха свалени и беше изпразнен от баласта, така че се издигаше

толкова високо над водата, че се виждаше антикорозионната боя под ватерлинията. Люлееше се застрашително.

За щастие идваше приливът и щеше да го приближи към брега. За нещастие — задаваше се буря. Ако не заседнеше на брега, преди тя да се разрази, корабът щеше да се обърне странично на вятъра и да се прекатури. А на борда нямаше спасителни лодки.

Еди погледна сухия док. Огромните врати на носа се затвориха и от изпускателните отвори на помпите бликнаха струи. След няколко часа водата от трюма щеше да бъде източена и корабът щеше да стане достатъчно лек, за да го теглят на буксир. Единият от двата влекача, които бяха докарали сухия док на север, чакаше на стотина метра от фабриката.

Самата фабрика се намиреше върху довлечен до брега шлеп точно над линията на прилива. Под бдителния надзор на въоръжените пазачи работниците разчистваха отломките и камъните, изхвърлени от вълните на брега, за да може влекачът да издърпа шлепа в морето. Наоколо бяха наредени варели с машинно масло — щяха да го излеят на скалистия бряг, за да улеснят плъзгането на шлепа към водата. Паулус, южноафриканският надзирател, беше заповядал излишният живак да се изхвърли зад преработвателната фабрика и сега той се бе събрал на блестящи локви, които щяха да бъдат отнесени от вълните.

Китайците, определени за тази опасна работа, вече бяха изложени на смъртоносни дози живачни изпарения — повечето се движеха като живи трупове. Мозъците им бяха увредени и те трепереха и едва се държаха на крака. Бяха получили такива силни дози, че ако имаха деца, поне няколко поколения щяха да страдат от неописуеми увреждания.

Вгълбен в мислите си, Еди не осъзна, че работникът до него вече е напълнил пластмасовата му кофа с кална руда. Младият китаец се опита да привлече вниманието му, но пазачът пръв забеляза пропуска и удари Еди зад коляното с тежкия маркуч. Кракът на Зенг се огъна, но той не си позволи да падне. Знаеше, че не трябва да поглежда пазача: подобно предизвикателство би разгневilo индонезиеца и нещата можеха да станат още по-лоши.

Зенг вдигна на рамо тежката двадесет и пет килограма кофа, като охлузи старите рани, които не заздравяваха, защото постоянно бяха мокри. Танг, съквартирантът му в каютата, беше разпределил времето

си така, че да тръгнат надолу по склона заедно. От хората, натъпкани в каютата в деня, когато Еди беше пристигнал, само той и Танг все още бяха живи.

— Мисля, че ще заминат днес — прошепна Танг почти без да движи устни. Главата му беше наведена, погледът му бе прикован в коварната хлъзгава земя.

— Имаш право, приятелю. Скоро ще изпразнят сухия док и ще изтеглят шлепа с фабриката от брега. Не забеляза ли, че й риболовните кораби ги няма?

— Как да не съм? — малко разпалено отговори Танг.

— Единственото по-лошо нещо от смлени люспи е тридневни смлени люспи. — Заобиколиха едно особено опасно място. — Виждам и какво става около кораба, където спят пазачите.

От няколко дни един малък танкер правеше курсове между кораба на пазачите и влекача, с който щяха да изтеглят фабриката. Районът там беше забранен за китайците, но откакто прехвърлянето беше започнало, броят на пазачите бе удвоен. Повечето бяха индонезийци, но имаше и неколцина навъсени бели, които докладваха директно на Савич. Според Еди бяха бивши служители на специалните сили, елитните руски Спецназ. Гледаха с подозрение дори индонезийските пазачи.

Не беше нужно да е гениален, за да разбере, че товарят златото. Според него вече бяха натоварили стотина тона в двата контейнера, прикрепени на палубата на влекача.

— Какво ще стане с нас? — попита Танг.

— Паулус каза на Антон Савич, че ще ни оставят.

— Значи ще умрем на този пуст бряг независимо дали те са тук, или не.

От тъгата в думите му Еди разбра, че младият мъж е стигнал до емоционалния и психическия си предел на издръжливост. Като във всяка друга ситуация на оцеляване, запазването на позитивно отношение беше наполовина спечелената битка да останеш жив. Предишната седмица Еди беше видял хора да издържат на невероятни изпитания, защото не бяха позволили отчаянието да проникне в душите им, докато други умряха само за няколко дни, сякаш искаха смъртта да дойде по-бързо. Еди знаеше, че ако изгуби надежда, Танг няма да изкара и един ден повече.

— Чуй ме. Няма да умрем тук.

Танг се усмихна отпаднало.

— Благодаря за подкрепата, но това е просто благородна лъжа.

— Аз не съм китаец — заяви Еди и веднага се поправи. — Е, китаец съм, но съм израснал в Ню Йорк. Американец съм и разследвам контрабандата на нелегални емигранти. В момента моите хора ме търсят.

— Сериозно?

— На мен ли говориш? — каза Еди на английски, имитираше Робърт де Ниро. И повтори: — На мен ли говориш?

Танг спря и се вторачи в него, не можеше да повярва на ушите си.

— Знам го този филм!

— Гледал си „Шофьор на такси“?

— Да! Прожектираха го в училище, защото беше толкова упадъчен, че накарал един от вашите хора да убие президента.

Еди се усмихна, като си представи как някой комунистически шеф обяснява, че опитът за убийство на Рейгън от Хинкли^[1] е свързан с упадъка на американските капиталистически нрави.

— Наистина ли си американец?

— Да — отвърна Еди. — И много скоро в залива ще влезе моят кораб.

Танг погледна през рамо към димящия вулкан. Беше на три километра от брега, но сякаш закриваше половината хоризонт. В момента не изригваше, но из въздуха продължаваше да се носи пепел.

— Знам — отговори Еди на незададения въпрос.

— Виж! — Танг посочи към морето. Двата риболовни кораба се връщаха към брега. — Довечера ще има прясна помия.

Зенг се вгледа в тумбестите кораби. Над тях кръжаха чайки.

Нямаше логична причина да се връщат. Нали Савич изоставяше китайците на волята на изригващия вулкан, защо да си прави труда да ги храни? А после забеляза, че се движат по-бързо от обикновено и че не се насочват към пристана, а към влекача, готов да изтегли преработвателната фабрика от брега.

Нещо ставаше. Руските пазачи сигурно също го разбраха, защото стиснаха оръжията си и се разбягаха да намерят укрытие.

— След мен — заповяда Зенг.

Бяха близо до коритата, на двадесетина метра от фабриката. Ако страховете на Зенг бяха основателни, значи бяха на открито и изложени на опасност. Той поведе Танг покрай дългите маси и нагоре по хълма, искаше да се отдалечат възможно повече от предстоящия кръстосан огън.

— Какво става? — задъхано попита Танг.

Преди Зенг да успее да отговори, от по-близкия кораб се разнесоха изстрели. Десетината бивши служители на Спецназ вече се бяха скрили и стреляха по индонезийските пазачи.

Индонезийците бяха петдесетина, но по-добрата подготовка и по-хубавите оръжия на силите на Спецназ изравняваха шансовете. Стрелбата стана ожесточена. Руснаците избиваха противника наред.

Моментът на измяната беше подбран безупречно. Савич и Ян Паулус бяха на кораба, на който беше натоварено златото. Сикхът, вероятният режисьор на измяната, вече беше на влекача с неколцина пазачи и надзираваше пренасянето. Влекачът обаче беше завързан за шлепа с преработвателната фабрика с дебели въжета и не можеше да избяга.

От комина на другия влекач, който трябваше да тегли сухия док, излезе черен пушек и тъмната вода под кърмата се разпени, когато витлата се завъртяха. Не можеха обаче да избягат, преди всичкият баласт от сухия док да бъде изхвърлен.

Неколцина пазачи хукнаха надолу по хълма. Скрит зад една скала, Еди изчака един да се приближи и с мълниеносно движение заби изопнатата си длан в носа му. Инерцията на мъжа и силата на удара счупиха носа на пазача и забиха частици кост в мозъка му. Индонезиецът умря още преди да падне на калната земя.

Еди се огледа, за да се увери, че никой не го е видял, и грабна калашника му. После каза на Танг:

— Време е за отплата.

„Орегон“ се озова в най-силната буря, разразила се в Охотско море от четвърт век. Два фронта с ниско налягане, ненаситни дупки в атмосферата, изсмукваха огромни въздушни течения от всички посоки на компаса. Вятърът виеше пронизително и помиташе гребените на вълните. Небето бе тежка сива завеса, вкопчила се в морето, от време

на време раздирана от назъбени синкави светкавици. Температурата беше спаднала до пет градуса и заедно с дъжда валеше и градушка, сипеше се върху кораба почти хоризонтално.

„Орегон“ се носеше право към буреносните облаци, носът му разрязваше във вълните широка бразда, пяната хвърчеше чак до комина. Корабът замираще на гребените на вълните сякаш цяла вечност, изложен на най-силния вятър. Кърмата се извисяваше и моторите замлъкваха, защото в дюзите преставаше да нахлува вода. Откъм заслонената подветрена страна воят на вятъра утихваше и зловеща тишина обвиваше кораба. А когато „Орегон“ се спускаше, екипажът на мостика виждаше само развълнувания черен океан.

Носът на тежкия единадесет хиляди тона кораб се забиваше във вълните чак до първата редица люкове. По палубата се плискаше вода чак до кръста, блъскаше се в надстройката и се изливаше от шпигатите като от отворени пожарни кранове.

А после носът отново започваше трудното си издигане по следващата вълна и цикълът се повтаряше.

Две неща даваха възможност на „Орегон“ да се движи с максимална скорост в такава силна буря — чудесните му двигатели и непреклонната воля на капитана му.

Кабрило седеше завързан с предпазен колан в оперативния център. Носеше джинси, черна памучна блуза и плетена шапка. Не се беше бръснал, откакто корабът бе навлязъл в бурята. Сините му очи бяха зачервени от умора и напрежение, но не бяха загубили хищническата си проникателност.

На вахта бяха старшите членове на екипажа, на щурвала беше Ерик Стоун.

Кабрило се беше впуснал в лудешката надпревара с вятъра в Охотско море, за да изпревари бързо движещата се буря. Наградата щеше да бъде присъдена на онзи, който пръв стигне до брега, откъдето излъчваше предавателят на Еди Зенг. Бурята се придвижваше на север с осем възела и „Орегон“ и екипажът му се бореха с нея вече два дни. Хуан изобщо не искаше да мисли на какво напрежение са подложени двигателите и доста неучтиво каза на Макс Ханли какво да направи с неодобрението си.

Рискът обаче си струваше. Последната метеорологическа информация показваше, че вече излизат от бурята: атмосферното

налягане се повишаваше и леденият дъжд като че ли отслабваше.

Кабрило провери местонахождението им на глобалната позиционираща система и направи изчисленията наум. До Еди оставаха шестдесет мили и след като се измъкнеха от бурята, вероятно щяха да могат да увеличат скоростта на четиридесет възела. Щяха да пристигнат след час и половина. Ако на брега наистина имаше хиляди китайски работници, просто нямаше да имат време да ги спасят. Нито възможност. Може би щяха да поберат неколкостотин на борда на „Орегон“, дори хиляда, ако изхвърлеха апаратите за подводно изследване и хеликоптера, но като се имаше предвид свирепата буря, предстоящото изригване на вулкана и влошаващото се състояние на китайците, броят на смъртните случаи щеше да е потресаващ.

Хуан беше работил с агенти в ЦРУ, предимно старши офицери, които предвиждаха подобни загуби с такова безразличие, сякаш четяха колони с цифри от статистически данни, но не беше станал безчувствен. Не можеше да си позволи да загуби толкова голяма част от човечността си дори ако това означаваше да заплати с кошмари и чувство за вина.

— Шефе, засякох нещо — каза Линда Рос, без да откъсва поглед от радара.

— Какво?

Тя го погледна. Красивото ѝ лице изглеждаше още по-младежко на блясъка на бойните светлини.

— Бурята смущава обратната информация, но мисля, че е близъкът на „Маус“. Получавам две попадения на близко разстояние на четиридесет мили от нас.

Едното е много по-голямо от другото, така че предполагам, че е „Соури“ и влекач.

— Курс и скорост?

— Движи се на юг от мястото, откъдето идва сигналът на Еди. Плава с не повече от шест възела. Ще мине на десет мили от десния ни борд, ако не променим курса да го пресрещнем.

Хуан се обади на Хали Казим в комуникационната станция.

— Има ли промяна в сигнала на Еди?

— Последното придвижване беше преди осем часа. Не се е преместил.

Кабрило отново започна да изчислява. Като се имаше предвид скоростта на „Соури“ и изминатото от сухия док разстояние в океана, беше възможно Еди да е на борда, но инстинктът му подсказваше, че приятелят му все още е на брега.

— Зарежи „Соури“.

— Моля?

— Чу ме. Зарежи го. — Хуан знаеше, че заповедите му ще бъдат изпълнени безпрекословно, но чувстваше, че е длъжен да каже повече. След разговора си с Тори, преди да навлязат в бурята, не беше произнесъл изречение с повече от пет думи; страхът от онова, което ги очакваше в Камчатка, го караше да мисли далеч напред. Но сега, когато се приближаваха, екипажът трябваше да разбере логиката му. — Когато навлезе в бурята, влекачът ще трябва да тегли „Соури“ срещу вятър със скорост тридесет възела — обясни той. — А корпусът на сухия док ще играе ролята на огромно платно. Дори ако изхвърлят част от баласта, пак няма да напреднат много. Има голяма вероятност дори да бъдат отнесени обратно на север. Всичко това ще ни даде достатъчно време да стигнем до Еди, да направим каквото можем и после да отплаваме на юг и да се справим със „Соури“ в открито море.

Видя, че всички на мостика са съгласни с логиката му, макар по лицата им да личеше, че предпочитат първо да грабнат лесната плячка. Разбираемо.

— Бяхме измамени последния път, когато следихме единия сух док на Шиер Сингх — продължи той. — Те имат радар с големи възможности, вероятно съпернически на нашия, така че искам пълно радарно затъмнение.

Линда Рос вдигна ръка.

— Ако имат свръхмодерна техника, както предполагам, ще разберат, че са блокирани.

— Не и ако станем незабележими — отговори Кабрило.

— Хуан е прав — обади се Хали. — Радарът им приема толкова много изкривени шумове и образи от вълните и светкавиците, че все още не ни виждат, и ако включим предавателите за активни смущения, изобщо няма да ни забележат.

— Скрийте ни с всичко, с което разполагаме — заповяда Хуан. — Пълният спектър на командното табло, радар, радиостанция, сателитни връзки. Стоун, искам да ги избегнем. Промени курса така,

че да не минат на по-малко от двадесет мили от нас. Просто за по-сигурно.

— Слушам — отвърна Стоун и въведе поправките в курса в компютъра.

След половин час радарът започна да приема силни сигнали от брега. Чуха се шест ясни металически трясъка. Петте бяха на брега, а последният, по всяка вероятност влекачът, се намираше в дълбоки води на сто метра от сушата.

Хуан искаше да изпратят последния безпилотен самолет да направи снимки на района, но Джордж Адамс каза, че лекият радиоуправляем апарат няма да издържи и десет секунди на силния вятър, и предложи да рискуват с бърз разузнавателен полет с хеликоптера. Кабрило се поколеба. Важно беше да имат тактическа информация в какво ще се забъркат, но пък елементът на изненада беше от решаващо значение. Освен това пепелта във въздуха вероятно щеше да задръсти системите на хеликоптера.

— Благодаря, но предпочитам да го държа в резерва — отговори по микрофона Хуан на Адамс, който беше в хангара на „Орегон“. — Запази готовност все пак.

— Прието, шефе.

— Старшият персонал, какво е положението?

Хората му докладваха един по един. Мърфи в оръжейната станция беше спуснал капаците, покриващи картечницата „Гатлинг“ и четиридесетмилиметровото автоматично оръдие. В тръбите имаше две торпеда. Хали щеше да изкара две смени на комуникациите и радарните системи, защото Линда Рос щеше да тръгне с щурмовия екип. Макс Ханли мърмореше нещо, докато се качваше от машинното отделение, за да поеме пълното командване и екипите за контрол върху пораженията. Линкълн и хората му приготвиха лодката и докладваха, че Линда току-що е стигнала при тях. Доктор Хъксли беше готова в лазарета: беше повикала персонала на кухнята да ѝ помага.

Хуан превключи на канала за целия кораб.

— Внимание, до всички членове на екипажа. Говори председателят. Един от нашите хора е на брега. Всички и всеки от нас дължи живота си на Еди Зенг в определен момент, откакто започнахме да работим заедно. Ето защо спасяването му е най-важната ни задача. Второ. Трябва да спасим колкото е възможно повече китайски

емигранти. Не знаем колко са и какво е състоянието им, така че трябва да действаме гъвкаво. Трето: вулканът над обекта всеки момент може да изригне. Всичко това, плюс бурята, която вилнее над нас, означава, че най-важното е скоростта. Слизаме и се изнасяме, колкото можем по-бързо. Няма да рискуваме кораба или екипажа, ако времето ни изтича. Не искам да държа речи като Хенри V преди прочутата победа над французите при Азенкур или адмирал Нелсън при Трафалгар. Всички знаете задълженията си и знаете, че всеки друг член на екипажа разчита на вас. Изправени сме пред необичайна ситуация. Този договор далеч надмина онова, за което сте наети. Вече не става дума за пирати, отвличащи кораби в Японско море, а за нелегален трафик на най-ценната стока на света — хора. Не сме дошли тук да напълним джобовете си, а защото дългът ни като членове на цивилизованото общество е да отстояваме онова, което мислим за правилно. Всички имахте време да помислите предварително. Моментът обаче дойде. След по-малко от час ще се сблъскаме с неизвестна сила и съдбата на много хора ще зависи от нас. Знаем, че няма да ги разочаровате. — Кабрило щракна радиоуредбата, после отново я включи. — Извинете, че все пак малко прозвучах като Нелсън. Дайте сега да им разгоним фамилията на тия мръсници.

---

[1] На 30 август 1981 г. психопатът Джон Хинкли прострелва президента Роналд Рейгън, докато той излиза от хотел „Хилтън“ — Б.пр. ↑

Кабрило отиде в каютата си и облече черни дрехи, кевларена жилетка и боен колан. Повечето малокалибрени оръжия на Корпорацията се държаха в специален шкаф, но той пазеше пистолета си в старинен сейф, реликва от отдавна излязло от употреба железопътно депо в Санта Фе. Сложи двата си пистолета „Фабрик Насионал 5–7“ в еднаквите кобури. Бяха тежки, но щеше да спести ценни секунди, защото нямаше да му се налага да презарежда. Взе автомат М–4А1 и шест резервни пълнителя. Не си направи труда да вземе втори нож. Дългият десет сантиметра „Гербер“ му беше достатъчен.

Завърза си наколенки и нахлузи на ръцете си ръкавици без пръсти с кожени подплънки за предпазване на дланите, после погледна отражението си в огледалото в банята. Решителността и мотивацията, които го бяха поддържали през годините в ЦРУ и бяха довели до основаването на Корпорацията, се виждаха в твърдите му като кремък съсредоточени очи. Лицето му беше сплав от подготовка, опит и воля.

За пореден път щеше да преодолее себе си и да отиде да се жертва заради други. Вгледа се изпитателно в очите си, видя непрощаващ блясък и се засмя на глас.

Независимо дали беше смел, или не, Кабрило знаеше, че не може да живее без опасности. Защо иначе се беше заловил с тази работа? Адреналинът и ендорфините бяха запели примамливата си песен, тананикаха в главата му и го въодушевяваха. Да се изправиш пред врага означаваше да се изправиш пред себе си. А победата над врага укрепва вярата в самия теб.

Хангарът беше студен и влажен — и претъпкан с хора, довършващи последните си приготовления. Вместо да използват „Зодиака“, предпочетоха щурмовата лодка на „тюлените“, която имаше корпус от поликарбонат, сравнително добре защитена кабина на щурвала и два извънбордови мотора. Можеше да плава в бурно море и да достига скорост петдесет възела.

Осветлението беше намалено, за да съответства на мрачното време навън. Движенията им бяха бързи и сигурни; всички проверяваха екипировката си. Звуците от поставяне на пълнители и зареждане на оръжия звучаха в ушите на Кабрило като победна симфония.

Погледна Виктория Болинджър. Беше се съгласила, макар и с нежелание, да стои в щурмовата лодка, когато екипът слезе да атакува брега. Наемниците на Корпорацията бяха тренирали до безкрай и бяха попадали под обстрел повече пъти, отколкото искаха да си спомнят. По време на сражение се движеха и разсъждаваха като един, сякаш четяха мислите си. Кабрило накара Тори да осъзнае, че присъствието ѝ сред тях ще изложи на риск тази трудно постигнатата съгласуваност.

Не успя да я убеди да не участва в атаката, но всъщност и не положи големи усилия да го направи. Разбираше, че тя се нуждае от това заради вината си на оцеляла от нападението срещу „Авалон“. Докато не отмъстеше по някакъв начин, случилото се щеше да я измъчва до края на живота ѝ. Хуан всъщност смяташе да ѝ помогне, като я направи свидетел на операцията.

Тори вдигна палец в знак, че всичко е наред, и му кимна. Кабрило ѝ се ухили и тя също се усмихна.

Предавателят в ухото му изпращя.

— Хуан, обажда се Макс.

— Казвай.

— Мърфи съобщи, че видеокартината ще бъде включена в реално време всеки момент. Препращам ти я.

— Прието.

Кабрило прескочи планшира на щурмовата лодка и включи плоския екран в лоцманската каюта. Вградените в основата на камерата автоматични стабилизатори компенсираха постоянното клатене и подскачане. Мърфи тъкмо показваше в едър план какво става, докато „Орегон“ влиза в залива.

Кадрите се редуваха с равномерна скорост. Първо показаха ожесточена престрелка близо до голяма метална сграда, вдигната върху шлеп, после хора, досущ като пиратите, които бяха ликвидирали преди седмици. Те нападаха влекач, готов да тегли шлепа. След това се видяха стотици китайски работници, тичаха по стръмен кален склон, за да избягат от стрелбата. Хуан забеляза, че корабите, засечени на

радара, са стари. Всичките до един бяха затънали дълбоко на брега, потопени почти до палубите от вълните и приливите. Единственото изключение беше очевидно последният, докаран тук: той все още не беше заседнал в скалистия бряг. Накрая Мърфи показа кратък кадър на вулкана в далечината. Върхът беше обвит в пара и пушек.

Кабрило бързо прецени ситуацията. Заповедите му раздвижиха всички членове на екипажа и виковете им отекнаха по дългите коридори на кораба. Председателят беше призовал към отчаяни действия и за да постигнат успех, трябваше да са нащрек и изключително предпазливи.

След няколко минути „Орегон“ се приближи до брега достатъчно, за да привлече внимание. Войниците с черни униформи сякаш не го забелязаха, но дрипавите индонезийци започнаха да стрелят по него.

Двама моряци натовариха на лодката голяма греда с вериги в двата края и Хуан нареди на Ерик Стоун да обърне кораба странично към брега. Така щяха да са по-голяма мишена за стрелците, но пък щяха да излязат от хангара, без да ги видят.

Вратата плавно се вдигна. Всички скочиха в лодката, пъхнаха ръце в специално направените халки и извикаха, че са готови. Майк Троно включи двигателите и Хуан махна с ръка. Като изстреляна от гигантска прашка, лодката се плъзна по рампата.

Студеният въздух жулеше кожата като шкурка. Капките вода, които паднаха върху тях, бяха ледени. Щурмовата лодка бързо заобиколи кораба, прорязваше широка бразда в тъмното море. Когато хората на брега я забелязаха, тя вече се движеше с петдесет възела, прекалено бързо, за да я улучат.

Троно криволичеше към мястото, където Хуан искаше да слязат — в сянката на един полуизтеглен на брега кораб. Районът около него беше осеян с боклуци, които дори приборят не можеше да отнесе.

Лодката летеше като стрела по пенестите вълни. Стигнаха до брега, изгазиха през приборя и залегнаха. Лодката вече се отдалечаваше. Хуан погледна, за да се увери, че Тори е изпълнила заповедта му да остане на борда. Олекна му, като видя, че стои между Майк Троно и бившия морски пехотинец Пуласки.

— Какво ще кажеш, шефе? — попита Линкълн.

— Мисля, че попаднахме в малка война. Обзалагам се, че Сингх е платил на индонезийците, а хората на Антон Савич са онези в черно.

— Значи не е задължително врагът на моя враг да е мой приятел, така ли?

— Така излиза.

Тръгнаха нагоре по склона. Корабът беше между тях и главната зона на престрелката. Десетки китайци лежах на земята и трепереха от страх. Хуан им се развика да се скрият, но те бяха толкова вцепенени от уплаха, че се отказа.

Разбираше, че ако иска да спаси поне някои от тях, първо трябва да сложи край на сражението.

— Шефе, готови сме — извика Макс по тактическия радиопредавател.

„Орегон“ беше сменил позицията си. Люкът пред картеницата „Гатлинг“ все още беше затворен, но корабът се беше обърнал така, че да имат пряка видимост към двата риболовни кораба до влекача.

— И ние сме почти готови. Успяхте ли да откриете Еди?

— Не. Получаваме добри кадри, но на брега има толкова много хора, че на компютърния софтуер за разпознаване на лица е трудно да ги обработи.

— Проверете района най-близо до престрелката. Ако е във форма, Еди ще е там.

— Има логика. Хали?

— Чух — отговори офицерът по комуникациите на Корпорацията. — Променям фокуса.

Кабрило и хората му стигнаха до равен участък на неколкостотин метра над брега. По-нататък към центъра на обекта имаше дълбоко разкопан район. Водните оръдия за отмиване на почвата лежах изоставени, дулата им сочеха към небето. По земята бяха пръснати лопати и кофи. Всички работници бяха избягали, а пазачите се бяха включили в сражението.

Предпазливо се приближиха до работната площадка. Оръжията им бяха в готовност, очите им не се застояваха на едно място за повече от секунда.

Отдолу отекна експлозия и облеченото в черно тяло на един от хората на Савич излетя в дъга във въздуха и падна на брега. В същата секунда се чу пукотът на калашник.

Кабрило се хвърли на земята, около него се разхвърча кал. Той инстинктивно обсипа с куршуми района около едното водно оръдие, изпразни половината пълнител. Стрелбата беше неточна, но принуди нападателя да потърси укритие и автоматът му млъкна.

Линкълн се прицели по-добре — изстреля три куршума и индонезиецът плъсна по гръб в пълния с черна като кафе вода басейн. Екипът се скри зад дигата. Въздухът сякаш се надипли от оглушителната стрелба.

— Нямаме време! — извика Линда Рос, докато слагаше нов пълнител.

Хуан погледна надолу по склона. Щурмовата лодка вече заемаше позицията и картечницата на „Орегон“ щеше да я прикрие, но той не можеше да си позволи да бъде прикован. Най-старото правило във войната — че всеки план се проваля при първия контакт с врага — се оказваше вярно повече от всякога.

Кабрило се обади на хората в лодката по микрофона на гърлото си.

— Майк, чуваш ли ме? — Не получи отговор и отново извика. Лодката се движеше с петдесет възела и бученето на мотора явно правеше комуникацията невъзможна.

Изруга и се свърза с Марк.

— Мърфи, трябваш ни. Над нас има поне петдесетина бандити. Не можем да мръднем.

— Майк има проблеми с влекача — каза Мърфи. — Не ме бави повече.

— Прието — отвърна Кабрило и след кратка пауза добави: — Извинявай, Майк.

Последният от членовете на щурмовия екип прескочи планшира и Майк Троно отдалечи лодката от брега, маневрираше на заден ход.

Извади слушалката от ухото си, за да говори с Тори, докато лодката набираше скорост.

— Може ли да ви попитам нещо, госпожице?

— Само ако не ме наричаш „госпожице“ и ми говориш на „ти“.

— Съжалявам — усмихна се Троно. — Навик.

— Какво искаш да ме питаш?

— Можеш ли да управляваш лодка?

— Работя за „Лойдс“ в Лондон. Целият ми живот се върти около лодки и кораби. Имам лиценз за капитан на всякакви плавателни съдове до двадесет хиляди тона. Това включва и вашия „Орегон“, ако не го бяхте превърнали в нещо като от „Междузвездни войни“.

— А тази? — Той тропна с крак по палубата.

— Прилича на моторницата „Рива“, която взех под наем по време на последната си почивка в Испания. Защо питаш?

— Налага се да свършим една работа и ми трябваш на щурвала, докато с Пуласки се оправим.

— Да не е свързана с онова, дето го натоварихте?

— Заповеди на капитана. Мисли, че можем да спасим малко повече от шепа емигранти от този кошмар.

Тори се усмихна. Очите ѝ блеснаха и лицето ѝ поруменя, но не от вятъра.

— Защо ли не съм изненадана?

Вече се бяха скрили зад „Орегон“, но сега отново се отправиха към влекача. Единият траулер се отделяше от него, но другият бе здраво завързан за борда му. По палубата сновяха хора. Повечето бяха пирати, избиваха последните живи моряци.

Моментът беше критичен, но Мърфи ги пазеше с картечницата, така че се включиха в битката. На двадесет метра от кораба Майк си спомни, че е махнал слушалката си, пъкна я в ухото си, чу пронизителния писък на картечницата и увеличи тягата.

Пиратите на влекача вече ги обстрелваха. Куршумите на калашниците пробиха надуваемия пояс около борда и рикошираха в моторите, но като по чудо не засегнаха никого. Трно трескаво въртеше кормилото и крещеше на Марк Мърфи да им помогне.

Изведнъж земята между Кабрило и индонезийците експлодира, взривена от петстотин куршума с обеднен уран. Дебелият метър и двадесет насип се разхвърча и видяха скрилите се зад него стрелци. Онези, които не бяха покосени от залпа, бяха буквално разкъсани от летящи камъни.

Линкълн огледа за оцелели, макар да знаеше, че няма смисъл. Никой не можеше да остане жив след подобна атака.

— Чисто е.

— Елементът ни на изненада е разкрит, но ще се придържаме към плана — каза Хуан. — Слизаме долу и ще се опитаме да намерим Еди. Надявам се, че е спечелил доверието на китайците, защото ако ще ги спасяваме, ще ни е необходимо.

Тръгнаха надолу по склона.

Еди Зенг се криеше зад един камък и наблюдаваше как сражаващите се ще реагират на пристигането на „Орегон“. Както очакваше, руснаците не му обърнаха внимание и продължиха да се сражават умело и дисциплинирано. Успяха да убият значителен брой индонезийци, но те все още ги превъзхождаха по численост. От десетината, приковани в началото на засадата, четирима бяха мъртви, а трима ранени, но все още отбраняваха позицията си. Вълната от индонезийци продължаваше да обстрелва могилата, където се бяха укрепили руснаците. Крайният резултат от престрелката беше неизбежен и руснаците го знаеха, но вече не се сражаваха за живота си, а разбираха, че трябва да умрат с достойнство.

Нещо в отсрещния край на преработвателната фабрика привлече вниманието на Еди. Разстоянието беше голямо, но му се стори, че Ян Паулус излиза от кораба, използван за спално помещение. Да, наистина беше Паулус и бързаше към площадката, където беше хеликоптерът на Антон Савич. И блъскаше някакъв човек, беше опрял пистолет главата му. Вероятно беше взел пилота за заложник и го принуждаваше да излетят. Нямаше следа от Антон Савич и Еди се запита дали южноафриканецът вече не го е убил.

Преследването на надзирателя на мината щеше да е тактическа грешка, но гневът, лумнал в гърдите на Еди, заслепи здравия му разум. Болката, гладът и лишенията бяха оказали въздействие върху трезвата му преценка. Убиването на южноамериканския садист щеше поне да сложи началото на отмъщението. Вече беше казал на Танг да събере колкото може повече работници и да тръгнат към последния докаран кораб. От всички кораби, осеяли усамотения бряг, той беше най-добрият им шанс да оцелеят при изригването на вулкана, ако Хуан не измислеше друг начин да се измъкнат.

Знаеше, че е прекалено слаб, за да гони Паулус, но когато хукна след него, усети прилив на енергия. Белите му дробове изпомпваха въздуха като ковашки мехове. Почувства се жив за пръв път, откакто бе предал живота си в ръцете на змийските глави в Лантан. Дори някои от стрелците да го забележеха, докато тичаше между ръждясалите контейнери, щяха да го помислят за работник, опитващ да се спаси. Беше скрил автомата на убития под широката си риза.

Излезе от зоната на най-ожесточената престрелка и се запрепъва по рампата, използвана за пренасянето на златото към влекача. Стигна до следващия залив, тесен и защитен от големи скали. Щом излезе на открито, видя осем пирати, които тъкмо отплуваха с една лодка. Те също не би трябвало да му обърнат внимание, но един посегна към оръжието си. Еди се хвърли на земята и в следващия миг няколко куршума се забиха в скалата над него. Той измъкна автомата, изчака стрелбата да спре и се надигна.

Стреляният се беше обърнал да се посмее с другарите си. Първият откос от три куршума го просна безжизнен в ръцете на стреснатия му приятел на съседната седалка. Вторият повали и него. Еди застреля още един, преди останалите да се усетят и да отвърнат на огъня, мина от другата страна на скалата и се закатери по хлъзгавия камък.

Скалата беше висока само два-три метра, но Еди нямаше сили. Ръцете му трепереха от напрежението да повдигат отслабналото му тяло, автоматът тежеше на гърба му колкото петдесеткилограмова раница. Моторът на лодката запърпори точно когато Еди стигна до върха, просна се по корем и вдигна автомата.

Някой пират сигурно бе отгатнал намеренията му, защото от канарата изведнъж се разхвърчаха парчета. Още поне трима откриха огън отдолу. Еди закри главата си с ръце: върху него се посипаха парещи каменни отломки, сякаш беше паднал в гнездо на оси. Пиратите продължиха да стрелят, докато лодката не се отдалечи.

Еди рискува и надникна. Пиратите плуваха към влекача, от който обстрелваха щурмовата лодка на „тюлените“ на „Орегон“. Планът на Кабрило търпеше сериозен провал. В лодката имаше само трима души. Трябваше им прикритие от „Орегон“, ако мислеха да атакуват влекача, но картеницата мълчеше.

В следващия миг многоцветното оръжие откри огън. От бойницата изхвърча триметров пламък и частта на хълма високо над брега, където имаше няколко басейна за утаяване на рудата, изчезна. Калта се разхвърча на десетина метра във въздуха.

Еди не можеше да предупреди щурмовата лодка за приближаващите се пирати, така че се плъзна надолу по скалата и отново хукна след Ян Паулус.

Майк Троно стреляше с едната си ръка, а с другата въртеше кормилото. Тори беше приклепнала и отправяше точни изстрели към пиратите на перилата на влекача. Стреляше отлично като олимпийски състезател и имаше търпението на снайперист.

Оръжието в ръцете ѝ не трепваше. Човекът, по когото стреляше, се беше скрил зад металния парапет, изстрелите щяха да го задържат така за няколко критични секунди. Един изпръскан с кръв стрелец се надигна изведнъж и изстреля откос с калашника си. Тори се прицели внимателно, отчете движението на вълните и натисна спусъка. Куршумът пръсна искри от перилата точно пред индонезиеца, отплесна се в гърдите му и го повдигна във въздуха.

— Чакай! — извика Троно. — Връщаме се. Спри огъня.

Завъртя кормилото и лодката се понесе към влекача. Тъй като бяха спрели стрелбата, пиратите вече се изправиха, за да се прицелят.

— Време е за шоу — чу се гласът на Мърфи по радиопредавателя на Троно.

Оръжейният офицер на „Орегон“ отмести картечницата от хълма и изстреля откос в бавно носещия се по водата кораб. По палубата се посипа градушка от трески и скъсани мрежи. Лоцманската кабина се разпадна. Потокът куршуми проникна в машинното отделение, откъсна дизеловия двигател от основата му и проби резервоара с горивото. Последвалата експлозия изпрати мазно огнено кълбо към небето. В морето се посипаха отломки.

Корабът потъна за секунди ѝ пламъците угаснаха в облак пара.

Разрушаването на влекача не беше толкова драматично: Мърфи насочи картечницата към него и отново натисна спусъка. Пиратите бяха покосени от канонадата. В завързаните за палубата товарни контейнери цъфнаха стотици дупки, стъклото на помощния мостик,

гледащ назад към теглените кораби, се пръсна в искрящ водопад. Мърфи още веднъж обсипа палубата с автоматичен огън, за да е сигурен, че никой няма да остане жив, и извика:

— Това би трябвало да ги спре.

Майк Троно приближи лодката до най-ниската част на перилата и предаде кормилото на Тори.

— Просто я дръж тук. Няма да се бавим.

— Какво правите? — Тя гледаше как Пуласки и Троно качват тежката стоманена греда върху долната палуба на влекача.

Троно ѝ даде тактическия си предавател и се усмихна, очите му блестяха.

— Шефът смята, че на борда има плячка, и че не е багажът на някоя холивудска звезда.

Двамата с Пуласки се прехвърлиха на палубата и се огледаха дали има оцелели. Гледката беше страшна, нещо като сцена от филм на ужасите, защото картечницата „Гатлинг“ беше накълцала пиратите на кайма. Троно и Пуласки нарамиха гредата и загазиха в кашата от окървавени трупове към единия контейнер.

Троно извади пистолета си, простреля ключалката, отвори вратите и веднага ги затвори. Пуласки го погледна учудено.

— Шефът се оказа прав — каза Троно.

— Злато?

— Злато.

Нагласиха тежката греда върху контейнера и започнаха да прокарват веригата през халките. В същия миг от брега потегли малка моторница, скрита от зрителното поле на Мърфи от влекача. Троно преброи на борда шестима въоръжени мъже. Моторницата мина през линията на прибоя и заплува в спокойни води.

— Имаме проблем.

Пуласки погледна през рамо и изруга:

— По дяволите!

Моторницата се приближаваше бързо и нямаше да имат време да вържат контейнера. Нямаха обаче намерение да изоставят плячката си.

— Тори — извика Майк. — Идва шайка главорези в открита моторница. Изчезвай.

— Няма да ви оставя.

— Не се правим на герои. Искам да ги подмамиш така, че Мърфи да ги очисти с картечницата.

Тори разбра и подаде пълна тяга на мотора. Щурмовата лодка се отдалечи от влекача, рязко зави и се скри зад кораба. Тори обаче беше забравила за буксирните въжета, с които влекачът беше завързан за шлепа на брега. Нямаше време да маневрира и профуча под първото; успя да се наведе, преди то да отреже стърчащата лоцманска кабина. Ако беше реагирала миг по-късно, щеше да я обезглави.

Лодката се стрелна под второто въже и зави към моторницата. Движеше се толкова бързо, че пиратите можеха само да гледат с широко отворена уста, когато ги блъсна. Един падна в морето. Докато останалите се сетят да стрелят, Тори вече беше на двадесет метра и бързо се отдалечаваше.

Криволичеше, за да избегне куршумите, и крещеше възбудено:

— Знам, знам, проклети жени шофьори! Блъскат те и после бягат. Ами опитайте да ме настигнете, да си поговорим за застраховката!

Обърна се да види дали са ухапали стръвта и се ужаси: те плуваха към влекача. Тя сложи в ухото си предавателя на Троно.

— Говори Тори от щурмовата лодка.

— Чувам те — каза Макс Ханли. — Какво има?

— Шестима терористи в малка моторница всеки момент ще стигнат до влекача. Троно и Пуласки са в капан на борда само с пистолети. Няма шанс.

— Ти защо си в лодката? — попита Макс небрежно, явно за да я успокои.

— Майк искаше да отвлека вниманието им, но те не се вързаха.

— Добре. Чакай малко. Пуласки? Троно? Чувате ли ме?

Отговорът беше тих шепот.

— Макс, тук Пуласки. Залегнали сме на единия контейнер. Пиратите току-що се качиха на борда.

— Знаят ли, че сте там?

— Не. Завихме се с една мушама. Ако не тръгнат да проверяват, няма да ни видят.

— Какво правят?

— Май смятат да откачат буксирните въжета и да офейкат. Какво да направим?

— Помогнете им — намеси се Хуан Кабрило по отворения комуникационен канал.

— Какво? — едновременно попитаха Макс и Пуласки.

— Казах, помогнете им. Спокойно, момчета. Майк, срежи буксирните въжета. — От преподавателя на Хуан се чуваше стрелба — пронизителният пукот на пушки и отсечените откоси на калашници — и писъци на ранени.

— Мога да го направя с картечницата — включи се Марк Мърфи. — Прякото попадение в макарите на кърмата би трябвало да свърши работа.

— Но защо? — попита Макс.

— Над хиляда китайски работници са приковани от кръстосания огън тук и колкото по-дълго трае сражението, толкова повече ще загинат. Руснаците, изглежда, ще издържат още няколко часа. В момента влекачът е единственият изход на пиратите от залива и ако видят, че е готов за отплаване, ще забравят за битката и ще хукнат към него.

— И така ще се разкарат от цивилните...

— Кое то пък ще ни даде възможност да ги очистим — довърши мисълта му Кабрило.

— Ами руснаците?

— Ще им дадем шанс да се предадат и да си тръгнат живи. Ако не приемат, може да ги застреляте.

Сякаш да подчертае неотложността на положението, вулканът с оглушителен гръм изригна облак пепел, истинска ядрена гъба. Хуан нямаше представа с колко време разполагат — часове или минути. Все още не бяха намерили Еди и ако планът му бързо да сложи край на сражението не успееше, трябваше сериозно да се замисли дали да не изтегли хората си от брега и да избягат.

Развълнуваният глас на Хали Казим прекъсна мрачните му мисли.

— Шефе, намерих Еди! От другата страна е. Изглежда, следи двама души. Единият прилича на заложник.

— Накъде са се отправили?

— Нагоре и встрани от брега. Обхватът е твърде голям, но мисля, че там има хеликоптер.

— Гръмни го — заповяда Кабрило и двамата с Линкълн се спогледаха.

Линкълн пое оперативния екип, а Хуан затича. В бързината стъпи в някаква дупка между камъните. Ако беше истинският му крак, глезенът щеше да се счупи или поне жестоко да се изкълчи, но за късмет беше протезата и Кабрило само се стовари тежко на земята. Това спаси живота му, защото над него запищяха куршуми. Той се претърколи зад купчина камъни. Стрелецът беше някъде под него, скрит зад струпани един върху друг варели.

Хуан провери дали гранатометът под дулото на карабината е зареден, прицели се и стреля. Оръжието издаде комично глух звук и след секунда гранатата падна зад варелите. Експлозията взриви горивото и тежките сто и петдесет килограма варели се разхвърчаха като ракети. Някои избухнаха още докато летяха, други се стовариха на земята и разсипаха горящото си съдържание.

Кабрило се изправи. Един варел се устреми право към него като метеор, сгромоляса се на пет метра зад гърба му и избухна в горящо езеро от бензин. Хуан се пребори с инстинкта си да побегне надолу по хълма и хукна диагонално. Пламъците ближеха коленете му, горещината пареше белите му дробове, но за няколко секунди той се измъкна от огъня само с опърлена коса. „От трън на глог“ — помисли си, докато тичаше към Еди Зенг.

Еднократният откос на картечницата „Гатлинг“ беше достатъчен, за да скъса стоманеното буксирно въже и моментът беше изключително добре подбран, защото пиратите на влекача бяха увеличили оборотите на двигателите и от комина се издигна гъст пушек. Реакцията на хората на брега беше точно каквато Кабрило очакваше.

Пиратите мигновено хукнаха към залива. Някои задържаха оръжията си, но повечето ги хвърлиха, когато скочиха в леденостудената вода и заплуваха към влекача. На Линкълн му приличаха на плъхове, напускащи потъващ кораб. Неколцина обаче останаха: сражаваха се толкова ожесточено, че не забелязаха, че превозът им се готви да отплава.

Линкълн уби двама с граната и тъкмо се прицели в трети, когато трупът в краката му оживя. Пиратът изби карабината от ръцете му и се опита да го наръга в гърдите със зловещо извита кама. Линкълн блокира атаката, но камата все пак проряза дълга рана в рамото му. Той удари пирата с юмрук под мишницата и парализира ръката му за секунда, точно колкото му трябваше, за да извади пистолета си и да го застреля между очите. После, без да обръща внимание на стичащата се по рамото му кръв, продължи напред.

Еди разбра, че няма да настигне Ян Паулус. Приливът на енергия го беше напуснал. Призляваше му от глад и не можеше да си поеме достатъчно въздух, но не спираше, подтикван от силното си чувство за справедливост. Паулус и заложникът му бяха на една минута от хеликоптера МИ-8 и колкото и да насилваше краката си да бягат побързо, Еди знаеше, че изостава.

А в следващия миг от „Орегон“ се чу характерният пукот на четиридесетмилиметровото оръдие. Пет куршума прелетяха високо над Еди и улучиха хеликоптера. Когато прахът се слегна, Еди видя, че кабината е разрушена. От разбития плексиглас излизаха пламъци, земята бе осеяна със строшена електроника.

Той погледна през рамо към кораба и видя, че някой тича към него. Нямаше начин да сбърка непогрешимия силует на Хуан Кабрило.

Паулус безцеремонно застреля заложника веднага щом разбра, че хеликоптерът е унищожен, и побягна надолу по хълма. Вероятно мислеше, че ще стигне до влекача и ще сключи някаква сделка, или може би го направи, без да мисли, просто от паника.

Еди хукна след Хуан, остави на гравитацията да върши работата, която краката му вече не можеха. На тридесет метра от брега Зенг изведнъж спря и вдигна калашника до рамото си. Трепереше толкова силно, че едва виждаше през мерника. Натисна спусъка, но оръжието изстреля само един куршум. Паулус чу изстрела, обърна се за миг, после отново побягна. Зенг провери автомата. По време на преследването извитият като банан пълнител почти се беше откачил. Еди го намести, зареди оръжието и обсипа бягачия южноафриканец с куршуми.

От прасеца на Паулус бликна кръв и той се олюля и падна. Докато бавно се изправяше, Еди стигна до него и го блъсна. Макар и ранен, Паулус беше едър мъж, свикнал с трудния живот в мините, и не падна.

— Ще те смачкам, маймуно жълта — със стиснати зъби изръмжа той.

— Сериозно? — Еди се възползва от объркването му от американския му акцент и замахна с автомата към главата му. Паулус се наведе навреме, но Еди успя да го ритне в коляното.

Южноафриканецът пое удара, без да трепне, уви ръце около гърдите му и стисна силно като менгеме. Еди го удари с чело в носа, но това сякаш само удвои силата на южноафриканеца. Еди го удари отново и този път Паулус изрева от болка и отслаби хватката. Еди измъкна едната си ръка, хвана го за ухото и яростно дръпна. Паулус го пусна. Еди го ритна. Докато падаше, южноафриканецът протегна ръце и сграбчи ризата му. Еди падна върху него. Тежестта му би трябвало да изкара въздуха на Паулус, но не стана така, защото паднаха на меко, не, в нещо дори течено. Еди имаше чувството, че тупна върху водно легло. Ужасен, той осъзна, че са паднали в басейн с живак.

Преди Паулус да се съвземе, Еди заби коляно в слабините му и натисна главата му под повърхността. Миньорът неволно пое дъх от болка и напълни устата си с отровния течен метал. Загърчи се конвулсивно, но Еди не го пусна. Паулус все пак успя да измъкне главата си, закашля се и изплю големи сребристи мехури живак, но Еди отново го прикова с тежестта на тялото си и го бутна долу. След минута южноафриканецът престана да се съпротивлява. Когато Еди най-после стана, трупът се издигна на повърхността. Устата и ноздрите на Паулус представляваха малки искрящи петна от живак.

— Това определено е в списъка ми с десетте най-гадни начина да умреш — каза Хуан и сложи ръка на рамото му.

— За малко си помислих, че ще трябва сам да изтрепя всичките главорези — задъхано отвърна Еди.

Кабрило му помогна да стане.

— И да ни отнемеш дяла от славата? — Кимна към мъртвеца. — Това Антон Савич ли е?

— Не. Някакъв южноафриканец, нает да надзирава този кошмар. Ян Паулус.

— Имаш ли представа къде е Савич?

— За последен път го видях на кораба на брега. Паулус беше взел пилота му за заложник, затова мисля, че е мъртъв.

— По дяволите!

— Защо? Спести ни труда да го убиваме.

— Той беше посредникът — каза Кабрило.

— Посредник ли? Какъв посредник?

— Човекът, който купува крадени стоки от крадец — обясни Хуан. — Докато не е официално анализирано и щамповано от официален монетен двор, златото няма стойност. Никой търговец няма да го докосне. Савич сигурно го е знаел, преди да пристъпи към изпълнението на плана си, и това означава, че е уредил някой да го купи от него. Човек, който може да удостовери автентичността на златото и да го пусне в системата.

Трябва да е някоя важна клечка, за да може да го направи, голям банкер със сериозни връзки.

— Съжалявам, шефе, но нямам представа кой е.

— Не се тревожи. Ще го намерим това алчно копеле.

Линкълн се обади по предавателя:

— Брегът е безопасен, шефе. Руснаците разбраха какво им се пише и се предадоха в замяна за транспортиране.

— Време е да се махаме отгук — каза Хуан и се огледа. Стотици китайски работници сякаш се материализираха от земята. Бяха се крили между скалите и сега, след като престрелката беше спряла и влекачът бе преполовил залива, излизаха. — Всички.

Кабрило издаде заповедите си и само след пет минути се разчу, че работниците ще се качат на новопристигналия кораб. Но щеше да отнеме час и нещо, докато се покатерят по единствената стълба.

Докато Хуан чакаше на пристана, Тори дойде с щурмовата лодка и попита закачливо:

— Искаш ли да те повозя, моряче?

Той скочи на борда и импулсивно я целуна в устата. Целувката им обаче беше прекъсната от поредното изригване на вулкана.

— Чак земята се разтнесе от теб — засмя се Тори.

За Кабрило мигът беше отминал. Отдавна се надпреварваха с времето и всяка секунда беше ценна. Тори изтълкува изражението му правилно и подаде тяга на мотора.

По заповед на Хуан Макс обърна „Орегон“ с кърмата към изтегления на брега океанския лайнер. Моряците вече изтегляха с джетове буксирните въжета на брега.

— Макс, чуваш ли ме? — попита Кабрило по предавателя.

— Да.

— Какво е положението?

— Готови са да изтеглят въжето на океанския кораб. Между другото, казва се „Селандрия“. Линда и Линкълн са там и ръководят работата. Кнехтовете са ръждясали и изгнили, така че ще прокараме въжето през дупките за котвата. Би трябвало да издържат на напрежението.

— Добре. Връщам се. Щом прикрепят въжето, искам всички наши хора на борда на „Орегон“.

— Доктор Хъксли иска да ѝ помогна. Много от китайците са в ужасно състояние.

— Ами помогни ѝ — троснато отвърна Хуан. — Ако не успеем, тъжната истина е, че ще се наложи да ги оставим и да се молим да успеем да им изпратим помощ, преди вулканът да изригне.

— След престрелката опитах да се свържа с руската брегова охрана, но има смущения. Комуникациите ни са прекъснати. Работи само късовълновата тактическа мрежа.

— Няма кой да ни помогне, така ли?

— За жалост, да.

— Стой в оперативния център. Аз ще съм на мостика. Изпрати някой да ми донесе чисти дрехи. — Погледна Тори и тя кимна. — И за Тори също.

Щом се качиха на „Орегон“, Кабрило смъкна изцапаното си в сражението яке и тръгна по коридора. Не му беше приятно, че персоналът ще се затрудни, докато изтърка калните следи от ботушите му от хубавите килими. Стигна до мостика точно когато Морис излезе от асансьора от оперативния център. Буташе лъскава количка. Даде им дрехите и Тори влезе в стаята с радиостанцията да се преоблече.

— Е, така е по-добре — каза Кабрило, след като си сложи чисти дрехи.

Морис махна лъскавия капак на количката и устата на Хуан се напълни със слюнка от уханието на топлата храна — бурито^[1] с говеждо и кафе.

— Морис, току-що удвои заплатата си — заяви Кабрило и захапа пикантния мексикански специалитет.

Възрастният сервитьор извади плоско шише и изля малко от съдържанието му в кафето на Хуан.

— Утроявам я.

Бурята, която бяха изпреварили в Охотско море, ги настигна. По стъклото забарабани дъжд, над главите им блеснаха светкавици. Морис извади от долната табла на количката два еднакви дъждобрана, бейзболни шапки и гумените ботуши на Хуан.

— Предчувствах, че времето ще се развали.

Кабрило облече дъждобрана. Тори дойде и излапа половин бурито само на две хапки.

— Господи, не знаех, че съм толкова гладна!

— Шефе? — обади се Макс по предавателя.

— Казвай.

— Закачили са буксирните въжета. Според Линда на „тюлените“ им трябват още десет минути.

— Да ги направят пет. Бурята ще се разрази всеки момент и изобщо няма да може да се работи.

Кабрило излезе на открития мостик. Вятърът беше достигнал скорост пет възела. Вулканичната пепел се смесваше с дъжда и от небето буквално се сипеше кал. Той погледна назад. Тежките въжета бяха прокарани през дупките за котвата на „Селандрия“ и всичко изглеждаше наред, само че вятърът беше отместил „Орегон“ и Хуан се обади на Ерик Стоун да коригира курса.

Щурмовата лодка изрева в развълнуваното море — потегляше да вземе последните хора от брега.

— Мислиш ли, че ще успеем? — попита Тори.

— Двигателите ни са достатъчно мощни, но ако корабът е заседнал дълбоко, ще се изправим пред класическата дилема между сила и неподвижно тяло.

— Наистина ли ще оставиш китайците?

Кабрило не отговори, но мълчанието му беше красноречиво. Въпреки онова, което беше казал, Тори видя решителността в очите му

и разбра, че ще извади душата на любимия си кораб и ще изложи на риск живота на хората си, но ще спаси поне един китайски емигрант.

След няколко минути лодката на „тюлените“ се отдели от брега, натоварена с последните хора на Корпорацията. Хуан я изчака да мине покрай буксирните въжета и доближи предавателя до устата си.

— Добре, Ерик. Тръгвай.

„Орегон“ бавно потегли и въжетата се издигнаха над морето и се опънаха.

— Готово — отвърна кормчията. — Скоростта на дъното е нула. Опънати са докрай.

— Бавно увеличи тягата на тридесет процента и задръж.

Магнитохидродинамичните двигатели увеличиха мощността си с характерния си вой. „Орегон“ потъна по-дълбоко поради ъгъла на теглене и мощта на моторите и вълните започнаха да се разбиват по-яростно в носа.

— Мръдна! — извика Ерик. — С метър и нещо.

— Не, това са въжетата. — Докато учеше в колежа, Хуан беше прекарал едно лято на влекач и знаеше, че разтягането на буксирните въжета изглежда така, сякаш вече са потеглили. — След минута ще разбереш, че се плъзгаме назад. Тогава увеличи тягата на петдесет процента.

Кабрило се втренчи във вълните, разбиващи се в „Селандрия“, опитваше се да види дали корабът се движи, или те само се плискат в него. Имаше някакво движение, когато водата минеше под носа, но всеки път, щом предната секция се издигнеше, кърмата хлътваше все по-надълбоко.

— Петдесет процента — докладва Ерик. — Няма движение.

— Увеличи на осемдесет.

— По-добре недей — предупреди Макс Ханли. — Вече натовари достатъчно много бебчето ми.

Теоретично за мощността на магнитохидродинамичните двигатели нямаше граница, но системата имаше слабо място — високоскоростните помпи, които охлаждаха с течен хелий магнитите до свръхпроводими температури. Ниските температури объркваха витлата и след продължителното претоварване, за да стигнат до Камчатка, Макс се притесняваше, че може да се повредят.

— За двигателите се грижи най-добрият инженер в световния океан. Увеличи на осемдесет.

„Орегон“ заора още по-надълбоко и вълните обляха перилата. Водата на кърмата заприлича на врящ казан — помпите изхвърляха стотици тонове в минута.

— Нищо — каза Ерик. — Заседнал е. Не можем да го издърпаме. Хуан не обърна внимание на песимизма му.

— Дай рязко дясно на борд.

Ерик се подчини и завъртя контролните уреди. „Орегон“ се дръпна като куче на каишка.

— Ляво на борд!

Корабът се завъртя и опъна буксирните въжета. Те затрептяха от напрежението. От „Селандрия“ се изтръгна изтерзан стон, стържене на метал, докато се преместваше.

— Хайде, бебчо. Хайде! — възкликна Кабрило. Тори беше затиснала устата си с ръка. — Става ли нещо?

Ерик върна „Орегон“ надясно и отговори:

— Не. Скоростта на дъното остава нула.

— Хуан — намеси се Макс, — охлаждащите помпи в трети и четвърти двигател започват да блокират. Трябва да ги изключим и да вземем колкото можем повече от тези нещастници на борда.

Кабрило изсумтя. Китайците бяха предупредени да не излизат на палубата, защото ако се скъсаше, буксирното въже щеше да излети с такава сила, че да пререже някого на две, но носът на „Селандрия“ представляваше море от пребледнели, уплашени хора: бяха се скупчили един до друг и трепереха под студения дъжд. По грубо преброяване емигрантите на океанския лайнер бяха над три хиляди. „Орегон“ можеше да качи само една трета от тях.

— Намали — каза Кабрило.

Макс моментално изпълни заповедта и бръмченето на двигателите намаля. Освободен от напрежението, „Орегон“ подскочи нагоре и се отърси от водата като куче.

Тори погледна Кабрило изпитателно и неодобрително: упрекуваше го, че се е предал толкова лесно. Но той не беше приключил със заповедите.

— Отпуснете въжетата и размотайте още сто метра.

Дайте бавно напред и се пригответе да хвърлите двете котви.

— Хуан, наистина ли мислиш...

— Макс, лебедките на котвите ни се задвижват от мотори с по четиристотин конски сили — каза Кабрило. — Ще ги използваме до последното пони.

В оперативния център Макс натисна няколко клавиша на компютърната клавиатура и освободи двете макари, а Ерик Стоун включи двигателите, за да отдалечи кораба от брега. Когато стигнаха до маркировката за сто метра, Макс спусна котвите. Дъното беше само на двайсет и пет метра.

— Дай леко назад — заповяда Кабрило.

Тежките котви се повлякоха по скалистото дъно и издълбаха дълбоки бразди, после куките им от закалена стомана се закачиха в здрава основа. Компютърният контрол автоматично регулира напрежението върху веригите.

— Готови сме — докладва Макс. Тонът му изобщо не беше въодушевен.

— Опъни въжетата и увеличи тягата тридесет процента. — Хуан вдигна бинокъла до очите си, като нарочно отбягваше да погледне хората на „Селандрия“. Вълните продължиха да се разбиват в носа на кораба, кърмата му хлътна още по-дълбоко.

— Тридесет процента — докладва Ерик. — Няма движение по дъното.

— Увеличи на петдесет процента — каза Кабрило, без да откъсва очи от „Селандрия“. — Как са котвите?

— Нулево движение на лебедките — отговори Макс. — Трети и четвърти двигател загряха. На тридесет градуса сме от червената линия и автоматичното изключване.

Силите, действащи върху взетия на буксир кораб, бяха титанични — груби конски сили срещу двадесет хиляди тона инертна маса, заседнала на брега. Дърпан от въжетата, носът на „Селандрия“ се вдигна и вълните вече минаваха под него.

— Какво става? — извика Кабрило.

— Лебедките не теглят — мрачно отвърна Макс. — Нулево движение на дъното.

— Осемдесет процента!

— Хуан!

— Действай! И свали предпазителите на двигателите. — Гласът на Кабрило трепереше от гняв. — Премини червената линия, ако трябва! Няма да оставим тези хора да умрат!

Макс се подчини и въведе няколко заповеди, които казаха на компютъра да пренебрегне увеличаващата се в грамадните охлаждащи помпи горещина. Стълбовете за температурата на екрана станаха червени, след това се покачиха над безопасната граница. Макс протегна ръка, изключи монитора и въздъхна:

— Съжалявам, милички.

„Орегон“ се тресеше. Всяко потреперване пронизваше гърдите на Хуан като стрела.

— Хайде, копеле — изръмжа той. — Давай!

В залива отекна тътен — усещаше се по-скоро с кожата, а не с ушите. Гъст облак пепел забули върха на планината и земята се разтресе толкова силно, че брегът сякаш се превърна в течност. Вулканът се готвеше да изригне.

Хуан беше заложил всичко и бе на път да загуби. Вече беше късно да се върне, за да спаси поне някои от китайците. Сълзи пареха очите му, но челюстите му останаха стиснати.

— Трябва да срежем въжетата — каза Макс.

Кабрило не отговори.

— Хуан, трябва да тръгваме, ако искаме да се мъкнем живи!

Кабрило го знаеше. Отровният облак от вулкана щеше да задуши всичко живо. Той обаче продължи да мълчи.

— Движение! — изведнъж извика Ерик. — Лявата лебедка се движи с пет метра в минута.

— Сигурно се прехлъзга — възрази Макс.

В същия миг слънцето се скри. Мракът връхлетя толкова бързо, че очите на Кабрило се насълзиха. Едва виждаше „Селандрия“ във вихрушката сажди. Горещата пепел пареше ръцете му. Той пак вдигна бинокъла. Не можеше да разбере дали „Селандрия“ е помръднала, или Макс е прав и котвата се е изплъзнала.

Стори им се, че измина цяла вечност. Стоун не отместваше очи от индикаторите за скоростта, които упорито показваха нула.

А после, на фона на изригването, „Селандрия“ издаде стон — предсмъртен, почти човешки звук, сякаш вече не издържаше на огромното напрежение на буксирното въже и бурята.

— Издърпахме го — извика Ерик, щом индикаторите за скоростта леко помръднаха.

Макс отново включи екрана на компютъра.

— Движение и върху двете лебедки.

— Скоростта на дъното е десет метра в минута. Петнадесет. Двадесет...

Скоростта продължаваше да се увеличава. Тори стисна ръката на Хуан. „Орегон“ започваше да извлича „Селандрия“ в морето. Килът ѝ се влачеше по скалите. А после дойде една голяма вълна и корабът се издигна върху нея в първия си миг на свобода.

— Измъкнахме го! — извика Кабрило и чу радостните възгласи на екипажа в оперативния център. Някой, вероятно Макс, който беше много сантиментален под фасадата на корав и невъзмутим човек, наду сирената — пронизителен, отекващ над вълните звук за поздрав.

— Още сме в опасност обаче — предупреди Хуан и поведе Тори към мостика.

Слязоха в оперативния център и Кабрило нареди да намалят тягата и да пуснат на главния екран картината от обрънатата назад камера.

Водата около ватерлинията на „Селандрия“ се пенеше, а „Орегон“ се движеше все по-бързо в залива.

— Господи! — ахна Тори.

Изведнъж върхът на планината изчезна. От кратера на вулкана се изля черна стена, бурна, клокочеща маса, която сякаш беше жива. Всичко рухваше пред яростта ѝ. Стогодишни дървета се чупеха като кибритени клечки. След секунди чуха и оглушителната експлозия.

Китайците на борда на „Селандрия“ побягнаха да се скрият. Лавата се спусна по склона във взрив от пара, поглъщаше изоставените на брега кораби. Шлепът с рудопреработвателната фабрика се преобърна.

— Дръжте се — викна някой, когато пепелта обви „Селандрия“ и замъгли образа от камерата.

Ураганът от пепел и пемза удари „Орегон“ като ковашки чук, строши прозорците и го люшна така, че перилата на десния борд забърсаха вълните. Корабът обаче продължи да се движи и след минути излезе от облака.

Никой не помръдна и не проговори. Всички наблюдаваха екрана. Секундите течаха бавно като разтопено олово. А после носът на „Селандрия“ изведнъж се появи от завесата пепел като оживял призрак. Корпусът беше покрит с лепкав прах, но никога не бе изглеждал по-красив. Екипажът все още чакаше и гледаше леко движение привлече вниманието на всички. Марк Мърфи бързо увеличи образа, когато вратата на горната палуба предпазливо се откряна. Отвътре излезе човек, огледа се и после направи знак на някого в кораба. След секунди на палубата изскочиха десетина души и заподскачаха в облаците пепел — танцуваха да отпразнуват оцеляването си.

Морис се появи като по магия. Носеше поднос с три бутилки шампанско и кристални чаши.

— Е, кое беше копелето? — прошепна Тори в ухото на Хуан по време на шумното празненство.

— Какво?

— Докато бяхме на мостика, ти викна: „Хайде, копеле, давай!“ Кое копеле? „Орегон“ или „Селандрия“?

— А, не. Нямах предвид корабите.

Тъглчетата на устата ѝ се вдигнаха, после устните ѝ се отвориха в ослепителна усмивка.

— Макс има право. Ти си хитър негодник. Имал си предвид вулкана. Майката Природа.

Кабрило се усмихна доволно.

— Знаех, че ще има силно земетресение точно преди вулканът да изригне. Напоената с вода почва се втечнява. Това можеше да ни позволи да измъкнем „Селандрия“.

— На косъм, а?

— Получавах голямата награда само ако си готов да поемеш голям риск.

— Шефе — обади се Марк Мърфи от оръжейната станция. — Радарът засече нещо на шест мили право напред. Движи се със седем възела.

— Влекачът — каза Макс.

— Още една награда.

Въпреки че теглеше „Селандрия“, „Орегон“ настигна бягащия влекач само след петнадесет минути. Хуан изпрати екипаж на палубата

да заеме позиции и заповяда на Ерик да атакува ниския тумбест влекач откъм левия борд. Пиратите опитаха да открият огън, но бързо се скриха, когато Мърфи помете палубата с олово.

— Майк, Пуласки, чувате ли ме? — попита Кабрило по предавателя.

— Реших, че си ни забравил — отвърна Пуласки. — С Майк тъкмо си мислехме, че сме излезли в отпуска.

— Съжалявам, момчета, но отпуската ще почака. Виждам двата контейнера на кърмата. На кой сте се покатерили?

— На задния.

— А повдигащият механизъм?

— Готов е.

— Ще бъдем при вас след минута — каза Хуан и после се обърна към Мърфи. — Извади от строя механизма на щурвала на влекача, ако обичаш.

— С удоволствие.

Мърфи активира четиридесетмилиметровото оръдие „Бофорс“, изчака го да се покаже пред люка и изстреля шест снаряда под задния край на влекача. Скоростта му мигновено намаля и от дупките в корпуса започна да се процежда диря от гориво.

Ерик Стоун ловко се справяше с контролните уреди, докато приближаваше „Орегон“ до влекача и намаляваше скоростта. Разстоянието между двата кораба се смали до няколко метра. Мърфи нито за миг не откъсваше очи от камерите, готов да осигури огън за прикритие, ако някой от пиратите се покаже.

Стрелата на главния кран се люшна и куката увисна на няколко сантиметра от контейнера. Троно и Пуласки се измъкнаха изпод мушамата и я закачиха. След миг контейнерът се издигна във въздуха.

Мохамад Сингх, вторият син на Шиер, беше оцелял от първата атака срещу влекача, защото се беше скрил в каютата, докато хората на баща му се сражаваха, избиха екипажа и по-късно бяха застреляни с картечницата „Гатлинг“. Битките бяха нещо, за което баща му плащаше на други. Когато обаче видя, че стрелата на крана надвисва над кораба, веднага разбра, че някой се опитва да го ограби, така че изскочи на задната палуба с пистолет в ръка.

Марк Мърфи го видя, но се забави с част от секундата, докато извърти картечницата.

Сингх се хвърли към контейнера, който се люлееше като махало във въздуха, хвърли пистолета и увисна на него.

Кранистът вдигна контейнера над перилата и той се люшна към „Орегон“. В същия миг между двата кораба се надигна голяма тежка вълна. Стоун свърши отлична работа, като не позволи на корабите да се блъснат, но кранистът не удържа контейнера и той описа дъга и се стовари върху мостика на влекача. Когато кранистът го вдигна, от Мохамад Сингх бе останало само грапаво червено петно.

Вкараха контейнера в трюма и всички се събраха там. Морис даде на Пуласки и Троно по една бутилка шампанско и те поръсиха всички с водопад от пяна.

— Да прием за любопитството! — извика Хуан. — Тези двамата изобщо не трябваше да гледат какво има в контейнера, но...

И отвори тежките врати.

Осветлението в трюма не беше особено силно, но блясъкът на сияещото в контейнера злато беше най-красивото нещо, което бяха виждали.

Кабрило взе едно кюлче и го вдигна над главата си като трофей. Мъжете и жените от Корпорацията около него обезумяха от радост.

---

[1] Мексиканска палачинка с пълнеж от говеждо, пилешко или свинско месо. — Б.пр. ↑

Хуан Кабрило се облегна на дивана, въздъхна уморено и отпи глътка от брандита, което беше купил от безмитния магазин на летището в Цюрих. За пръв път от почти две седмици имаше чувството, че най-после може да се отпусне.

Вгледа се в огъня в камината и потъна в хипнотичния танц на пламъците.

Бяха успели да издърпат „Селандрия“, но корпусът ѝ беше надупчен от острите скали. Успяха да я теглят двадесет мили по западното крайбрежие на Камчатка, а после я вкараха в един плитък залив и я оставиха да заседне. Прехвърлиха колкото храна можаха да отделят и изпразниха почти всички запаси от лазарета. Кабрило даде на доктор Хъксли и екипа ѝ само двадесет и четири часа да прегледат и да се погрижат за колкото хора могат, после „Орегон“ продължи на юг.

Попаднаха на втория влекач и сухия док „Соури“ само на сто и петдесет мили от Брега на смъртта, както го бяха нарекли китайските работници. Както беше предвидил Хуан, корабът трудно напредваше в бурята. Изстреляха едно торпедо в „Соури“, докато минаваха покрай него, и взривиха щурвала на влекача със залп от четиридесетмилиметровото оръдие.

Едва тогава Кабрило се свърза с руската брегова охрана. Прекара обаждането през няколко сателитни връзки, за да прикрие позицията им, и съобщи, че в Охотско море има кораби в бедствено положение. Каза и координатите. Обясни и за китайските бегълци, към които диспечерът не прояви загриженост, и добави, че на единия влекач има нелегално изкопано злато. Това вече предизвика по-осезаема реакция.

Новината за драматичното спасяване на китайците и невероятната находка, последвали най-силното вулканично изригване в Азия от цяло десетилетие, се разчу, когато „Орегон“ пристигна във Владивосток. Предадоха руските наемници на властите и оставиха кораба за ремонт.

Кабрило се обади на Лангстън Овърхолт, главната им връзка с ЦРУ, и му разказа цялата история. Обади се и на Хироши Кацуи, каза му, че пиратската заплаха, надвиснала над водите край Япония, е свършила, и уреди последното плащане.

Пресметна богатството им заедно с премията в злато, за която клиентът му не беше необходимо да знае.

Две седмици след изригването на вулкана Лангстън изпрати на Хуан писмо по електронната поща. Първите спасителни екипи, стигнали до залива, докладвали, че на борда на единия океански лайнер има оцелял. Бил се барикадирал в склада за храна и оцелял, въпреки че корабът бил затрупан с метър и половина вулканична пепел. Казвал се Антон Савич и бил известен вулканолог. В момента бил отседнал в хотел в Петропавловск.

Кабрило искаше да отиде лично, но знаеше, че Еди Зенг се нуждае от това повече от него. С Еди тръгна Франклин Линкълн. След два дни се върнаха с името Бернхард Фолкман — това беше банкерът, който трябваше да изтъргува златото на Савич.

— Как го убедихте? — попита Хуан, когато двамата седнаха срещу бюрото в кабинета му.

— Не беше трудно — отвърна Еди. — Влязохме в стаята му, отвлякохме го, закарахме го на летището и му обещахме, че няма да го убием, ако ни каже каквото искаме да знаем.

— И?

— Нямаше какво да губи, можеше само да спечели, така че ни каза.

— И? — повтори Кабрило. Имаше чувството, че му вадят зъбите без упойка.

— Ами, нали руснаците спасиха китайците от „Селандрия“ — каза Еди. — В Петропавловск обаче няма достатъчно легла, така че настаниха хиляда души в един хангар на летището, докато решат какво да правят с тях. И след като Савич ни каза името, отидохме в хангара с него, обяснихме, че той е виновен за случилото се с тях, и оставихме нещата да следват естествения си ход.

Хуан погледна Линкълн.

— Нали все пак му обещахме, че няма да го убием — оправда се той. — Не сме казвали обаче, че няма да го предадем на жертвите му. Докато излезем, вече не крещеше.

Това накара Кабрило да отиде в Швейцария, за да се срещне с Бернхард Фолкман. Срещата им премина, както очакваше.

Фолкман се съгласи да купи шестдесетте тона злато, последвали Хуан в Швейцария в няколко контейнера, да учреди попечителски фонд с половината сума в полза на китайските работници, изкопали златото, да продаде банката си и да се оттегли в предградията на Калкута, където да посвети остатъка от живота си на благотворителна дейност.

От своя страна, Кабрило се съгласи да не му пръска черепа...

Леко почукване на вратата го върна в настоящето. Интересът на репортерите към експлозията и отвличането на Рудолф Исфординг отдавна беше преминал, а и Хуан съвсем не приличаше на тъмнокосия черноок мустакат испанец, за какъвто се представи, когато нае тайната квартира, затова спокойно стана и отвори вратата.

— Здравей, моряче. Помниш ли ме?

Тори беше вдигнала косата си на кок, което подчертаваше извивката на дългата ѝ шия. Сините ѝ очи улавяха отблясъците на огъня в камината. Носеше свободен сив костюм и бяла блуза, разкопчана достатъчно, за да привлече вниманието му. Устните ѝ бяха леко намазани с гланц и разтворени в неуверена усмивка.

— Мислех, че никога вече няма да те видя — каза Кабрило.

Тя беше изчезнала, без да се сбогува, веднага след като „Орегон“ хвърли котва във Владивосток.

Усмивката ѝ леко помръкна.

— Намали да ме поканиш да вляза?

— О, заповядай!

Той ѝ наля питие и нарочно седна срещу нея, вместо да се настанят заедно на дивана срещу камината.

— И аз не мислех, че ще ме видиш отново — започна тя, — но Макс ми се обади в Лондон и разсея някои от предварително съставените ми представи за теб. За мен ти беше екстравагантен морски капитан с весела дружина авантюристи и момиче във всяко пристанище. Осъзнах, че не искам да съм поредната резка на колана на сабята ти, така че вместо да страдам, че отново съм се влюбила в неподходящ мъж, реших да се върна у дома и да си спестя сърдечните мъки. А после ми се обади Макс. Каза, че нямаш момиче на всяко пристанище и че всъщност през всичките години, откакто те познава,

не те е виждал дори да излизаш с жена. Вдовец си, съпругата ти е била убита от пъан шофьор. Нямах нито една нейна снимка и си му казал за нея една нощ преди години. И че след смъртта ѝ си се отказал от всякакви връзки.

Хуан отвори уста да каже нещо, но Тори не му позволи: наведе се напред и сложи изящния си пръст на устните му.

— Каза и че откакто съм заминала, си станал непоносим, точно затова ми се обаждал. Изглежда, мисли, че ме харесваш. Сигурен е, че аз те харесвам. И ето ме тук. Какво мислиш? Спомни си какво ми каза. Само големият риск може да донесе голяма награда.

— Единствено Макс знае, че съм бил женен, а и не му казах цялата истина — тихо отговори Кабрило. — Тя наистина беше убита от пъан шофьор, но пропуснах да спомена, че пъаният шофьор беше тя. Случи се преди десет, не, единадесет години. Вече два пъти беше ходила на лечение, но нямаше резултат. Не знаех, че отново е започнала да пие. Когато онази нощ видях ченгето пред вратата си, веднага разбрах какво е станало.

— Съжالياвам. — Тори сложи ръка на гърдите му. — И все още я обичаш.

Той я погледна в очите.

— Все още съм ядосан.

Мълчанието продължи няколко секунди.

— Не се сърдиш на нея, нали? Обвиняваш себе си.

— Че кой друг?

— Нея например. — Тя си свали сакото. — Виж какво, Хуан. Макс каза, че вече имаш нова мисия. От „Лойдс“ ми дадох само една седмица отпуск. Не те карам да зарежеш всичко и да се ожениш за мен. Не искам дори да ме обичаш. Моля те само поне веднъж да престанеш да поемаш вината за всичко лошо на света и да си позволиш да се порадваш на доброто. Кога за последен път си бил с жена?

Прямотата на въпроса ѝ събуди дълбоко потиснати желания и бариерата, която от години издигаше около себе си, рухна във вихрушка от чувства. Ръката му се уви около тила ѝ, пръстите му се вплетоха в косите ѝ.

— Откакто...

— Не мислиш ли, че е крайно време? — попита Тори и го целуна.

Кабрило я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. Сърцето му биеше като обезумяло.

— Не е крайно време — прошепна в ухото ѝ. — Просто чаках подходящия човек. Но трябва да те предупредя, че съм забравил някои неща.

— Не се тревожи. Ще ти ги припомня. — Тя се засмя гърлено. — Може би дори ще добавим известни подобрения.

Издание:

Клайв Къслър, Джак Дю Брул. Досиетата „Орегон“
ИК „Бард“, 2007

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“
ISBN 978-954-585-832-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.